



özgür gelecek

www.ozgurgelecek.net
Paşeroja Azad

Sayı: 61 Yayın süresi

19 Haziran-2 Temmuz 2013

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X



Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!

Öfke seli korku duvarını yıktı!

Korku duvarı yıkılıyor, "umuda" sahip çık!

Merhaba,

Gezi Parkı direnişi, çatışmalarla başladığı 31 Mayıs'tan bu yana tansiyonu hiç düşmeden 20 gün boyunca devam etti. Gazetemiz yayına hazırlanırken, İstanbul'da gerginlik, Eskişehir'de şafak operasyonu ile çadırların kaldırılmasına yönelik çatışmalar sürüyor, halk on binlerle sokağa dökülmeye devam ediyordu.

Direnişin kalbi olan Gezi Parkı'nda uzun süre çatışmaların olmamasını (ki bu sırada Taksim Meydanı'nın yanı başındaki Gümüşsuyu'nda günler süren çatışmalar gerçekleşti), eylemlerin tamamen "barışçıl", polislin tamamen "tahammüllü" olduğuna yoranlar; gözlerini İstanbul'un semtlerine ve ülkenin diğer bölgelerine kapatmışlardı.

Oysa polislin Gezi Parkı'ndaki eylemciye "tahammüllü" davrandığı iddia edildiği günlerde her akşam İstanbul Gazi Mahallesi'nde biraraya gelen on binlerce kişi polisle çatışıyor, devletin kolluk kuvvetleri Gezi Parkı'nın intikamını burjuva-feodal medyanın görmezden geldiği bu yerde, halka pervasızca saldırarak alıyorlardı. Gazi halkı, senelerdir içerisinde biriktirdiği öfkeyi Gazi Karakolu'na yönelik eylemleriyle dile getiriyordu. Keza Sarıgazi'de de yine on binlerce insan Kaymakamlığı iki kez ateşe vermişti.

Ankara, Adana, Antakya ve İzmir'de günler süren çatışmalar; Gezi Parkı'na yönelik polis "müdahalesizliğinin" gölgesinde bırakılmaya çalışılmış, Dersim halkının yaklaşık 2 gün süren ve tüm nüfusunu sokağa döken çatışmalardan bahseden olmamıştı! Oysaki bu yerlerde kitleler, Gezi Parkı direnişiyle fitillenen isyan dalgasıyla çalkalanıyor ve yıllardır maruz kaldıkları baskı ve sömürü çarkına isyan ediyorlardı.

11 Haziran'a geldiğimizde Gezi Parkı'ndaki "barışçıl" ortam da değişmeye başladı. "AKM ve Atatürk Heykelini terör örgütü paçavralarından temizlemek" isteyen devlet, sabahın erken saatlerinde meydana binlerce kolluk kuvveti ile çıkarma yaptı. Ardından 15 Haziran akşamı Gezi Parkı'na saldırı gerçekleşti. Ve İstanbul yeniden alev topuna döndü. Ve elbette Ankara, Antakya, Adana, Eskişehir vd. de...

Bu direniş üzerine çok ciddi tartışmalar yapıldı. Ancak başta Başbakan Erdoğan tarafından "sürece önderlik etmekle" itham edilen Radikal gazetesi olmak üzere birçok kesimin direnişle ilgili oldukça sık bir şekilde vurguladıkları bir nokta var. Ki o da direnişin "örgütsüz" kesimler tarafından başlatıldığı ve esasın bu kesim üzerinden yürüdüğü... Elbette bu belirlemeye biz de katılıyoruz. Ancak katılmadığımız nokta gerek Radikal gerek de liberal çevreler üzerinden "marjinal gruplardan arınmış" bu "örgütsüzlüğün" tapınıması bir hale getirilmesidir.

Her ne kadar direnişin "örgütsüz" olduğu iddia edilse de bu 20 günlük sürecin öyle ya da böyle bir "örgütlülük" içinde yürümesi zorunluluğu ortadaydı. Gezi Parkı direnişi tüm ülke genelinde "kendiliğinden" bir patlama olsa da kendi içerisinde bir örgütlülük yaratmıştı. Örgütlü bir şekilde hareket edildiğinde direnişin devleti daha da köşeye sıkıştıracağı bir güç halinde ilerleyeceği açıktır.

Direnış nasıl sonlanırsa sonlansın, direnişin başından beri söylenen "Bu daha başlangıç" ve "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" şiarları geçerliliğini koruyacak. Sokağın, hak arama bilincinin, birlik olabilmenin tadını alan ve bunu deneyimleyen halk kitlelerinin kazanımının Gezi Parkı taleplerinin karşılanması durumundan daha büyük bir kazanım olduğu açıktır.

15 Haziran'da başlayan ve günler süren saldırıyla hedeflenen işte tam da bu kazanımın yarattığı moral ve motivasyondur. Hem halkın hem de devrimci hareketin öznelinin kendilerine duyduğu güvenin artmasına karşı bu kadar düşmanca ve pervasızca saldırıyorlar. Egemenler, en büyük düşmanları olan "umudu" kırma operasyonuna girişmiş durumdadılar. Şimdi bize düşen Gezi Parkı direnişinin halkın hanesine kazdığı deneyime, "umuda" sahip çıkmaktır.

Serkeftin!



Nazım'dan sonra ben de bir ceviz ağacıyım. Bu kez Gülhane Parkı'nda değil, Gezi Parkı'nda bir ceviz ağacıyım, hem sen farkındasın bunun hem polis farkında. Tüm çapulcuların çapulları dallarıma asılı.

Ben de bir çapulcuym, Gezi direnişinde, benim ve benim gibilerin çapullarını korumak için. Ben bir Gezi Direnişçisiyim, bir elimde sapan, bir elimde molotof, üzerime gaz bombası yağar, ses bombaları kulaklarımı sağır ederken, ben yaşam alanlarım için savaşa girmişim bir kez. Şimdi ise ben bir **marjinalim**, hiçbir şeyimle benzemem kirlî düzene, uyumsuzluğum ondandır, ayrıksı duruşum, üstüm başı benzemez tek tiplere ve ben isyan ediyorum insana aykırı her şeye, bundandır marjinalliğim.

Bir kadını ben direnişlerde, barikat barikat büyütürük selama duruyorum, eğiliyorum kavgada önder olmuş kadınlara, söz veriyorum her kıvılcımı kavgamızın harı yapma sözüdür bu. Bin yıllık ezilmişliğe, kalın zincirlerimizi bir bir sökmeyedir yeminim. Emeğimi ellerime alarak bayrak yapıyorum sizin yaratığınız kızıl günlere karışan...

Ben 1 Mayıs'ta Mehmet Ayvalıtaş'ım şimdiki. Öfkemin, direnişin Gezi'de sembolü olarak daha 19 yaşında, gencecik yaşlara bırakmak için yaşımın geri kalanını kanım karışıyor kavganın nehrine. Öfkemi, kinimi kınından çıkardım. Direnişe adımlı yazdırmanın gururu ile gözlerim arkada değil artık. Devrim yolunda ölümsüzlüğe yazılacaksa daha ne ister sizden Mehmet'iniz!

Antakya'da Abdullah'tır bir yanım. Günlerdir uyumadım, **uyandı bir kez çünkü bilinc, kapanmaz gözler**. Çünkü gözlerimi yumamam halkımın sömürülen emeğine. Anamın gözyaşlarına karıştı öfkem, büyüyor her gün biraz daha. Ankara'da işçi İrfan'ım. Yoruldu bedenim şimdi, dayanmadı yüreğim biber sine, olsun bilirim ki isyanın bayrağıdır toprağıma örtülen, kızıldır gelecek günler. Bunu

bilmek dindiriyor tüm yağmur ağırlarımı, unutmadan işçinin mücadeleye olan alın terini ve onlar adına ben de düşsem ne olur, topraktaki tohum büyütülür işçiler için 1 Mayıs gibi, dirençle yürüyorum zafer yolu uzun olsa da.

Kızılay sokaklarında Ethem olmalıyım bir kez de. Ölümüne direnmeli, polis kurşununu eritmeliyim beynimde. Onurlu bir yaşam için çığlık olabilir belki ve bazen erken ölebilir insan; yeter ki kını binlere karışmış olsun bir kez. Ben bilirim arkamda binler var, kalbi yerime atan, hesabım soracaktır, binlerce Ethem var direniş ağında.

"Baş belası" tweet'ten selam yollamak isterken buldum bu kez kendimi, çığlıklar büyüyor, "minnacık" bir nehir için. Gezi için hayat bulmuş bir ırmak yaratmak, birlikte bir yaşam kurmak için umudu örmeye. Binlerle akıyorum hareketlenen nehirde, ne fark eder ki nerede durduğum, gördükten sonra korkunun yıkılışını.

Korkuyu yıkınca şimdi Adana'da isyan çığlığı, polis barikatı yıkılacak duvardır, Niğde'de faşizme karşı tencerem var elimde, Gazi'de ısrarın adı, İstiklal'de yorulmak bilmez bedenim. Dersim'de karakol çevirmişim, Kocaeli'nde rektörü bezdirdim, Gezi'nin bir damlası Türkiye'nin dört yanındayım.

Ve bir Partizanım her zaman. Sokak sokak düşmana inat çatışıyorum siper yoldaşım, isyanın adı, ısrarın rengiyim, elimde Kaypakkaya cüreti dalgalanır.

Çakılan kıvılcımı büyütme görevim, işaret fişegimde barut kokuları en önde yerimi almışım. Benden önce gidenin önünde selama durdum, söz verdim şehitlere, her çatışmada üzerime gaz yağarken, "Söz yoldaşlar, her isyanın ateşi olmak, her direnişin aleviyile öğrettikleriniz rehber olacak bu yolda bize, kavgamız/kavgamız büyüyor, halkımızın kavgasıdır bu" diye yüreğim ses oldu bana.

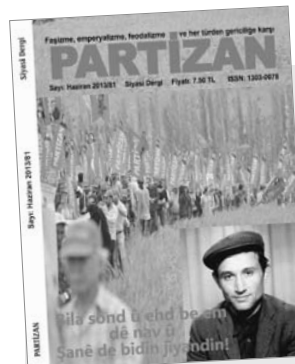
(Bir ÖG okuru)

ÇIKTI!

Kitaplarımıza Umut Yayıncılık bürolarından ve kitapçılardan ulaşabilirsiniz.



Büyük Çin devrimi'nin deneyim kitabı "Felsefe Bir Sır Değildir" yeniden okurlarımızla buluşuyor!



Partizan, bu sayısında Kaypakkaya konulu bir dosya ile karşınızda!

Gezi'de yığınların mesajı: BU DAHA BAŞLANGIÇ!

Taksim Gezi Parkı'yla başlayan ve kısa sürede çığ gibi büyüyen ülkenin dört bir yanına yayılan direniş 3. haftasına girdi.

AKP hükümeti nezdinde, Türk hakim sınıflarının sömürü ve zulüm politikalarına; demokratik hak ve özgürlüklere yönelik saldırganlığına, kadın düşmanı politikalarına karşı milyonlar geleceğine sahip çıkarak sokakları doldurdu. Taksim Gezi Parkı'nın yıkılmasına karşı koyan çevrecilere yönelik azgın polis vahşeti, ezilenler cephesinde birikmiş öfkenin fitilini ateşledi, yığınlar korku duvarını aştı, alanlar hesap soranların öfkesiyle doldu. Adeta bir çığ gibi gelişen direniş, faşist diktatörlüğün kentlerin meydanlarına kurduğu yasakları fiili olarak işlevsiz kıldı. Başta Taksim ve Kızılay olmak üzere işçi ve emekçilerin mücadelesinin bir ifadesi olarak algıladığı meydanlardaki engeller tuzla buz oldu. Birkaç gün içinde milyonlar, en kitlesel eylemlere imza attı. **"Hükümet istifa"**, **"Bu daha başlangıç mücadeleye devam"** sloganlarında ifadesini bulan gerçek, faşist TC devletine duyulan öfkenin bir izdüşümüydü.

Alanlar ve meydanlar üzerinden **toplumsal muhalefete irade savaşına girmek** TC'de bir gelenektir. Taksim'de 1 Mayıs'la başlayan eylem yasağı, devletin toplumsal muhalefete yönelik sindirme, ezme ve zayıflatma yöneliminin önemli bir adımıydı. Yaşanan polis terörü, işçi sınıfı ve emekçilerin emeğine ve geleceğine sahip çıkma mücadelesine yönelikti. Devrimci, demokratik güçler, onlardan etkilenen işçi ve emekçilerle devlet arasında alan etrafında kısasıya bir irade savaşını sürerken Taksim Gezi direnişiyile bu mevzi bir kez daha, hem de çok daha güçlü bir şekilde ele geçirildi. Alan, 11 gün boyunca AKP hükümetine karşı mücadele edenler tarafından yönetildi. Meydanın tutulma süresi, sınıf mücadelesinin düzeyi tarafından belirlendi. Bugünkü koşullarda toplumsal muhalefetin meydanı süresiz bir biçimde elinde tutma durumunun olmadığı bir gerçektir. Aynı durum Gezi Parkı için de geçerlidir. Burada aslanan mevzilerin, direne direne çatışa savunulurken, direniş ruhunun korunmasıdır.

Tarihimizde nadide örneklerinden biri olarak yaşanan bu deneyimin, geniş işçi ve emekçi yığınlarında büyük bir coşku ve umut yarattığı açıktır. Bu, yalnızca sokağa çıkanlar, sürecin bir parçası olanlar için değil aynı zamanda yaşanan sömürü ve zulüm politikalarına tepki duyan ancak umudu kırılan geniş bir kesim için de geçerlidir. **"Yapabilme"**, **"değiştirebilme"** gücü ve kudretinin farkına varmak, ezilen yığınların kendi kaderini belirleme kavgasında kilit bir yerde durmaktadır. Yığınlar, çeşitli biçimlerde düzene olan öfkelerini haykırma, **"ben de varım"** deme cüreti ve kararlılığı göstermiştir. Bunun vahşi bir polis te-



rörü altında, şehitler verilerek, (şu ana kadar) 20 gün boyunca devam ettiği dikkate alındığında hareketin önemi de kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Direniş, Taksim Meydan ve Gezi Parkı boşaltılmış bile olsa sadece açığa çıkardığı bu gerçekle bile büyük tarihsel bir öneme sahiptir. Geleceği kuracak olan kitlelerin kahredici gücüdür. Ve hakim sınıfların tüm politikaları bu gücün açığa çıkmasının, yığınların politik arenaya aktif olarak çıkmasının engellenmesi, itiraz etme ve tepki gösterme eyleminin tamamen ortadan kaldırılması ya da kabul edilebilir düzeye çekilmesine dayanmaktadır. Bu başarılabilirdiği, yığınlar ideolojik bombardımanla, buna paralel gelişen baskı, şiddet ve terörle bastırabilirdiği oranda yönetilebilirdi.

Devrimci Bir Odak Zorunlu!

Yapılan anketlerin ve değerlendirmele- rin kesiştiği nokta, Gezi Parkı saldırısının, Erdoğan ve AKP şahsında, demokratik hak ve özgürlüklere yönelik öfkeyle dolan bardağı taşıran son damla olduğu yönündedir. (*GENAR Araştırması; "Gezi Parkı olaylarının asıl sebebi nedir?" sorusuna ankete katılan eylemcilerin yüzde 58'i Tayyip Erdoğan yanıtını verdi.*)

"CHP solu"ndan etkilenmiş meslek sahibi önemli bir kesimle, çoğunlu ilk defa (*KONDA; Eylemcilerin %47'si ilk defa eyleme katılmış*) bir eyleme katılan büyük bir gençlik kitlesinin ana gövdeyi oluşturduğu kitle gerçekliği ile karşı karşıyayız. Sokağa çıkan kitlenin önemli bir bölümünün (*KONDA araştırması, Gezi eylemcilerinin % 79'u hiçbir parti, kulüp ya da dernek üyesi değil*) örgütsüz ve arayış içinde olması aynı zamanda görevlerimizde dair bir mesaj vermektedir.

Seçimlerde oy verdiniz mi?/Verecek misiniz? sorusuna katılımcıların % 37'si hiç oy kullanmadım, % 47'si oy verdiğim/vereceğim parti yok yanıtı vermiştir. Açığa çıkan isyanın daha ilk günden Taksim Gezi Parkı'nı aştığı herkesin bildiği bir gerçektir. Bu yüzden Taksim Meydanı'ndan çadırların kaldırılması ya da Gezi Parkının boşaltılması süreci etkileyecek gelişmeler olsa da asıl olan öfkeyi katlayan uygulamalardır. Türk hakim sınıflarının 2023 ve 2071 hedefleri pa-



ranteziyle düşünüldüğünde bu ateşe daha çok benzin dökülecektir. Bugün eylemlerde, barikat başlarında AKP hükümetinin polisiyle kıran kırana bir mücadele veren söz konusu kitleyi önümüzdeki günlerde yeniden politik arenada görme olasılığı oldukça yüksektir.

Halk isyanı, aynı zamanda devrimci güçlerin kitle hareketi karşısındaki zayıflığını, ona müdahale etme, etkileme derecesini de göstermiştir. Partizan da dahil olmak üzere devrimci güçler hareketin başından itibaren eylemlerin, çatışmaların, sürecin en canlı özneleri olmuştur. Özellikle devletin saldırılarına yanıt olunmasında, devrimci güçlerin önemli bir rol oynadığı teslim edilmelidir. Ancak buna rağmen ortaya çıkan resim, devrimci güçlerin düzenden rahatsız olan kitleler için bir odak oluşturmadığını göstermiştir. Açık ki, yapılması gereken devrimci eylemde düzeyin, düzen teşhirine yönelik ajitasyon ve propaganda faaliyetinde temponun yükseltilmesi; örgütlülüklerin daha hızlı inşa edilmesi ve ülkenin dört bir yanına yayılmasıdır. Yığınlarda birikmiş öfkeyi ve onun öznelere dikkate alan ve onlara seslenen bir politik hat tutturmak büyük önem taşımaktadır.

Bugün yığınlarda AKP hükümeti nezdinde faşist diktatörlüğüne yönelik kabaran bir öfke vardır. Bunu doğru adreslere kanalize etmek kuşkusuz iddiası olan güçlerin sorumluluğundadır. Devletin yasakladığı Taksim Meydanı'na bir ay sonra hem de 11 gün el

konularak, milyonlar olarak yeniden girilmiştir. Bu durum toplumun fay hatlarında büyük bir enerjinin biriktiğini ve şimdilik sadece bir kısmının açığa çıktığını göstermektedir. Sınıf mücadelesinde önümüzdeki günlerde tansiyonun, temponun yükseleceğini, gerilimin artacağını söylemek yanlış olmayacaktır.

Elbette bunun işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınları kucaklamayabilmesi, harekete geçirebilmesi adına sendikaların önemli bir rol oynaması gerektir. Yaşanan halk isyanında sendikaların iyi bir sınav vermediği, hareketi ileri taşıyacak, güçlendirecek kimi adımlar atsa da esas olarak pasif kaldığı, hareketi kendi talepleriyle bü-yütme yoluna girmedikleri herkesin malumudur. Sendikal hareket, isyanı güçlendirme pratiğini yaşama geçirebilseydi bugünkü gerçeklik içinde nite-lik olarak değilse de kazanım bağlamında daha ileri bir noktada olu-nabilirdi.

Erdoğan "Karizmayı Çizdirdi"

Faşist diktatörlük, halk isyanının ilk günlerinden itibaren Abdullah Gül'ün dediği gibi "mesajı" almıştır; nitekim bu mesajın gereği olarak da kitleye on binlerce resmi, sivil polisi ve tüm araçlarıyla azgınca saldırmıştır. İsyana yönelik saldırganlık ana akım olarak isimlendirilen basının üç maymunu oynayan tavıyla kol kola yürümüştür.

Kişiliği, üslubu ve tarzıyla faşist Türk hakim sınıflarının, işçi sınıfı ve emekçilere, kadınlara yönelik düşmanlığını karakterize eden Erdoğan'ın yaklaşımları devletin isyandan duyduğu korkuyu yeterince anlatmıştır. İsyan karşısında 11 gün boyunca ne yapacağını şaşırarak AKP, Erdoğan şahsında bir yandan tehditlere, hakaret ve aşağılamalarına devam ederken öte yandan önce tribünlere oynamış ardından gerçek muhataplarla görüşmelere başlamıştır. Erdoğan, TEKE'lden sonra ilk defa **"başkalarının"** belirlediği gündemlerin peşinden sürüklenmiştir. Yaklaşık 20 gün boyunca, kurduğu her cümle **"Taksim-Gezi"** ile başlayıp, manipülasyon, yalan ve tehditlerle iç içe geçen güç gösterisi ile bitmiştir.

Taksim Meydan ve Gezi Parkı'nın boşaltılması, Erdoğan ve AKP'nin **"karizmayı çizdirdiği"**, ciddi anlamda teşhir olduğu gerçeğini değiştirmemektedir. Erdoğan'ı bir günde onbir miting yapmaya iten neden de gerçekte budur. Toplumu mezheplere ayıran, bölen, ayrıştırıcı öfke dilini terk etmeyerek, demagojiyle kitlesini motive etmeye çalışan Erdoğan, hizmet ettiği devletin karakterine layık bir çizgi izlemektedir. Bugün başka da yolu yoktur. Zira **"artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak"**, **"bu daha başlangıç..."** diyen yığınlar tarafından kuşatılmıştır.

İşçilerden koşullarının düzeltilmesi için oturma eylemi

Amed: Amed'in Farqin (Silvan) ilçesinde yapımı devam eden Silvan Barajı inşaatında çalışan işçiler, paralarını alamadıkları ve işten çıkartıldıkları için iş durdurma eylemi yaptı.

Aylardır maaş alamadıklarını belirten işçiler, sağlıksız koşullarda çalıştıklarını ve burada en zor koşullarda görev yaptıkları halde bazı arkadaşlarının işlerine son verildiğini dile getirdi.

Eylem yapan işçiler adına konuşan **Yaşar Korkutan** şöyle dedi: *"Trabzon, Eskişehir, Uşak ve başka illerden işçi getirip çalıştırıyorlar, Diyarbakırlı işçiler işten çıkacak diyorlar. Diyarbakır valisi kendi ağzıyla söyledi, yüzde 70'i bu çevre köylerden işsiz gençleri alacağız diye, çatışmalı dönemlerde başka illerden kimse gelip çalışmıyordu, yine köy halkı olarak bizler çalışıyorduk. Şimdi çözüm süreci başladı, çatışmalar bitti, yetkililer başka illerden işçi getirip burada çalıştırıyorlar, bizim de işimize son veriyorlar."*

Biz de böyle bir eylemi başlatmış bulunmaktayız. Dört aydır biz maaş almamışız, böyle şartlarda çalışmamız imkânsızdır. Çoğu insan var kirasını bile ödeyememiş. Bazı işçilerin cebinde para yok. Biz ya çalışacağız ya da işi durduracağız. Zaten hayvancılık öldü, mağdur olan biziz, buradaki köyler hep toz duman altında, hayvanlar ölüyor, içilecek bir su da yok, yani sorun çoktur. Artık kendimizi ifade edemiyoruz gerçekten. Sigortamız yatırılıyor mu yatırılmıyor mu o da belli değil. Biz kabul etmiyoruz, isterlerse bizi burada öldürsünler, biz burada çalışacağız. Arkadaşlarımızla bir beraberce çalışmak isteriz."

Barajda çalışanlar bütün işçilerin aldığı kararla iş bırakma eylemi yapan işçiler, şantiye önünde oturma eylemi başlatarak direnişe geçti.

Hey Tekstil işçilerine dava

H. Merkezi: Direnişleri sırasında çeşitli eylemlerde polis saldırısına maruz kalan işçiler, kendilerine şiddet uygulayan polisler hakkında şikâyetçi oldu.

Ancak polisler hakkında "alışık" olduğumuz üzere hiçbir işlem yapılmazken, işçiler hakkında "kanuna aykırı yürüyüş" ve "silahsız toplantı yapmak"tan dava açıldı ve 28 Mayıs günü görüldü.

Direnişçi işçiler **Mahmut Koç**, Ercan Tilmaş, **Ali Bircan**, Meral Özyürek, **Burak Kesgin**, Aysu Baykal, **Zeynep Gültekin**, Adil Kayam, **Vural Küçükoglu**, Zeki Gördeğir ve **İrfan Erdemci** "kanuna aykırı toplantı ve yürüyüşlere silahsız katılarak ihtara rağmen dağılmamak" iddiasıyla 3 yıla kadar hapis istemiyle yargılanıyor.

Mayıs ayında 114 işçi hayatını kaybetti

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, (İİSİGM) Mayıs ayında en az 114 işçinin iş cinayetine kurban gittiğini açıkladı.

Yayımlanan raporda Mayıs ayı içerisinde 114 işçinin öldüğü belirtildi. İş cinayetleri kadın, erkek demeden, ülkemizin dört bir yanında her iş sahasında artarak gerçekleşiyor. Nitekim bu durum, hazırlanan raporlarda da açıkça görülüyor.

İİSİGM tarafından hazırlanan raporda özellikle yaz aylarının gelmesiyle birlikte mevsimlik işçi olarak çalışanların da artmakta olduğu görülüyor. Raporda mevsimlik işçilerin iş cinayetinde yaşamını yitirme oranının arttığı belirtiliyor.

Mevsimlik işçilerin yoğun olarak çalıştığı tarım ve inşaat sektörlerinde adeta işçi katliamları yaşanıyor. Bu iki sektörde istatistiklere göre sadece Mayıs ayında 27 işçi hayatını kaybetti.

İş cinayetlerinin en fazla yaşandığı şehirler ise sırasıyla Adıyaman, İstanbul, Antakya, Diyarbakır, Manisa, Rize ve Şırnak. Raporda Mayıs ayı içerisinde Adıyaman'da 13, İstanbul ve Antakya'da 8, Diyarbakır, Manisa, Rize ve Şırnak'ta ise 6 işçi yaşamını yitirdi.

Kadın ve çocuk işçilerin emeği yoğun bir şekilde sömürülmektedir.

Ayrıca raporda kadın ve çocuk emeğinin yoğun bir şekilde sömürüldüğüne de yer veriliyor. Aşırı kâr hırsı sonucu gerçekleştirilen dizginsiz sömürünün kaçınılmaz sonucu olan işçi ölümlerinin bu sistemde mutlak olduğunu görüyoruz.

İşçilerin emeğini sömürmek ve olmazsa olmaz olan artı değer için mubah görülen ve kader ile açıklanan işçi cinayetleri egemenler ta-

rafından sadece timsah gözyaşları ile geçiştirilen bir olgu olarak görülüyor. Bu bağlamda devlet tarafından hayata geçirilen politikaları da, aşırı kâr hırsı bağlamında güvence-sizleştirmeyi hedefleyen ve sonucunda işçi ölümlerinin artmasına neden olan bir koordinat olarak okumakta fayda var.

Mevsimlik tarım işçilerinin ölümüne sessiz kalma!

Adıyaman'da, 29 Mayıs tarihinde evlerine dönen tarım işçilerini taşıyan minibüs, lastiğinin patlaması nedeniyle kontrolden çıkarak takla atarak şarampole devrildi. **Remziye Yılmaz**, Songül Yılmaz, **Remziye**



Acar, Zahide Atik, **Salime Uluer**, Zeynep Ünsal, **Medine Turan**, Fatma Süt, **Yıldız Özelçi** ve Yusuf Yılmaz yaşamını yitirdi. Mevsimlik tarım işçiliği, ihtiyaç duyulan ucuz emeği karşılamaktadır. Bu ucuz emeğin başında da, Kürt kadınının, erkeğinin, gencinin ve yaşlısının emeği gelmektedir.

Urfa ve Adana'da pamuk, Akdeniz'de ve Ege'de yaş sebze, meyve, üzüm, zeytin ve tütün;

Marmara'da sebze, meyve ve fındık; Karadeniz'de fındık, çay ve tütün; İç Anadolu'da sebze toplayıcılığı yapılıyor. Özellikle bahar ve yaz aylarında göç yollarında olan mevsimlik tarım işçilerinin uğrak yerleridir. Ancak mevsimlik tarım işçileri bu uğrak yerlere giderken hayati riski taşıyan koşullar altında bir yolculuk yapıyor. Kapalı kasa kamyonetlerde veya traktörlerde ölüm yolculuğuna çıkıyorlar. Tarım ilaçlarından veya yediği yemeklerden zehirlenen, barınma ve beslenme ihtiyacını tam olarak karşılayamadığı için sağlık sorunları yaşayan ve tam anlamıyla ölüme terk edilen de aynı işçilerdir. Özellikle mevsimlik tarım işçileri

gittikleri bölgelerde şovenist saldırılara maruz kalıyorlar. Güvencesizliğin arttığı koşullarda ölümlerin mutlak olduğu bir gerçektir. Kapitalizmin bağrında var olan sömürü aynı zamanda yaşamı üretenin tükenişini ifade ediyor. Aşırı sömürü ya sabrı tüketiyor ya da hayatları. Hayatların tükenmemesi için sabrın tükenişini genelde kurtuluş ve özelde işçi cinayetlerini engellemek için örgütleyelim.

Kazova patronunun "duyarlı" kızı ile görüşme



H. Merkezi: Hakları patronları **Ümit** ve **Mustafa Umud Somuncu** tarafından gasp edilerek, 31 Ocak'ta işten çıkartılan Kazova Tekstil işçileri eylemlerine devam ediyor.

İşçiler, Ümit Somuncu'nun kızı Gaye Somuncu'nun Kurumsal İletişim Müdürü olarak çalıştığı Çalık Holding binasının önünde **31 Mayıs Cuma** günü basın açıklaması yapı-

arak kendisiyle görüşme talebinde bulunmuşlar, ancak daha işçiler oraya gitmeden şirket yetkilileri ve şirketin hukukçuları tarafından aranarak **"Buraya gelerseniz kapıya polis yığarız"** tehditleriyle karşılaşmışlardı. Tüm tehditlere karşın işçiler eylemlerini gerçekleştirmiş ancak yüz yüze görüşme talepleri reddedilmişti.

Tüm bu yaşanan gelişmeler sonucunda, 5 Haziran Çarşamba günü işçiler sloganları eşliğinde Zincirlikuyu'da bulunan Çalık Holding binasına önüne geldiler. Yaptıkları açıklamada **"Mavi Marmara ile yola çıkan, 'komşum açken yatmam' diyen ve her fırsatta 'esit-**

likten, adaletten' dem vuran Gaye Somuncu; bu duyarlılığı baban ve ağabeyinin 4 aydır sokaklarda süründürdüğü biz işçilere neden göstermiyorsun?" diye seslendiler.

Açıklamanın ardından şirket yetkililerinden biri aşağıya inerek 3 işçiyi yukarıya çağırdı. Bu sırada aşağıda oturma eylemi başladı. Yaklaşık yarım saat süren görüşmede Gaye Somuncu; **"Ben ailemle görüşmüyorum. 2010 yılından bu yana ayrıyız. Sizi ancak avukatıyla görüştürebilirim, haftaya buraya geldiğinizde ben burada olmayacağım. İstifa ediyorum"** dedi. İşçilerse kendilerinin **"Arkadaşlarımızla ve avukatımızla görüştükten sonra cevabımızı iletiriz"** dediklerini söylediler.

“Bugün halk da bizimle aynı mücadeleyi yürütüyor”

İstanbul: Hava-İş Sendikası öncülüğünde THY’de başlatılan grevin 32. gününde, direniş yerinde grevin durumu hakkında Hava-İş Sendikası Genel Teşkilatlandırma Sekreteri **Kaya Sayın** ve grev yasağına karşı çıktığı için işten çıkarılan 305 işçiden **Tuğçe Gürsoy** ile röportaj yaptık.

- Grevi gelinen aşamada nasıl değerlendiriyorsunuz?

- K. Sayın: Bizim 32 gündür yaptığımız şey işverenin hukuksuz olarak yaptığı olaylara karşı mücadele yürütmek. İşveren bu grevde yasaya uygun davranmadığı şu anda o uçaklar yerde kalmış olacaktı. Yasada “grevdeki işçinin yerine işçi çalıştırılmaz” hükmü çok açık belirtilmişken, THY yönetimi, hükümetin, Sivil Havacılık Genel Müdürlüğü’nün ve Çalışma Bakanlığı’nın vermiş olduğu destekle hem işçi alıyor hem de diğer hava yolu şirketlerinin işçileriyle birlikte yapılmaması gereken seferleri yapıyor.

- Grev katılım nasıl?

- Özellikle THY’nin yeni yapılanmasında, tekniğin, yer işletmenin ayrılmasıyla farklı bir kimliğe kavuştu. THY’de büyük çoğunluğu uçucu 12.500 işçi çalışıyor. Bunun 1270 ki-



şisi şu an grevde.

- Grev destek nasıl?

- Destekler ilk zamanki kadar yoğun olmuyor, tabii ki zamanla azaldı. Ama mesela Avrupa’dan desteğe gelen misafirlerimiz oluyor. SGBP’nin bazı toplantılar sonrası aldığı destek kararları ve destek ziyaretleri var. Yani destek bir şekilde devam ediyor.

- Son olarak eklemek istediğiniz?

- Burada sınıf mücadelesi var. Bu mücadele sadece grevdeki hava yolu işçisinin değildir. Buradan elde edilecek bir kazanım Türkiye işçi sınıfının bir kazanımı olacaktır. Ülkenin çok sıcak bir gündemi var. Ama buradaki grevin sağlıklı ilerleyebilmesi için desteğin artarak devam etmesine ihtiyaç var. Emek dostları bu greve daha fazla sahip çıkmalıdır.

“Biz kazanırsak işçi sınıfı kazanacak”

- Grev sürecini bize özetler misiniz?

- T. Gürsoy: 15 Mayıs günü saat 03.00’da grev pankartını

THY Genel Müdürlüğü ve tüm işyerlerinin kapısına astık. Biz, direniş alanımız olan Dış Hatlar Geliş’te tüm uçucu ekibin giriş çıkış yaptığı kapının önünde durmak istedik. Ama 15 Mayıs’ta saat 01.00 gibi orada bulunurken polis ablukasıyla karşılaştık. Polis bize müdahale etti. Genel Müdürlük önüne gitmek durumunda kaldık. THY yönetiminin isteği ve devlet işbirliğiyle grevi kırmaya çalıştılar. Biz o kapıda olsaydık katılım bugünkü rakamın çok üzerinde olacaktı. THY Yönetim Kurulu Başkanı Hamdi Topçu grevin kendilerini hiç etkilemediğini söylüyor. Biz 32 gündür birçok işyeri önünde, burada, uçuş katında grev gözcülüğü yapıyoruz. Daha 2 gün önce Sun Express Havayollarının üniformalarını giyinen THY fularları takmış, THY uçuşları yapan işçiler gördük. THY’de grev olmadığını iddia ediyorlar ama bir başka hava yolu şirketi tarafından uçuşları yapılıyor. Part-time çalışanlar alıştırma uçuşlarını yapmadan uçuşa başlatıldı. Sivil havacılığa, kurallara tamamen aykırı uçuşlar yapılıyor. Kural-sız uçuyorlar. Çalışanların minimum

istirahatını da alta çektiler. Uçuştan gelenler birkaç saat sonra tekrar uçuşa gidiyor. TİS’e aykırı, sivil havacılığın kurallarına aykırı, hukuksuz şekilde uçuşlar yapılıyor. Ama uçuş programlarını çıkartamayacak kadar da sıkışmış durumdadır.

- Gezi Parkı ile başlayan ve ülkemiz dört bir yanına yayılan eylemleri nasıl görüyorsunuz?

- Bu mesele sonuçta yalnız ağaç meselesi değil. Aslında çok büyük sıkıntılar. Bu ülkenin büyük çoğunluğunu emekçiler oluşturuyor. 7’sinden 70’ine halk sokaklarda. Hükümet direniş için, “5 tane ağaca sebep mi başlatıldı bu” diyor. Ama onlar da çok iyi biliyorlar ki bu ağaç meselesi değil. Gezi Parkı’nın yok edilmek istenmesi başlıca sorun ama bunun dışında o kadar çok sebep var ki; artık halk uyandı ve sokaklara döküldü. Taksim Dayanışması Platformu Bülent Arınç’la bir görüşme yaparak taleplerini ilettiler. THY direnişçileri ve grevcileriyle ilgili de bir madde var. Taksim Gezi Parkı’nda biz de bir çadır kurduk. Biz kendimizi oranın bir parçası olarak görüyoruz. Hamdi Topçu kendisi iktidarın atadığı bir insan olduğunu açıkça söylüyor ve biz aslında iktidara karşı bir mücadele veriyoruz. Bizim sürecimizin bu kadar uzaması bu sürece gelinmesi tamamen iktidara karşı mücadele başlatmamızla ilgilidir. Sonuçta biz AKP hükümetine ve THY yönetimine karşı mücadele yürütüyoruz. Bugün halk da aynı mücadeleyi yürütüyor.

- Son olarak eklemek istediğiniz?

- Bugün herkes sokaklarda. Evinde çıkamayan yaşlı teyze dahi pencereden tencere-tava çalarak tepkisini gösteriyorsa bugün bu ülkede gerçekten çok büyük bir başkaldırı var demektir. İnanıyorum ki biz başarıya ulaşacağız ve zafer bizim olacak. Biz kazanırsak tüm işçi sınıfı kazanmış olacak.

Sendikalı işçiler işten çıkarıldı



H. Merkezi: Bursa’da Acıbadem Hastanesi’nde çalışan 4 işçi Dev Sağlık-İş Sendikası üyesi oldukları için hastane yönetimi tarafından işten çıkarıldı. Hastane yönetimi işçilerin önce sendikadan istifa etmelerini istedi. 3 hafta önce hastanede örgütlenmeye başlayan Dev Sağlık-İş’e çalışma koşullarının güvencesizliğinden kaynaklı üye olan işçilerin sendikalı olmasını engelleyemeyen hastane yönetimi çareyi işçileri işten çıkarmakta buldu.

Dev Sağlık-İş Sendikası da yaptığı açıklamada çıkarılan işçilere sahip çıkacaklarını belirterek, sendikal baskılara karşı sessiz kalmayacaklarını, önümüzdeki günlerde eylem planlarını açıklayacaklarını dile getirdi.

Emek örgütlerinden THY’ye destek



İstanbul: THY’de grevin 18. gününde (2 Haziran) sendikalar ve emek örgütleri bir yürüyüş yaparak direniş yerine destekte bulundu. Aralarında DDSB’lilerin de bulunduğu birçok sendika ve emek örgütü Atatürk Havalimanı B Kapısında buluşarak direniş yerine yürüdü.

İlk konuşmayı yapan Hava-İş Genel Başkanı **Atıl Ayçin**, baskılara rağmen 305 THY işçisinin

368 gündür ve yine grevdeki THY işçilerinin 18 gündür kararlılıkla direnişte olduklarını belirtti. Ayçin’in ardından İstanbul Tabip Odası Başkanı **Dr. Taner Gören** bir konuşma yaparak birleşik mücadelenin önemine dikkat çekti. Gören’in ardından DİSK Genel Başkanı **Kani Beko** ve SGBP dönem sözcüsü **Bilal Çetintaş** birer konuşma yaptı. Konuşmaların ardından grevdeki işçilerle bir demo gösteri yapıldı. Ardından ise Güney Tiyatro bir oyun sergiledi.

“Giderek yayılacak bu ateş”

İstanbul: Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu 13 Haziran günü Galatasaray Lisesi'nde bir araya gelerek Taksim Gezi Parkı'na yürüdü. Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen sendika “Gezi'de başladı direniş, giderek yayılacak bu ateş” yazılı pankart açtı. Türk-İş'in arkasında Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) üyeleri de “**Direnış medyayı da özgürleştirecek**” pankartı açarak yürüdü.

Türk-İş yönetiminin “**Sus-kun Türk-İş istemiyorumuz**” sloganı ile protesto edildiği eylemde Gezi Parkı içerisindeki sahne önünde bir açıklama gerçekleştirildi. Açıklama yapan Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**, “*İşçiler olarak direnişin yanındayız. Polis saldırısına son verilmesi gerekiyor*” dedi. Taksim Dayanışması'nın taleplerinin kabul edilmesi gerektiğini söyleyen Gülüm, bu direnişte olan kadın, erkek, genç, yaşlı herkesin giderek yayılacak bu ateşin bir parçası olacağını belirtti.

İstanbul

Gezi Park direnişine destek veren ve “iş ve ücret güven-cesi” talebiyle grev yapan on binlerce kamu emekçisi 5 Haziran günü Karaköy ve Unkapanı'nda toplanarak Taksim Meydanı'na yürüdü.

Yol boyunca ajitasyonlarla Taksim direnişinin grevle büyüldüğü vurgulandı. Karaköy'den gelen binlerce kişi Unkapanı'ndan gelen kitleyle birleşince Taksim'e giden bütün yollarda hayat durdu. Eyleme ayrıca grev kararı olmasına rağmen Türk-İş genel merkezini eleştirerek güçlü katılım gösteren Belediye-İş, Deriş-İş, Hava-İş, Yol İş ve TÜMTİS de destek verdi. Eyleme DDSB de katılım göstererek yol boyunca “**Yaşasın Taksim direnişimiz**”, “**Zafer direnen emekçinin olacak**”, “**Birlik, Mücadele, Zafer**” sloganlarını attı.

DİSK de KESK grevine destek olmak için aynı gün eylem kararı aldı. Aynı saatlerde, Şişli'deki genel merkez binası önünde toplanan DİSK üyeleri buradan Taksim Meydanı'na yürüdü. Meydana geldiğinde işçiler hep birlikte “**Taksim 1 Mayıs alanıdır**” sloganını attı.

Eylemde açıklama yapan KESK Genel Başkanı **Lami Özgen** “*Gezi Parkı'nın yağmalanmasına karşı gelişen halk hareketi, bugün toplumun sesi duyulmak istenmeyen tüm kesimlerinin, kadınların, gençlerin, çevre ha-*

KESK grevde “Gezi”ye çıktı

reketinin, ezilen kimlik mücadelelerinin, eğitim ve sağlık hakkı mücadelesinin talepleri ile buluşmuştur” dedi.

Antakya

İş bırakan emekçiler Doğu Okulları önünde buluştular. Antakya'da 2 gün önce yaşanan devlet katliamında hayatını kaybeden **Abdullah Cömert** burada da sloganlarla yerini aldı. Toplanan emekçilerin önü, polis panzeriyle kesildi. Yürüyüşe istenilen güzergahta izin verilmeyeceğini söyleyen polisle yapılan görüşmelerin ardından başka bir güzergaha doğru yürüyüş yapıldı. Yürüyüş basın açıklamasının yapılmasının ardından sona erdi.

Bursa

KESK üyeleri “**Doğaya, Yaşama, Emeğe, Taksim'e sahip Çıkmak İçin, AKP Faşizmine Teslim Olmadığımızı Göstermek İçin Alanlardayız!**” şiarı ile Ünlü Caddesi'nde toplandı. Binlerce emekçi İnönü Caddesi'ni trafiğe kapatarak Fomara Meydanı'na yürüdü. Yürüyüş boyunca çevredeki halk alkışlarla emekçilere destek verdi. Alanda Gezi Park direnişinde yaşananı yitirenler adına yapılan

saygı duruşu ile program başladı. Eyleme TÜMTİS ve işten atılan DHL işçisi **Ali**

Açııcı, Emekli-Sen ve birçok devrimci, demokratik kurum katıldı.

Amed

Çift Kapı Meydanı'ndan Dağ Kapı alanına doğru yürüyen emek örgütlerinin grevine **Partizan**, **YDK**, **YDG**, **ESP**, **EMEP**, **TKP** destek verdi. Ardından da Dağ Kapı Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada devletin işçi ve emekçilere yönelik sömürü politikaları eleştirilerek “*Bugüne kadar biz Kürtler ve emekçiler olarak Cudi'de, Botan'da, Dersim'de ve bölgenin dört bir tarafında yakılan ormanlara karşı nasıl direndiysek bugün İstanbul Gezi Parkı'ndaki sökülün ağaçların sökülmemesi için aynı şekilde karşı çıkmamız meşrudur ve bu yakılan ve kıvılcıma neden olan bu eylemsellik tamamıyla 1 Mayıs'ta Taksim'deki emekçilere uygulanan vahşet ve polis terörüne karşı emekçilerin ve ezilenlerin ötekileştirilen toplumsal kesimlerin bir öfkesi olarak görülmeli*” denildi.

“Bu direniş KESK açısından bir okul oldu”

İstanbul: Gezi Parkı ile başlayan direniş kamu emekçileri cephesinde de yankı yaratınca 4-5 Haziran günü KESK'e bağlı binlerce kamu emekçisi 2 günlük greve gitti. Direnişin atmosferi ile gerçekleşen grev yakın zamandaki birçok greve nazaran daha güçlü ve sarsıcıydı.

Özellikle İstanbul'da Unkapanı ve Karaköy'den yürüyüşe geçen binlerce emekçi Taksim direnişisi ile grevlerini bütünleştirerek sloganlarını güçlü kılanın yöntemini tüm kamuoyuna duyurdu ve sıklıkla yankılanan “Yaşasın sınıf dayanışması” sloganı oldu.

Özgür Gelecek gazetesi olarak 4-5 Haziran grevi ve Taksim direnişisi ile olan bağını Eğitim-Sen 3 No'lu Şube Başkanı ve aynı zamanda KESK İstanbul Dönem Sözcüsü **Hüseyin Tosun**'a sorduk.

- Öncelikle bize 4-5 Haziran'da gerçekleşen grevden ve taleplerinden bahsedebilir misiniz?

- 657'ye ilişkin değişiklikler var mecliste. Bu yasa ile kamu emekçilerine dayatılan performansa ilişkin ve iş güvencesini ortadan kaldıran değişiklikler vardı. Yine kamuda CEO'ların önünü açan düzenlemeler var. Tüm bunlar ilerleyen sürelerde kamu emekçilerinin iş sağlığı ve güvence-

lerini tehlikeye sokacak olan düzenlemelerdir. Bu yüzden 5 Haziran itibari ile gerçekleştirmeyi planladığımız grevimiz bunlara dönüktü. Ancak daha sonra Gezi Parkı'na olan faşist polis şiddeti ve yaşanan yaralanma ve ölümlerle 5 Haziran grevimizi iki güne bölerek 4 Haziran'ı da grev günü ilan ettik.

- Taksim Gezi Parkı'na yönelik gerçekleşen saldırıyla taleplerinizde bir değişiklik oldu mu?

- Evet, taleplerimizde değişiklikler oldu. Yasal değişikliklerin yanında topluma yönelen her türlü baskı ve şiddetin de son bulması talebi de taleplerimiz arasına girdi. Genel grevimizi iki güne bölmemizin nedeni de esasında belirttiğim gibi buydu. AKP'nin hayatımızın her yanını kuşatmasına yönelik uygulamalarına yönelik bir tepkiye dönüştü grevimiz. Dolayısıyla bu grev dayanışmanın önemli bir eylemine dönüştü. Türkiye tarihinde sendikaların siyasal taleplerle greve gittiği çok görülmemiştir. Kamu emekçileri cephesinde bu özellikle çok yaşanmamıştır. Bu açıdan hem kamu emekçilerinin taleplerini hem de halkımızın siyasal taleplerini içeren önemli bir grev oldu.

- Daha önce gerçekleştirdiğiniz



grevlerden daha kitlesel ve güçlü geçti, bunun nedeni nedir?

- Önceki eylemlere göre değerlendirildiğinde daha etkilidir. Bunun nedeni yıllardır süregelen baskılardır. Bu baskılar Gezi Park ile patlama noktasına geldi. Bu on yıllık kuşatılmışlık alanlara yansıdı. Bu kuşatılmışlık emek alanında da taşeronlaştırma, sözleşme vb. şekillerde kendini gösterdi. 4+4+4 ile eğitimin niteliğinin düşürülmesi ve toplumun muhafazakârlaştırılması toplumsal sorunları daha da boyutlandırmıştır. Hemen her şeyin metalaştırılması ve ranta çevrilmesine karşı bugün yaşananlar bir tepkidir. Bu yaşananlara destek amaçlı gerçekleştirdiğimiz eylem de oldukça etkili olmuştur. Eylemimizin örgütlenme süreci ağırlıklı olarak sosyal medya üzerinden gerçekleşmiştir.

- 14 Haziran günü KESK'in yaptığı bir açıklama oldu. Taksim Gezi Park'a yönelik gerçekleşecek olası bir saldırı ile iş bırakacağımızı belirtti. Bu nasıl örgütlenecek?

- 13 Haziran günü Taksim Gezi Park için bir müdahale olacağı ve 24



saat müddet verildiği üzerine basına birkaç haber yansıdı. Biz de buna tepki ve mücadele anlamında saldırı olasılığına karşın süresiz iş bırakma kararı aldık.

- Buradaki direniş KESK tarafından kendi mücadele alanına nasıl kanalize edilecek?

- Evet; burada biz bir devrim beklemiyoruz. Gezi Park direnişinin sonu bir devrim olmayacaktır veya hükümet istifasını sunmayacaktır. Bu direniş bize bir ders verdi. Bir okul niteliği gördü. Halk, devrimciler ve sendikalar açısından bir okul görevi gördü. Talepler iyi anlatılırsa eğer halkın eylemlere katılabileceğini gördük. Bu açıdan halk alanlara çıkarak kendisine dayatılan politikaları bertaraf edebileceğini gördü. Türkiye tarihinde böylesi bir mücadele ve kazanım görülmemiştir. Kazanımlarımız olsa bile zaman içinde kaybedilmiştir. Sloganlarımız, ajitasyonlarımız hep direnişler ile oldu. Kazanımlarımız maalesef olmadı. Bu açıdan çoğu zaman kaybetti. Bu direniş sendikaların var olan kendi gerçekliğini görmelerine vesile oldu. İlerleyen süreçlerde kitle örgütlenmesini bu temelde yapmaları bir görevdir.

Başköy'ün su isyanı

Bursa: 5 Haziran Dünya Çevre Günü'nde, Bursa'nın Orhaneli ilçesine bağlı Başköy'de yaşayan köylüler bir buçuk yıldır mermer ocakları tarafın-

dan kirletilen içme sularının temiz akması için eylem yaptılar. Setbaşı Caddesi'nden Atatürk Anıtı'na kadar yürüyüş yapan Başköylüler doğa dernekleri, sendikalar, odalar ve devrimci, ilerici kurumlar sloganlar alkışlarla ile

Taksim direnişine de destek verdiler. Köylüler adına basın açıklamasını yapan Başköy Muhtarı **Hasan Acar** "Köyün bir buçuk yıldır temiz suya hasret kaldığını" söyledi. "İdare Mahkemesi tarafında yürütmesi kararı ol-

masın rağmen ocakların çalışmaya devam ettiğini" belirten Acar "mahkeme kararını hiçe sayan bürokrasiyi kınıyoruz" dedi. Acar, sözlerini "Köyün ve Bursa'nın suyu yok oluyor" diyerek sonlandırdı.

GDO'lu tarım açlığa çare mi?

2009 yılının ikinci yarısında ülke gündemine yerleşen, biyoteknoloji biliminin ürünü GDO'lar yoğun bir şekilde tartışılmaya devam ediyor. Yaratılan tüm bilgi kirliliğine rağmen, insan ve doğa üzerindeki gelecek nesillere de aktarılan etkilerinden dolayı konu geniş kesimlerde duyarlılık ve tepki oluşturmuş durumda.

Hem bu bilgi kirliliğini az da olsa sadeleştirmek hem de arka plana atılmış bazı konuları dile getirebilmek adına meseleye bir kez daha değinmek gerekiyor. Türkiye'nin GDO'lu ürünlerle nasıl tanıştığı, sürecin işletiliş biçimi, bu ürünlerin ülkeye sınırsız girişi ve üretimi halinde ortaya çıkacak zarar, bildiğimiz bazı doğruları ve adresleri bir kez daha işaret ediyor.

Neo-liberal süreç dünyada olduğu gibi Türkiye'de de tarıma yapılan saldırılara ivme kazandırmıştır. 2006 yılında çıkartılan **Tohumculuk Yasası**yla tarımda küçük üreticilerin eriyerek üretim dışına çıkışları hızlanmıştır. Aynı zamanda GDO'lu ürünlerin ülkeye rahatça giriş pasaportu da olan bu yasa köylülerin kendi tohumu üzerindeki tasarruf ve mülkiyet hakkını da elinden almıştır. Köylü kendi tohumunu kullanamaz, satamaz, bu tohumlardan elde ettiği ürünleri pazara çıkaramaz hale gelmiştir.

Bazı Afrika, Asya ve Latin Amerika ülkelerinde daha erken başlatılan bu saldırılar tüm dünyaya özellikle de sömürge ve yarı-sömürgele yayılmıştır. GDO'lu tarım yönelim bu ürünlerin emperyalist tarım şirketlerine yüksek kazançlar getirmesinden kaynaklanmaktadır. Kârlılıklarının temelinde ise bu üretim biçiminin emperyalist tohum ve ilaç şirketlerine yoğun bir bağımlılık oluşturması yatmaktadır. Sadece bir sefere mahsus ürün veren terminatör (kısır) tohumlardan, bir sonraki yıl ürün vermesine rağmen bu ürünün meyve oluşturabilmesi için aynı şirketin ürettiği kimyasal karışımlara ihtiyaç duyan traiter (hain) tohumlara, üretim koşullarının aşırı zorlanması ve yoğun bir kimyasal ve biyoteknolojik muameleye maruz kalan tarla ortamından her geçen yıl daha fazla tarım ilacına ihtiyaç duyulmasına kadar bağımlılık düzeyi sürekli artış halindedir. Taşıdığı yüksek tarım potansiyeli nedeniyle Türkiye'nin bu kâr hesabının dışında tutulması elbette beklenemezdi.

Nitekim 1990'ların sonlarına doğru GDO'lu gıdalar Türkiye'ye kontrolsüz bir biçimde (ilgili firmanın ürününün GDO'suz olduğunu ibraz etmesi yeterli oluyordu; analiz ve denetim söz konusu değildi) girmeye başladı. Süreç 2009 Mayısında ABD'ye GDO ve tohum gezisi düzenlenmesiyle yeni bir boyut kazandı. TÜBİTAK temsilcilerinin ve milletvekillerinin katıldığı bu gezi ile birlikte gayri resmi olarak zaten başlamış olan gelişmelerin resmi çerçeve-

sinin çizilmesi kararı alındı. Yine 2009 yılının ortalarında Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'nın adı Tarım ve Gıda Bakanlığı olarak değiştirildi. Türkiye tarımının ve gıda piyasalarının dünyadaki gelişmelere paralel şekillendirilmesinin yani sömürünün yoğunlaştırılmasının adımlarından biri olan bu değişiklik kamuoyuna açıklanırken üzerinde durulan noktalardan birisi; "...yasal düzenlemeler yoluyla üretimin modernleştirilmesi ve gıda mevzuatının yapılandırılmasıyla, GDO'lu gıdalarla ilgili başıbozukluğun giderileceği..." iddiasıydı. Ardından GDO yönetmeliği çıkarıldı. Yasa yerine yönetmelik çıkarmayı tercih eden Bakanlık, içerik açısından yasanın yönetmelikten farklı bir durum arz edeceğinden değil, bu konudaki mevzuatta istediği zaman rahatlıkla oynayabilmek için bunu tercih etmiştir.

Nitekim, "Gıda ve Yem Amaçlı Genetik Yapısı Değiştirilmiş Organizmalar ve Ürünlerin İthalatı, İşletmesi, İhracatı, Kontrolü ve Denetimine Dair Yönetmelik"te çıkartılmasının hemen ardından değiştirildi. Yapılan değişikliklere bir de geçici madde eklendi. Kamuoyunda oluşan tepkilere karşı yapıldığı söylenen "iyileştirme" tam tersi bir amaca hizmet ediyordu. Bu geçici maddeye göre 1 Mart 2010 tarihine kadar her türlü GDO'lu ürünün tıpkı yönetmelik çıkartılmadan önce olduğu gibi hiçbir kontrole tabi olmadan ülkeye girmesinin yolu açılmaktaydı. Yasal süreç ve tartışmalar halen devam etmektedir. Ancak geniş halk kesimlerini içine alan caydırıcı ısrarcılıkta bir karşı koyuş örgütlenemezse emperyalist şirketlerin aleyhine yani şimdiki durumun ötesinde bir düzenleme yapılması beklenmemelidir.

Tüm bu gerçeklere rağmen GDO'lar açlığa çare olarak sunuluyor. Oysa dünya, üzerinde barındırdığı insanların yarısını hızla açlığa mahkum edecek saldırılar zincirinin önemli halkalarından biriyle karşı karşıyadır. GDO'lara her yönüyle karşı durulmazsa Türkiye için de durum kaçınılmazdır. Ülke nüfusunun önemli bir bölümünü oluşturan köylüler üretimsizliğe itilerek topraklarından koparılıp açlığa mahkum edilecektir. Suyun başını tutan, pastadan en büyük payı alan tarım ve gıda şirketlerinin hemen hemen tamamı GDO sektöründe faaliyet yürütmektedir. Monsanto, Dupont, Sygenta gibi bugün artık TEKEL haline gelmiş şirketlerin dünya çiftçileri ve köylüleriyle ticari ilişkileri sonucu büyük yıkımlar yaşanmaktadır. Tohumculuk Yasası'nın oluşturduğu sınırlama köylüyü GDO tekellerine mahkum etmiştir. Önceleri ucuz

tohum satıp, kredi vererek köylüyü GDO tekellerine bağımlı hale getiren, ardından da her geçen yıl tohum ve ilaç fiyatlarını artıran tekeller zamanla borcunu ödeyemez hale gelen üreticinin tarlasını ipotek ederek bu arazilere el koymaktadır. Dünyanın pek çok yerinde bu süreç vahşi bir şekilde devam etmektedir. "Pazarın büyük payını elinde tutan Monsanto 7-8 yıl içinde bu yolla binlerce dönüm arazi almıştır." Bugün sayıları 1 milyarı geçen açlık çeken insanların yakın gelecekte nasıl 3 milyara ulaşacağına cevaplarından birisi de budur. İşte "açlığa çare" denilen GDO'lu tarımın gerçek yüzü.

İnsan sağlığını bozan, gelecek nesillerin üreme yeteneğini tehdit eden, doğadaki bitki çeşitliliğini ortadan kaldırarak doğal dengeleri alt üst eden, kirleten üstelik de bilinen diğer artım tekniklerinden daha verimli olmayan... GDO'lu ürünlere dünyanın ihtiyacı yoktur! İklim, toprak ve bitki çeşitliliği bakımından taşıdığı zenginlik ve potansiyel düşünüldüğünde Türkiye'nin de GDO'lu ürünlere, tarıma kesinlikle ihtiyacı yoktur! Biyoteknoloji lobileri Türkiye'ye bu ürünleri sokarken, AB'de son yıllarda GDO'lu ürün yetiştirilen tarım alanlarının yüzde 21 arttığını söylemektedirler. Oysa Avrupa'da son yıllarda GDO'lu tarım yüzde 35 azalmıştır. Emperyalistler nükleer santaller, GDO'lu üretim gibi atıl ve kirli teknolojileri yarı-sömürge ve sömürgelelere dayatmaktadır. Bugün Türkiye'de yaşananlar da bundan ibarettir.

15-16 Haziran'da emekçiler sokakta

İzmir: 15-16 Haziran işçi direnişinin 43. yılında on binlerce emekçi Basmane Meydanı'ndan Gündoğdu Meydanı'na yürüdü. DİSK'in örgütlediği miting; KESK, TMMOB ve birçok devrimci kurum da katılarak destek verdi. "**Her Yer Taksim, Her Yer Direniş**", "Faşizme karşı Omuz Omuz", "**AKP Mezara, Tayyip Amerika'ya**" vb. sloganların atıldığı yürüyüşte, İzmir halkı da balkonlardan tencere-tava çalarak eşlik etti.

Sendika kortajlarında, Hayat TV'nin kapatılması ile ilgili yaka kartları taşınan yürüyüşte, Taksim saldırıları ile ilgili de dövizler taşındı. Miting alanına gelindiği sırada, açılan Abdullah Öcalan flaması nedeni ile bir grup eylemci ile Göztepe taraftarları arasında kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Yaşanan gerginlik sendika yöneticilerinin araya girmesi ile büyümeden engellendi.

Miting alanına gelindiğine konuşan DİSK Genel Başkanı **Kani Beko**; "**Halkımız yıllardır yaşadığı baskıcı ve otoriter sistem karşısında dizlerinin üzerinde onursuz bir yaşam sürmeyi değil; ağaçlar gibi ayakta dimdik kalmayı, zorbanın zulmüne karşı onuru ile mücadelemizi tercih etti. Bundan 43 yıl önce de 15-16 Haziran 1970'de emekçiler masaya yumruğunu vurmuş ve yeter demiştir**" dedi.

AKP'nin çürük olan "yeni" argümanı: "Faiz lobisi"

Ülke geneline yayılan Gezi Park direnişi, AKP'nin kimyasını epeyce bozmuş durumda. Her zaman "öfkeli" dili ile bilinen Erdoğan'ın kendi rekorlarını bir bir devirdiği süreci hep birlikte yaşadık; bir söylediğinin diğerini tutmadığı, farklı düzeyde demagogilerin birbiri ardına sıralandığını gördük. Erdoğan'ın bu söylemlerinden birisi de direnişlerin arkasında bulunduğunu iddia ettiği "faiz lobisi"dir.

Faiz lobisi nedir ve Erdoğan'ın söyleminin arka planı

Şu faiz lobisi söylemlerinin üzerinde biraz duralım. Öncelikle faiz lobisi söylemi dış mihraklar söylemiyle içiçe geçen bir söylem. Bu söylem, Türk egemen sınıflarının her toplumsal olaydaki söylemidir. Ne zaman öğrenci eylemleri yaygınlaşsa hemen arkasında bir dış mihrak aranır/bulunur. Ne zaman işçi grevleri yaygınlaşsa, ülkesini sevmeyen, dış ülkelerin oyununa gelenlerden bahsedilir. Kürt meselesi ne zaman gündemin baş sırasına otursa, yabancı ülkelerin taşeronluğundan bahsedilir. Velhasıl toplumsal mücadelenin bir tarafı olarak bizler açısından bu söylemler hiç şaşırtıcı olmadığı gibi, Türk egemen sınıflarının ne zaman sıkıştığını görssek, dış mihrak söyleminin geleceği an üzerine bahis bile oynarız.

Soyut olarak ifade edilen dış mihraklar kimlerden oluşur? Söylem her ne kadar soyutsa da halk katında yansımaları oldukça somuttur. Dış mihraklar halk nezdinde dünya siyasetine yön veren yabancı devletlerin kendileridir. Siyasi literatürde ise bunlar **emperyalist devletler**dir.

Emperyalist devletlerle Türk egemen sınıflarının ve onların siyasi temsilcilerinin kurduğu bağ oldukça derindir. Ve AKP tam da egemen sınıfların bir partisi olduğu için, emperyalistlerle kurulan bu bağlara oldukça hakimdir. Bütün varlığıyla emperyalistlere bağlı olan Türk egemen sınıfları, bütün ömürlerini bu bağları gizleme ve farklı gösterme uğraşısıyla geçirirler.

Emperyalist devletlerden bağımsız politika izleme zemini olmayan, onların yarı-sömürgesi olan Türkiye'nin, her fırsatta onların kapısını aşındırması bizlere oldukça tanıdık gelmektedir. Öyle ki, Erdoğan bugün dış mihraklar söylemine tutunmasına karşın, hükümet olduğu günden bu yana "**sermaye ırkçılığı**" yapmayacağı diye, ülkenin önde gelen, kâr eden kamu mallarını emperyalist te-

kellere yok pahasına peşkeş çekilmesinin mimarı olmuştur. Bütün ülke emperyalistlerce talan edilirken, halk kitleleri gün geçtikçe yoksullaşma içerisine girmiştir.

AKP bu süreci ülkenin büyümesi masalıyla açıklamaya çalışmıştır. Aslında bu büyüme masalı da bir efsane ibarettir. AKP döneminin büyüme oranlarıyla, önceki dönemlerin büyüme oranları neredeyse aynı durumdadır. Bununla birlikte daha çarpıcı olanın kendisiyle aynı kümede olan ülkelerin büyüme oranlarından daha düşük bir büyüme gösterdiğini de hiçbir AKP'linin ağzından duyamayız.

"**Sermaye ırkçılığı**" yapmadığı iddiasındaki AKP döneminde uygulanan politikaları ülkenin sanayileşme oranlarının düşüşünü de beraberinde getirmiştir. 1998 yılında milli gelir içinde sanayinin payı yüzde 24 dolaylarındayken, bugün için yüzde 15.5'e gerilemiş durumdadır. Bunun anlamı Türkiye'nin dış mihraklar olarak ifade edilen emperyalist devletlere daha da bağımlı hale gelmiş olmasıdır.

Sanayinin bu kadar gerilediği ortamda büyüme ise ülkeye giren sıcak para nedeniyle gerçekleşmiştir. Bu sıcak parayı getirenlerin sıradan vatandaşlar olmadığı açıktır. Bu sıcak paranın kaynağı mali kuruluşlardır ki bunlar aynı zamanda Erdoğan'ın "**faiz lobisi**" olarak ifade ettiği kesimi oluşturmaktadır. Yani Erdoğan'ın bu kadar istikrarlı olarak hükümette bulunmasının nedeni bu mali kuruluşların ya da faiz lobisinin getirmiş olduğu sıcak paradır. Şüphesiz bu finans sermayenin sıcak para getirmesinin en önemli nedeni yüksek faiz oranlarıdır. Türkiye yüksek faiz verdiği için, finans sermayesi burayı seçmektedir. Finans sermayenin sıcak parası, ekonominin çarklarının dönmesini sağlamaktadır. Bu durum da AKP'nin hükümette daha fazla kalmasına neden oluyor. Kendisine oyunlar oynadığını söyleyen AKP, tam da bu finans sermayesine bağımlıdır.

AKP açısından verilerin can sıkıcılığı ve "faiz lobisine" olan hayati ihtiyacı

Bu konuyla ilgili istatistiklere kısaca göz attığımızda, ülkenin ne kadar uçurum kenarında olduğunu hemen görebiliriz.

2002 yılında 1.5 milyar dolar olan cari işlemler açığı 2012 yılında 58.8 milyar dolara yükselirken, aynı dönemde cari işlemler açığı toplamda 345.7 milyar dolar olmuştur. 345.7 milyar doların anlamı milli gelirinden bu tutar kadar fazla harcama yapma olanağının bulunmasıdır. Yaratılan gelirden fazla harcama yapmak ekonomideki canlanmanın ana nedenidir. Ancak bunun anlamı **borçlanmadır**. Daha fazla borçlanarak harcama yapan bir ekonominin sağlam olduğu iddia edilemez.

2012 yılında kısa vadeli dış borçlar net olarak 22.3 milyar dolar artarken, aynı dönem ulusal gelir ise 12.2 milyar dolardır. **Yani Türkiye, sadece geçen yıl ulusal gelirinin iki katı kısa vadeli borç biriktirmiştir**. 2011 yılında yabancı sermaye girişlerinde sıcak para oranı yüzde 40 iken, bu sayı 2012 yılında yüzde 59'a çıkmış bulunuyor. Ülke her geçen yıl sıcak paraya daha fazla bağımlı hale gelirken, aynı zamanda patlamaya hazır bir bombanın üstünde oturuyor. Zaten AKP'nin toplumsal meselelere karşı hazımsızlığının en temel nedeni bombanın her an patlamaya hazır oluşudur. Ancak biz devam edelim...

Sıcak paranın sürekli gelebilmesi için ülkenin dış borçlarını düzenli olarak ödeyebilmesi gerekiyor. Ancak istatistik veriler bu konuda hiç de egemen sınıflara umut vermiyor. 2007 yılında kısa vadeli dış borçların oranı, toplamın içinde yüzde 17.2'yi oluştururken, Haziran 2012'de ise yüzde 28.4'e çıkarak tehlikeli bir noktaya doğru evrildi. Kısa vadeli borçların, Merkez Bankası'ndaki rezervlere oranı 2007'de yüzde 60 iken 2012 yılında yüzde 120'ye ulaştı. Yani ülkenin birikimi 6 yıl önce borcu kapatabilecek bir noktadayken, artık o noktanın oldukça gerisinde kalmış-

tır. Eldeki birikimler borcu ödeyemediğinden sürekli olarak sıcak paraya gereksinimi vardır AKP'nin. Yani faiz lobisiyle ilişkilerini hiç olmadığı kadar sıcak tutmak zorundadır. Bunun yolu da yüksek faiz verilmesidir.

Peki, faizler neden düştü?

AKP'nin bilindik bir siyaset tarzı var. Bir politika izlerken, görünüşte birilerin çıkarına aykırı ise onu kullanarak, birileriyle mücadele ettiği izlenimi vererek kitlelerden destek bulmaya çalışır. Aynen faizleri indirirken uyguladığı gibi. AKP faizleri indirirken, faizlerin yüksek tutulmasını isteyenlerle mücadele ettiğini açıkladı. Zaten sonra da bu söylemi Gezi Park direnişiyle birleştirerek, bunlar arasında bağ olduğunu söyledi.

AKP'nin faizleri indirmesinin finans sermayeye en ufak bir zarar vermediğinin altını önceden çizelim. Kapitalist sistemin krizinin derinleşmesi karşısında krizden Türkiye ekonomisi de etkilenmiş, beklenen büyüme gerçekleştirilememiştir. Büyümenin gerçekleştirilebilmesi için ülke halkının harcamalarını artırması gerekmektedir. Bunun iki yolu var. Birinci olarak halkın eldeki birikimini harcamasıdır ancak halkın büyük bir kesiminin elinde birikim bulunmuyor. Bu şartlar altında da borçlandırmayı özendirmek gerekiyor. Bunun için de tüketici kredilerini özendirme için faizler indiriliyor. Bunu son dönemlerde televizyonlarda artan tüketici kredileri reklamlarının yoğunluğundan da görebiliyoruz.

Faizlerin indirilmesiyle elbette ülkeye giren finans sermayesinin gelirlerinde kısa dönemde bir düşüş görülebilir. Ancak finans sermayesinin düzenli gelişiminin sağlanabilmesi için ülkenin istikrarlı, toplumsal patlamalarının zayıf olması gerekiyor. Bunun da yolu ekonomik büyümeyi belirli bir noktada tutmaktır. Sırf bundan kaynaklı da Gezi direnişi finans sermayesinin işine gelmez/gelmiyor. Kaldı ki Türkiye kendi sınıfında bulunan ülkelere tüm indirimlere rağmen daha fazla faiz veren ülkedir.

Erdoğan'ın tüm söylemine rağmen gerçekler ortadadır ve "faiz lobisi" ya da finans sermayesiyle semiren de AKP'nin temsil ettiği sınıflardır ve üstelik varlıkları da onlara bağlıdır.



“Wan’da ağaçlara dokunma!”

H. Merkezi: Wan Erciş’e bağlı Zortul (Çatak Dibi) Köyü’nde yapılacak konutlar için hazırlanan proje kapsamında uzun yıllardır köylülerin verdiği emekle yetişen yüz binlerce ağaç kesiliyor. Duruma tepki gösteren köylü-

ler ve Wan Belediyesi öncülüğünde başlatılan mücadele kapsamında imza kampanyası başlatıldı.

Wan’ın Erciş ilçesi Zortul (Çatak Dibi) Köyü’nde, AFAD tarafından müteahhit firmaya devredilen toplu

konutların yapımı için binlerce ağacın kesileceği alanda asker eşliğinde çalışma başlatıldı. Müteahhit firmasının, ağaç kıyımına başlamadan önce 1 aylık hasat süreci verdiği, ancak kısa bir süre sonra hasat toplama süresi verdiği alanda, tekrar çalışma başlattığı öğrenildi.

Duruma tepki gösteren köylüler kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyor. Bu kapsamda bir de imza kampanyası başlatıldı. **“Wan Erciş’te ağaçlara dokunma”** demek için <http://imza.la/van-erciste-agaclara-dokunma> linkinden imza verebilirsiniz.

Roboski; unutursak yüreğimiz kurusun...

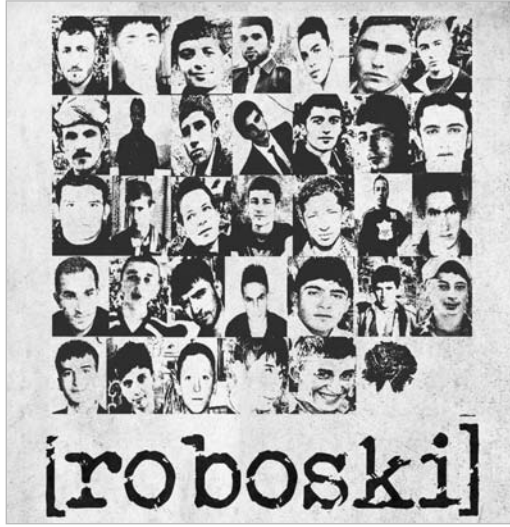
Roboski katliamının üzerinden 1,5 yıl geçmişken açılan **“soruşturmada”** savcı dosyayı **“görevsizlik”** kararı ile askeri savcılığa sevk etti. 28 Aralık 2011 tarihinde Şirnex, Roboski’de sınır ticareti yapan çoğu çocuk 34 Kürt gencinin TSK’ya ait F-16 uçaklarıyla bombalanmasıyla yaşanan katliamda faillerin **“cezalandırılmasıyla”** ilgili bugüne kadar gerçek anlamda herhangi bir işlem yapılmadı.

Türk devleti geçen süre boyunca yaşanan vahşete dair soruşturma açmanın ötesine gitmedi. Aileler için belki bir küçük **“umut”** anlamına gelen soruşturma Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından **“görevsizlik”** kararı ile sonuçlandı. 34 kişinin katledilmesi olayında savcılık 17 ay boyunca herhangi bir **“delil”**, bir **“iz”**, kimin nasıl **“vur”** emrini verdiğini **“bulamayıp”**, Genelkurmay Askeri Savcılığı’na sevk etti. Savcılık dosyayı askeri savcıya göndererek **“görevsizlik”** kararında katliamda kasıt olmadığı, kasıtlı bir suç işlemediğini belirterek olayın üstünü örtmek istemektedir.

Devlet, yaptığı katliamda başından beri aslında tavrını açık olarak göstermişti. Önce katliamda Kürt kelimesini geçmesini istemedi, **“34 kişi”** diyerek rahatsızlığını gösterdi. Katliamın gerçekleştiği operasyonu yöneten Hava Kuvvetleri Komutanına, Başbakan tarafından **“özel”** teşekkür edildi. Soruşturmada askeri yerel makamlar, **“28 Aralık gecesi 21.00’den itibaren harekât için hava sahası kapatıldığı için bizim operasyonel ilişkimiz kalmadı”** diyerek, hava harekâtında herhangi bir dahillerinin olmadığını söyledi.

MİT savcılığa gönderdiği iki sayfalık yazıda, **“Olaydan bir gün sonra habermiz oldu”** derken, Genelkurmay’ın ise belge göndermediği ortaya çıktı. MİT

istenen bilgi ve belgeleri, **“Neticede askeri bir operasyon olduğu için toplumun tamamı tarafından bilinmesinin sakıncalı olabileceği başka bilgi ve belgeler de olabilir. Bunu saklı tutmak lazım”** gerekçesiyle göndermedi. Genelkurmay Başkanlığı, **“Olay insani boyutuyla üzücüdür. Ancak askeri açıdan Türk Silahlı Kuvvetleri’ne verilen sınır ötesi yetkiler ve konulan kurallar içeri-**



sinde sınır ötesi harekât karar mekanizması dâhilinde icra edilmiştir” sözleriyle yaşanan vahşete nasıl yaklaştığını ortaya koydu.

Sorumluların bulunması için çalınan kapı bırakmayan, tepkilerini çeşitli şekillerde ortaya koyan ailelere devlet, para teklif ederek, olayı kapatmak istedi. Bunu başaramayacağını anlayınca, kadrolu iş teklifiyle aileleri susturacağını ya da **“satın”** alacağını sandı. Bu da tutmayınca ailelere baskı uyguladı. Katliamda öldürülen Vedat Öncü’nün yakını Fikret Encü, yapılan ev baskını ile defalarca gözaltına alındı ve **“örgüte eleman kazandırmak”** iddiasıyla 3 ay tutuklu kaldı. Aileler, PKK militanı olarak gösterilmeye çalışılarak adalet arayışları gölgelenmek istendi. Mecliste kurulan alt komisyon ise tam da istenildiği

gibi devletin aklama komisyonu olarak **“görevi”** yerine getirdi. Açık ki devletin gerçekleştirdiği katliamı aydınlatmak gibi bir niyeti yoktu.

“Görevsizlik kararı” ise katliamın **“faili meçhul”** yoluna sokulmak istendiğinin bir işareti. Devlet, kendi güçleri tarafından gerçekleşen bu vahşetin sorumlularını meçhuller sisi içinde kaybetmek istiyor. Roboski, devletin ne kadar değiştiğinin, değişebileceğinin de bir göstergesi aynı zamanda. **“Çözüm süreci”** ile **“Kürt kardeşlerinin”** sorunlarını çözeceğini iddia eden AKP hükümeti, Roboski konusunda bir arpa boyu kadar bile yol almamıştır.

Ailelerin çığlıkları, yaşanan acı tazeliğini korurken Kürt sorununu **“çözen”** AKP hükümeti, bunları duymazlıktan gelmektedir. Gerilladan silahları bırakmasını, sınır dışına çekilmesini, yasal çerçevede mücadelesini sürdürmesini isteyen devletin yasalardan anlattığı budur. Katliamın kumanda merkezinde oturan rütbelilere ödül verilmekte, devlet kendi yasalarını dahi ayaklar altına almaktadır. 8 bini aşkın insan uydurma gerekçelerle zindanlarda tutulmaktadır. Kürt ulusunun temel taleplerine yönelik devlet zulmünde değişen en küçük bir şey yoktur.

33 kurşun örneğinde olduğu gibi Roboski, TC devletinin Kürt ulusuna yönelik düşmanlığının imha, inkar yaklaşımının özeti olarak hafızalarımızdaki tazeliğini koruyacaktır. Bombalardan kaçmak için birbirine sarılan 34 Kürt çocuğunun battaniyelere sarılı, parçalanmış cesetlerini gösteren fotoğraf TC’nin özetidir. Ambulanların gönderilmediği, cesetlerin katırlara yüklendiği resim TC’nin Kürt halkına yönelik acımasızlığını her şeyden fazla anlatmaktadır. Roboski bu devletin tarihinde bir vahşet örneği olarak çeşitli milletlerden emekçi halkımızın zihninde daima canlı kalacaktır.

beri her bayram arifesi, mezarın başında dua okurlar, şeker dağıtırlar. Aile, söz konusu mezarda çocuklarının bulunduğu şüphesi ile Kızıltepe Cumhuriyet Başsavcılığı’na başvurarak mezarın açılmasını talep ederler. Kızıltepe Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından 26 Mart 2013 tarihinde yapılan fethi kabir sonucunda Adli Tıp Kurumu’nun hazırladığı ön rapora göre, Kızıltepe Belediyesi Kimsesizler Mezarlığı’nda açılan mezarda bulunan kişilerin gözaltına alınarak, infaz edilmiş olan Menduh Demir ve Şehmuz Kaban’ın olduğu gerçeği ortaya çıkmıştır” denildi.

18 yıl sonra Menduh ve Şehmuz’un mezarına ulaştı

H. Merkezi: Kayıp yakınlarının talepleri doğrultusunda, Kızıltepe Belediyesi Kimsesizler Mezarlığı’nda yapılan kazıda Mazıdağ’ın Yücebağ köyünde 14 Mayıs 1995 tarihinde kaybedilen Menduh Demir ile PKK’lı Şehmuz Kaban’a ait olduğu belirtilen kemiklere ulaşılmıştı. DNA testi için İstanbul Adli Tıp Kurumu’na gönderilen kemikler için İstanbul ATK tarafından hazırlanan ön rapora dair İHD Merdîn Şubesi tarafından açıklama yapıldı.

Menduh Demir’in 14 Mayıs 1995

tarihine kadar Mazıdağ ilçesi Yücebağ köyünde yaşadığını ve koyunlarını otlatmak için köyünün kırsalına çıktığını ve kendisinden bir daha haber alınmadığının belirtildiği açıklamada, Demir ailesinin çevreden edindikleri bilgi ile Menduh Demir ile beraber öldürülen kişinin Kızıltepe Belediyesi’ne ait bir mezarlığa gömüldüğünü öğrendikleri hatırlatıldı.

Açıklamada, **“Taze olan bir mezarı, çocuklarının içinde olduğu mezar kabul ederek işaretlerler. Ve 18 yıldan**

“Kaybedenlerle marjinal diyenler aynı”

428. HAFTA

Eylemde ilk olarak konuşan 1980’de gözaltında kaybedilen **Hayrettin Eren’in** ağabeyi **Faruk Eren** 12 gündür Gezi Parkı’nda yaşanan direniş eylemlerine deyinerek, direnişi selamladıklarını söyledi.

1994 yılında gözaltında kaybedilen **Murat Yıldız’ın** annesi **Hanife Yıldız** da, Taksim direnişine selam göndererek başladığı konuşmasında, **“Bizler 18 yıl sonra ilk kez polis ablukası altında değiliz ve halkla beraber sesimizi duyurmaya çalışıyoruz”** dedi.

Yıldız, hükümetin hiçbir mesruluğunun kalmadığını belirterek, **“Biz artık adaleti halktan isteyeceğiz. Bu direnişle halkın gücünün hükümetten katbekat büyük olduğunu gördük. Bundan sonra halktan acılarımıza ortak olmalarını isteyeceğiz”** diye konuştu.

Haftanın açıklamasını okuyan oyuncu Nur Sürer, **“güvenlik güçlerinin”,** emir komuta zinciriyle örgütlü bir biçimde yüzlerce insanı gözaltında kaybettiğini belirterek, **“Devletin gücüyle insanlarımızı kaybedenler, etkili ve adil şekilde soruşturulmadı, yargılanmadı ve tüm iktidarlar tarafından cezasızlık zırhıyla korundu”** diye konuştu.

429. HAFTA

Eylemde Hayrettin Eren’in kardeşi **İkbal Eren**, yakınlarını katleden katillerin her gün aralarında gezdiğini söyleyerek, **“19 gündür Gezi Parkı’nda direniş devam ediyor. Başbakan Erdoğan ile Vali Çekişlin, bizi onlarla baş başa bırakın”** sözleriyle kitleleri birbirinden ayırmaya çalışıyorlar. **“Bu politika yakınlarımızı kaybettiren politikayla aynı politikadır. Yakınlarımızı katleden katiller hala aramızda, kitleyi bölmeye çalışıyor. Herkesin bu yaşananlar karşısında duyarlı olması gerekiyor”** dedi.

10 Haziran 1981 tarihinde idam edildikten sonra kaybedilen Veysel Güney’in yeğeni Doğan Güney ise amcası katledildikten 2 yıl sonra doğduğunu ve hala amcasının mezarının bile olmadığını söyledi. Haftanın açıklamasını öldürülen gazeteci Metin Göktepe’nin ablası **Meryem Göktepe** okudu.

Taksim direnişi ve Kürt Ulusal Hareketi...

Binlerce faili meçhulü olan, onlarca katliamı ve daha bir buçuk yıl önce Roboski katliamını yaşayan Kürt halkının “batı”da yaşananlarla duygusal kopukluk hissetmesi bizim açımızdan **anlaşılır** olmak zorundadır.

Çok değil, Gezi Park merkezli yaygınlaşan halk gösterilerinden sadece 2-3 gün önce dahi, kimse böyle bir hareketin yaşanacağını ön görmemişti. Tunus’ta bir gencin kendini yakmasıyla diktatörlük altında geçen 40 yılın suskunluğunun bir anda nasıl parçalandığını hepimiz görmüştük. Bazen küçücük görünen bir kıvılcımın ortalığı nasıl ateşe verebileceğini dünya halklarının tarihinden de gayet iyi biliyorduk. Ama sadece son 30 yılda (çoğu T. Kürdistanı’nda) burada sıralayamayacağımız kadar çok zulüm yaşanmışken Gezi direnişiyle birlikte hayatında ilk defa alanlara çıkan insanların çoğunlukta olduğu halkımızın sessizliği orta yerde duruyordu. Hal böyleyken, Türkiye halkının üzerine serpilen ölü toprağını ne zaman atacağı, üzerindeki korkunç/kahredici suskunluğu ne zaman çığlığa dönüşüreceği, özellikle Kuzey Afrika ve Ortadoğu’daki isyanlardan sonra daha çok sorulur olmuştu.

Gezi Park’ta başlayan direniş, sabrı taşıdığına en ufak bir hak ihlalinin bile halkın patlamasına yol açabileceğini göstermiştir. Gelişen sürecin ilk anından itibaren devrimciler açısından değerlendirilmesi gereken cephesi çoktur. Elbette ki bu hareketi oluşturan nedenlerin, hareketin yönünün devrim yolunda kullanılabilecek hale nasıl çevrilebileceğiyle birlikte yürütülen tartışmaların odağında olacağı açıktır.

Bu kalkışmanın özgün bir yanı da PKK ve devlet arasında “çözüm” süreci olarak adlandırılan döneme denk gelmesidir. Direnişin bu kadar yaygınlaşabilmesinin tali olanaklarından birini de müzakere sürecinin sağladığını söylemek mümkündür. Kürt meselesinin müzakere eğiliminde seyrettiği bu süreç, kitlelerin öfkesinin, başka meseleler düzleminde, (doğal olarak tam anlamıyla sisteme yönelik olarak değerlendirmek mümkün olmasa da) hükümete yönelmesine olanak sağlamıştır.

Ulusal sorunun çözümü konusunda devlet tarafından bir adım atılmamış olduğu halde, “görünürde” bu ilişkilerin biraz daha geride kaldığı anda kitlelerdeki hareketlenmelerin bu boyuta gelmesi, şovenizmin zehirleyici, pasifleştirici, uyuşturucu özelliğini ve halkların boynunda zincir olduğu gerçeğini bir kez daha göstermiştir. Ulusal sorunun çözümünün sistem içi olma özelliği düşünüldüğünde, belli başlı demokratik taleplerin kabul ettirilmesi durumunda, Türkiye’deki diğer gelişmelerin daha görünür hale gelece-

ği belirlemesini yapmak için kahin olunmasına gerek yok.

Biz yazımızı bu varsayımlara dayandırmaktan ziyade yaşanan bu süreçte Kürt hareketinin tutumunu ve bizim ele alışımızı değerlendirmek için kullanmak istiyoruz.

Bu harekette ilk günlerde çevreci, demokrat kesimlerin ağırlığı mevcutken; polisin uyguladığı yoğun şiddete karşı tepki büyüdükçe, hareketi kendi lehine çevirmek isteyen CHP, İP gibi milliyetçi-faşist kesimler sokağa kendi kitlelerini de döktüler. Diğer taraftan da devrimci yapılar, Türkiye’nin dört bir yanında sokaklarda polis şiddetine karşı mücadele etmekte, kitlelerle sürekli omuz omuza olma ve hareketi ileri çekme uğraşı vermektedir.

Gözlerimizin aradığı renkleri bulmakta geciktik bir tek. Serhıldan çocukları, Newroz kadınları eksikti slogan ve zılgıtlarıyla. Hareket bu aşamaya gelmişken BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, *“İrkçılarla, faşistlerle*

Türkiye’nin demokratikleşmesinin devrim sorunu olduğu açıktır. Bunun geliştirilmesinde de devrimcilerin Kemalizm’in etkisini kırmaları, Kürt ulusunun taleplerini daha görünür kılmaları önemlidir. Bu nedenle içinden geçtiğimiz süreçte de Kürt sorununun çalışmalarımıza içerilmiş bir şekilde işlenmesi zorunluluktur.

aynı yerde olamayız” meallindeki açıklamasını yaptı. Her ne kadar mevcut direnişi haklı bulduklarını, hükümetin özür dileyip, talepleri yerine getirmesi gerektiğini belirtmişse de bu sözlerle BDP tabanının çatışmaların yoğunlaştığı 1-2 Haziran günlerinde direnişte aktif bir şekilde yer almayışına neden olmuş, bu şekilde de devletin yıllardır en büyük korkularından biri olan **Kürt Hareketinin demokratik ve devrimci kesimlerle buluşmasının fırsatı** BDP tarafından göz göre göre kaçırılmıştır. Bu fırsat kaçırılmıştır ancak direniş, nasıl sonlanırsa sonlansın, nasıl bir evreye girerse girsin büyük kazanımlar sağlamıştır. Derdimiz de bu kazanımın Kürt meselesine olan yansımından başka bir şey değildir bu bahiste.

CHP, İP vb. faşistler hareketi yedeğine almaya çalıştı

Gerçekten de CHP, İP gibi ulusalcı-faşist çevreler kitlelerin bu ayaklanışını kendilerinin AKP karşıtı tutumlarına payanda olarak kullanmak istediler. Hem kentsel ranttan kendilerine düşen payın artırılması, hem de Kürt ulu-

sunun taleplerine karşı olan faşist tutumlarının kitlelerde yankılanması için bu süreci yönlendirme gayretiydi bu. Kitlelerin karmaşık yapısından, tüm hareketi yönlendirebilecek öncü bir devrimci gücün olmamasından faydalanma uğraşlarıydı bunlar. Fakat milliyetçi kesimlerin bu uğraşları, devrimci, demokratik kesimlerin hareketten uzaklaşmasını değil, aksine bu yöne kanalize olmaması için hareketin tam merkezinde olma gayretini artırmayı gerekli kılar. Nitekim tam da böyle yapılarak faşistlerin bu etkinliği ciddi oranda kırılmıştır.

Ancak aynı şeyi Kürt Ulusal Hareketi açısından söylemek pek mümkün değil. 4 ve 5. günlerdeki bocalamadan sonra; Selahattin Demirtaş’ın hareketin niteliğinden kaynaklı çekinmelerini ifade etmesine rağmen desteklediklerini bildirmesi, Amed’de ve çeşitli Kürt illerinde bu direnişe kendi paradigmaları ve çözüm süreci ekseninde yapılan mitinglere dahil olma kararını aldıkları ve bunu yaşama geçirmeye çalıştıklarını gösterdi. Fakat pratik içerisine girmelerine rağmen tıpkı TDH’nin yıllar boyunca yanlış bir şekilde yaptığı gibi “destekçi” pozisyonundan daha fazla ileri gidilemediğini görüyoruz.

Şu bir gerçektir ki, Kürt ulusu son 30 yıllık mücadelesinde duyarlılığı

danlara son vermişken, hatta var olmasını borçlu olduğu silahlı güçlerini bile çekiyorken; KUH’dan özellikle Kürdistan topraklarında kalkışma anlamına gelebilecek eylemler beklemek ne kadar doğru olur? Onlar açısından bu tarz bir kalkışmanın sonucunun 21 Mart’ta başlattıkları sürecin bitirilmesi olacağı büyük bir handikaptır. Kürt topraklarında başlayacak böyle bir kalkışmayla birlikte devletin CHP’siyle MHP’si, İP’iyle yekvücut bir duruş göstereceği ve tüm saldırılarını Kürdistan’a yönelteceği açıktır.

Açıkça ortadadır ki Taksim direnişinin önderliğini devrimci güçler yapmamaktadır. Devrimcilerin özellikle çatışmalarda çok önemli aktif bir güç olduğu, özellikle 3. günden sonra ortaya çıkan faşist niteliğin geriletilmesinde başrol oynadıkları tartışmasızdır. Ayrıca bu hareketin gelişmesinde Mayıs ayındaki tarihi günlerdeki (1, 6, 18) direnişlerin yeri ortadadır. Fakat buna rağmen Kürdistan’da bu ekseninde başlatılacak bir isyana “batı”dan gereken desteğin verilebileceği bu kadar kuşkuluyken, Kürt illerinde sadece destek mitingleri yapması anlaşılır gelmelidir.

Aslında paradoks gibi görünen bir durumdur. Geçen yaz Kürdistan gerilla savaşı dolayısıyla yanıp tutuşuyorken, “batı” suskundu. Bu yıl ise tam tersi. **Bu terslik, tam da Türkiye toplumuna has çelişkiler nedeniyle**. Bu ters orantının doğru orantıya çevrilebilirliği başta biz komünistler olmak üzere devrimcilerin halk üzerindeki etkinliğinin artması ve bu tarz kalkışmaları yönetebilecek seviyeye gelmesine bağlıdır.

Türkiye’nin demokratikleşmesinin devrim sorunu olduğu açıktır. Bunun geliştirilmesinde de devrimcilerin Kemalizm’in etkisini kırmaları, Kürt ulusunun taleplerini daha görünür kılmaları önemlidir. Bu nedenle içinden geçtiğimiz süreçte de Kürt sorununun çalışmalarımıza içerilmiş bir şekilde işlenmesi zorunluluktur. Zamanında Kürt gençleri katledilirken, Kürdistan dağları cayır cayıp yanarken bizler gereken tepkileri gösterebilseydik, mevcut şovenizmin durumu da ve aslında Kürt sorununun çözümünde gelinen aşama da çok farklı olurdu. Geçmişte yaptığımız hatalardan ders çıkartırsak şu andaki çalışmalarımızda da Kürt sorunuyla ilgili talepler aynı ölçüde yer bulmalıdır.

(“Kışlaya da, karakollara da, koruculuğa da hayır”, “Ağaçların sökülmesi, anadilinin yasaklanması öldürür”, “Dilimize, inancımıza, ağacımıza karışma” vb.)

Taksim Gezi Park merkezli başlayan bu direniş bize birçok olanak sunmaktadır. Bunlardan biri de Kürt halkımızla buluşmaktır. Bunun için de tüm yaratıcılığımızı, militanlığımızı ortaya koymamız zorunluluktur.

Gaz değil sadece zehirleyen, şovenizm daha da güçlü bir ağıdur aslında



Gezi Direnişi eylemleri, uzun uzadıya değerlendirilmesi gereken bir süreç. Sürecin bileşenleri, medyada yer alış biçimi, birçok tartışmaya da zemin açtı. Direnişin kendisi değil elbette fakat ulusalcılar tarafından ele alınış şekli zaten ülkemizde kökleri derin olan şovenizmi kaşdı.

Kemalistlerin şovenizmi

Direnişin ilk günlerinden beri medyada özellikle Türk bayraklı görüntülere yer verilmesi dikkat çekiciydi. Bu bir halk muhalefeti ve kimse- nin oradaki Türk bayraklarını tartıştığı da yoktu. Birçok fotoğrafta şimdiye kadar alışık olmadığımız karelerle de karşılaştık kimi zaman. Öcalan'ın fotoğrafını taşıyanlarla Türk bayraklılar yan yana durabiliyordu. Ancak başta İşçi Partisi ve CHP olmak üzere Kemalist olanlar, bu durumdan rahatsızdı elbette. Topçu Kışlası projesini anti-Kemalist değerlendirerek (Topçu Kışlası'nın yıkılışına vurgu yaparak) direnişi de neredeyse Kemalist karşı koyuş olarak adlandırdılar. Her tarafa bayrak astılar, İstiklal Marşı'nı okudular, vs. bu esnada da "marjinalleri" ayırarak hedef göstermeyi de ihmal etmediler. TGB, BDP ve PKK karşıtı bildirimler yayımladı örneğin. Onlara karşı Özellikle BDP'nin süreci ele alışındaki hatalı tutumun verdiği avantajı da kullanarak yaptılar değerlendirmelerini.

Ulusalcılar için süreç, AKP'ye karşı biçilmez kaftandı. Ergenekoncu devletin generallerini, ulusalcı ve Kürt karşıtı siyaseti yeniden devletin merkezine koymak isteyen bu siyasetin bileşenleri Gezi Parkı ile başlayan ve Türkiye'ye yayılan eylemleri kendi istediği gibi okudu ve hedefleri doğrultusunda da biçimlendirmek istedi. "Fırsat bu fırsat" dediler ve "Cumhuriyet mitingleri"ne benzetmeye çalıştılar. Burada AKP karşıtlığı kolaydı. Peki ya yurtseverler? Onunla da şovenizmi kullanarak baş etmeye çalıştılar.

"Çözüm" adı altında yürütülen süreçte ilk bakışta Kürtlere karşı "yumuşama" yanılıgı uyanısa da zihinlerimizde; Gezi direnişinde de gördük ki, Kürtlerin kendi bayraklarını-renklerini kullanmaları bile hala

tahammül sınırlarının dışında. Devrimci örgütlere marjinal denmesini başka bir yazıya bırakalım; direnişin başından beri alandaki BDP'lilerin şovenist söylemlerle sürekli taciz edilmesi "herkese tahammül var, Kürtlere asla" düşüncesinin hala güçlü olduğunu gösterdi.

Ulusal-burjuva medya da görev başında!

Medyanın tutumunu, hangi kliğin sözcülüğünü yaptığını görerek değerlendirmek gerek. Örneğin en baş aktörlerden birisi olan Halk TV, CHP'nin yayın organı ve o doğrultuda haberler yapıyor elbette. Özellikle canlı yayın sıkıntısının çekildiği dönemlerde izlenme oranı hayli artan Halk TV, haber bültenlerinde koyu Kemalist söylemleriyle körükledi şovenizmi. Haberlerinde marjinallere, bölücülere dikkat edilmesi yönlü uyarıları sürekli yapması manidardır. Ayrıca meydana gelen kitlenin tek önderinin olduğu, onun da M. Kemal olduğunun altyazılarında sık sık vurgulanması da konuya dair örneklerin sadece bir tanesidir.

TRT de meseleyi bayrak üzerinden tartışarak kaşımaya çalıştı ırkçılığı ve şovenizmi. Eyleme katılanların bayrağı kafalarına örttükleri, bayrakla ağızlarını sildikleri vb. şeklindeki haberlerle daha çığ bir tutum sergilediler. Erdoğan'ın "bayrak yakıyorlar" spekülasyonunun bir parçası olarak yaptılar elbette bu haberleri.



Peki ya "bizim gizli(!) şovenistlerimiz?"

Şovenizmin daha da inceltilmiş haliyle karşılaştığımız kesim de Halkevi ve TKP'dir. En tehlikeli olanlardandır ayrıca. Çok sık karşı- mıza çıkmaz gibi görünür fakat hemen her politikalarına yansıdığı için dikkatli bakılınca görülür. Bu kez dikkatli bakmamıza bile gerek kalmadı. 9 Haziran günü yapılan Taksim mitingi öncesinde miting konuşmacısının kim olduğuna karar verilirken tokat gibi geldi şovenizm. Sırrı Süreyya Önder'in konuşmacı olmasına dair önerilere şiddetle karşı çıktı TKP ve Halkevi. Hatta TGB'nin bile sesi pek çıkmazken, Sırrı Süreyya'ya alternatif olarak karşı-devrimci ve şovenist İlhan Cihaner'i önermeleri de cabasıydı. Sırrı Süreyya'nın konuşmacı olması durumunda da mitingi terk edeceklerini söylemeleri ise meselenin ne boyutta olduğunu gösteriyor.

Gezi; salt AKP'ye değil, sisteme karşı bir öfkedir

Şovenizm, bugün demokratiğin turnusol kağıdı görevini gören Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı kapsamında Kürt Ulusal Sorununda saldırgan tutum sergilemek demektir. Bu bağlamda gizli ya da açık fark etmez, halkın birlikte hareket edebilmesinin önüne geçer. Bu nedenle kararlı ve ısrarlı bir mücadeleyi gerekli kılar.

Gezi eylemlerini sadece AKP karşıtlığı üzerinden ele almalı, zira bu, Kürt, Türk, Ermeni, Laz, vd. ulus ve milliyetlerinden tüm halkı kapsayan bir isyandır. Biz de bu bağlamda her ne kadar kemikleşmiş Kemalistler olsa da eylemi, esas gövdesini ortak hareket edebileceğimiz halk oluşturuyor. CHP katılıyor diye CHP'ye oy veren kitleyi nasıl ötelemiyorsak, BDP'nin süreçteki tutumu da Kürtlerin ötekileştirilmesini getirmemeli.

Aser'de insan kemiği bulundu



H. Merkezi: Merdin'in Qoser (Kızıltepe) ilçesinde, 29 Mart 1995 tarihinde Kızıltepe Hapishanesi'nden tahliye edildikten hemen sonra kaybedilen **Kemal Birlik** ve **Zeki Alabalık** ile onları karşılamaya giden **Zübeyir** ve **Abdülbaki Birlik** için Yurtderi (Aser) köyündeki kilise bahçesinde başlatılan kazı çalışması sona erdi.

Ailelerin İHD'ye yaptığı başvuru üzerine Kızıltepe Cumhuriyet Başsavcılığı'nın talimatıyla yapılan kazı çalışmalarında, 600 kemik parçası ile 2 kafatası bulundu. Kayıt altına alınan kemiklerin DNA testi için İstanbul Adli Tıp Kurumu'na gönderileceği belirtildi.

(DİHA)

Habur'da şoförler polisle çatıştı

H. Merkezi: Habur Sınır Kapısı'ndan Irak'a yolcu taşıyan taksi- lere 1 Temmuz'dan itibaren yürürlüğe girecek en az 4 yolcu taşıma zorunluluğu protesto edildi. Taksi sürücüleri Habur Sınır Kapısı önünde yolları barikatlarla kapatıp, davul- zurna eşliğinde halaylar çekti. Kitle burada yolcu otobüslerinin geçişine izin vermezken yola barikatlar kurdu.

Polisin uyarısı üzerine yolu trafiğe açan kitle burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamanın ardından şoförler önce yol ortasında oturdu daha sonra orta refüjde bulunan moloz yığınları ile Habur yoluna barikat kurdu. Yolun tekrar trafiğe kapatılması üzerine polis ve jandarma kitleye gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırdı. Kitle saldırıya taşlarla karşılık verdi.

Habur yolu bir süre trafiğe kapandı. Çatışmanın sona ermesinin ardından kitle adına bir heyet kabul edileceği duyurusu yapıldı. Şoförlerden seçilen 4 kişi jandarma eşliğinde yetkililerle görüşmek üzere Habur Sınır Kapısı içine girdi. Görüşmelerde bir çözüm bulunmaması halinde eylemlerin devam edeceği belirtildi.

Göğün
yarısıKırmızı elbiseli ve sapanlı
kadınlar

31 Mayıs 2013 tarihimize unutulmayacak bir iz bırakacak olan bir hareketin kıvılcımının yangına dönüştüğü gün oldu. Gezi Parkı'nda devlet kodamanlarının dediği gibi "3-5 çalıdan büyük yeşillik" için değil, Taksim'e yönelik yağma ve talan projelerine karşı çıkmak için burada başlatıldı bu direniş. Ve 31 Mayıs sabahı eylemcilere yönelik ardi ardına gerçekleşen polis saldırılarından sonra önce İstanbul, ardından Ankara, İzmir, Antakya, Adana, Dersim ve birçok ilde yüz binleri sokağa döken bir isyan dalgası haline geldi.

Bu isyan dalgasının kuşkusuz en önemli parçalarından biri de **kadınlar** oldu. İnternette yayımlanan resimlerde simge haline gelen resimlerde kadınların hep ön planda olması bir tesadüfün değil, bu direnişi örenlerin/emek verenlerin önemli bir kısmını kadınların oluşturuyor olduğu gerçeğinin bir sonucudur. Polisin yüzüne gaz sıkıldığı "kırmızı elbiseli kadın"dan göğsünü panzerin suyuna siper eden kadına, sapanla taş atan yaşlı kadına kadar bunu görmek mümkün.

Keza Konda tarafından **Gezi Parkı eylemcilerinden 4 bin 411 kişi ile yapılan anketin sonuçlarına göre eyleme katılanların % 50.9'u kadın!** Bu büyük direniş en başından itibaren kadının isyanıyla yankılandı. Kadın aileye, evlere mahkum etmeye çalışan, kamusal alanları erkekler için kılınan erkek egemen sisteme karşı sokağa çıktı.

Bu biriken öfkenin yansımasıydı. Gaz-dumanın arasında, gaz sıkılan çevik kuvvetin karşısında, tazyikli suyun altında tüm direngiyle, yok sayılmaya karşı öfkesini dışarı vuruyordu kadın. Geçtiğimiz yaz aylarında Roboski'nin kan bataklığında çırpınan Erdoğan'ın, can simidi olarak kadının kürtaj hakkına saldırması sonrasında kadının kaç çocuk doğuracağına, doğurup doğurmayacağına kadar her şeye karışan bu erkek egemen toplumsal baskıya karşı öfkenin bir aşama üstüydü bu kez Taksim direnişi.

Polisin TOMA'sına, gazına karşı göğsünü siper eden, barikatlarda çatışan, mahallelerden kent meydanlarına direnişi örgütleyen kadın; kadın düşmanlığını körükleyen bu zihniyet karşısında barikatları, parkları, meydanları, terk etmedi. Gezi Parkı içerisinde de gönüllülerin büyük çoğunluğunu kadınlar oluşturdu.

Elbette direnişi yalnızca Taksim ile sınırlandırmamak gerekir. Ankara'da kadınların çatışmaların en ön saflarında tüm militanlığıyla yer alması, Antakya'da polis barikatı karşısındaki kadınların öfkeli bekleyişi kadınların bu isyan dalgasında sokağın en önemli parçası haline geldiklerinin göstergesidir.

Tüm bunların yanında isyan dalgasıyla hareketlenen yüz binlerin, hala, öfkesini dile getirirken ve direnişe tarih yazarken bile cinsiyetçi yaklaşımlarından arınmadığını da görmekteyiz. Erdoğan'da somutlanan öfkenin dildeki yansımasının cinsiyetçi küfürlerden oluşması; kadın-erkek, genç-yaşlı binlerce kişi ile panzerin karşısında dimdik dururken cinsiyetçi el hareketlerinin yapılması; halkın güçlü ve yaratıcı mizah duygusunu yansıttığı duvarlarda yine erkeği yüceltip, kadını aşağılayan küfür ve işaretlerin olması; toplumsal cinsiyet sorununun halk isyanları, ayaklanmaları, devrim süreçleri gibi dönemlerde dahi bizim başımıza bela olacağına bir kanıttır. Bunca ihtisamlı bir direniş karşısında meseleye "tali", "sırası mı şimdi" diye bakmak, direnişin ruhundaki en önemli meselelerden birini kaçırmak demektir. **Zira bu direniş özellikle de "kültürel-sosyolojik dönüşümü" de içerdiği için bu kadar güçlüdür.** Ki tam da bu noktada özellikle İstanbul ve İzmir'de cinsiyetçiliğe karşı yapılan eylemler, hiçbir vakit kadın bakış açısını elden bırakmamanın gerekliliği olarak ortaya çıkmış ve kitlenin dönüşümü açısından önemli etkiler yaratmıştır.

Artık yok sayılmanın canına tak ettiği kadın; emeğinin güvencesizleştirilmesine ve görünmez kılınmasına, kürtaj tartışmalarıyla bedenine müdahale edilmesine, insandan sayılmamasına, toplumu muhafazakarlaştırma politikalarının kadın üzerinden hayata geçirilme çabalarına karşı sokağa çıktı. Yüz binlerce kadın, Erdoğan'ın istifasını isterken, aslında kişisel olarak Erdoğan'ın istifasından çok, Erdoğan'ın politikalarının istifasını istiyordu. Ve "Tayyipsiz, tacizsiz yaşam için sokaktayız" diyordu.



Küfürle
değil
inatla
direnelim!

Devletin ve onun sözcüsü AKP'nin her geçen gün toplumun hemen her kesimine yönelik saldırı ve baskılarının artarak devam ettiği günlerden geçiyoruz. Baskılarını zorla sağlamlaştırma politikasının sonu Gezi Parkı direnişiyle patlak verdi. Günledir direnen halkı deyim yerindeyse, korku duvarı aştı ve binlerce kişi sokak sokak, çatışarak direndi/direniyor. Gezi direnişinin başından bu yana gençlerin, sanatçıların, devrimci, ileri, demokrat kesimin ulusalcı tabanın, LGBT bireylerin, kadınların yani toplumun farklı kesimlerinin direnişine tanıklık ediyoruz. Bütün bu kesimler içinde daima kadınların da yer aldığı bir direniş sahnesi görüyoruz.

Gezi ve Gezi'nin dalga dalga yayıldığı her alanda barikatlarda yerini alan biz kadınları duvarlara yazılmış cinsiyetçi, homofobik yazılar rahatsız etti.

Toplumun bireye ya da bir olaya karşı tepkisinin bir kısmını bu şekilde kadının taciz eden küfürler dile getirilmesi başta direnişteki kadınları ve tüm kadınları rahatsız etmekte. İnsanların kendilerini bir ifade şekli olarak küfür seçmesi yeni değil elbette.

Oynanan futbol maçında kendi takımını yenen rakip takıma ağız dolusu küfürlerden tutalım, sokak ortasında kavga eden çocukların dilinden dökülenlere, gençlere, trafikte kalınca sinirlenene, sevgiliyle, eşyle tartışan tüm erkekler kadar yaşanan her olayda kadını ya da LGBT bireyi aşağılayan küfürler çok sıkça duyduğumuz, gördüğümüz bir taciz maalesef. Yine gözaltına alınan, tutuklanan kadınlara devletin ve polislinin en aşağılık işkence yöntemi olarak kullandığı yöntemlerden biridir küfür ve diğer taciz yöntemleri. Tabii aynı şey gözaltına alınan erkek için farklı yaşanmakta. Gözaltına alınan erkeğe eğer, onun "namusuna dil" uzatarak incinmesi için eşine, kız kardeşine, sevgilisine küfür edilir, hatta karşısında bunlardan birine tecavüz edilerek kişiyi rencide etmek bir işkence yöntemidir. Erkek egemen devlet kendini erkeklik üzerinden güçlendirerek var ederek üretmektedir. Bu bilinen bir şey artık.

Gözaltındaki durum devlet tarafından ve sistemli bir şekilde yapılması anlamında biraz daha farklı da olsa özünde küfür erkek egemen devletin sisteminin dilidir.

Toplumun içine sirayet etmiş küfür özellikler erkekler tarafından kendini ifade şekli olarak algılanmakta. Karşıdaki kişiye ya da her neyse ona karşı öfkeni kusmak, onu aşağılamak, küçük düşürmek gibi bir dizi neden sayabiliriz.

Gezi'deki direnişe dönersek Taksim'de toplumun iktidara olan kinini, kendini ifade etme şekli olarak duvarlara "O.Ç. Tayyip" vb. buraya yazamayacağımız kadar cinsiyetçi,



homofobik, transfobik, politik mecradan uzak, yüzlerce "slogan" yazıldı. Politik olmasını bir kenara koyarsak erkeklerin (çünkü küfürler mutlaka erkekler tarafından yazılmıştır) R. T. Erdoğan'ı aşağılamak, küçük düşürmek, belki de kendi zaferi kutlamak için ya da kendini ifade etmek için duvarlara yazdığı küfürler kadınlara yönelik tacizden başka bir şey değildir.

Peki neden erkekler kendilerini "kızdıran" kişilere ya da olaylarda küfre baş vurur. Çünkü erkek egemen toplumda kadın ikinci cinstir, erkeğe göre daha aşağıdadır. Erkek üzerinden tanımlanan kadına, erkeğe yakınlık durumuna göre erkeği aşağılamak, kinini- öfkesini kusmak kadın bedeni üzerinden yapılır. Bilinçli ya da bilinçsiz yapılan bu olay toplumda artık alışkanlık haline gelmiştir. O nedenle duvarlara o yazıları yazmamış belki de devrimci ahlakı buna izin vermemiş olan kimileri "içinden geçenin" yazılmasından kaynaklı tebessüm ederek, hoşuna giderek bahseder bu olaydan. Yazılan bu yazılarla kadını taciz ettiğinin farkında olan ya da olmayan herkesin bunu bilmesi gerekir ki, bu küfürler kadın bedeni üzerinden kadını aşağılayan, cinsiyetçi, ayırıcı, ötekileştirici, homofobik, transfobik yaklaşımlardır. Kadını bir cins olarak ikinci konumda gören, birine hakaret etmek istendiğinde bunu kadın üzerinde yapan herkes aslında kadınları taciz etmektedir.

Taksim'de, İzmir'de küfürler kadınlar tarafından silinirken "Küfürle değil, inatla diren", "Küfretmek tacizdir, küfretmeden diren" sloganlarıyla eylemler yapıldı. Ege Üniversitesi'nden kadın bir öğrenci duruma tepki göstererek küfür etmeden direnebileceklerini aşağıdaki sözlerle dile getirdi; "Küfür kadın bedeninin aşağılandığı ve erkek cinselliğinin yüceltildiği ifadedir. Birçok erkek ve kadın küfür ifade biçimi olarak özgürlük olarak görebiliyorlar fakat küfür kadın bedeninin aşağılandığı ikincil konuma düşürüldüğü güçsüzleştirildiği, aşağılandığı bir şey olarak karşımıza çıkıyor. Direnmenin farklı yolları var, küfretmeden direnebiliriz"

Bizler de bu direniş ve baskılara karşı yapılacak tüm direniş ve eylemlerde "küfürle değil inatla diren" şiarını rehber edinerek direnelim. Yanıbaşımızda kavgadaşımıza, barikat yoldaşımıza, LGBT bireylere yönelik tüm cinsiyetçi, homofobik küfürlere karşı inatla direnişi büyütelim. (İstanbul'dan bir YDK'lı)

Sömürü çarkının güvencesiz, ucuz-esnek iş gücü Mevsimlik Tarım İşçisi Kürt Kadınlar (2)



Toplu sosyal cinsiyete dayalı şeyler sınıfsal olduğu kadar mekansal analizle de ortaya çıkıyor. Erkek ve kadın işçiler mekansal yalıtıma maruz kalıyorlar. Ama kadınlar hem yerli halk tarafından, hem diğer işçi erkekler tarafından dışlanıyorlar.

Mardin Artuklu Üniversitesi Felsefe Bölümü öğretim üyesi Yrd. Doç.

Ayşe Küçükırca ile mevsimlik işçiler üzerine yaptığımız röportajın 2. bölümünü yayımlıyoruz.

- Mevsimlik tarım işçileri daha çok köyleri boşaltılarak göçe zorlanan Kürt işçilerden oluşuyor. Kürt işçilerin ulusal kimlik anlamında karşılaştıkları baskılar nelerdir?

- Adapazarı'nda 'köpek meydanı' diye bilinen bir meydan var, işçilerin toplandığı alanlardan bir tanesi. Bu herkesçe biliniyor. İrkçi dışlamalar orada da kendini gösteriyor. Kürt işçiler üzerinde, 90'larda değişen koşullarla başlayan ve 2000'lerde etkilerini açıkça gösteren artan bir ırkçılık ve sosyal bir dışlama kendini gösteriyor. Ama 2010'da emniyet müdürleri ve valilerin katılımıyla yapılan 'güvenlik toplantısı' bir dönüm noktasıydı.

Pratiklerde değil, devlet söylemlerinde bir kırılma noktası niteliğindedir. Bunun öncesinde işçilere 'potansiyel terörist' muamelesi yapıp çeşitli gerekçelerle şehrin dışında tutulmaya çalışılırken; 2010'da açık bir şekilde 'gerillalara yardım edecekleri' gerekçesiyle üreticilere Kürt işçilerin Karadeniz'e alınmasını önleme hakkı tanındı. Bu pratikte pek yanıt bulmadı. Fakat bu, yeri yerinden oynatacak bir şeydi. Bir halk teröristlikle suçlanmış oldu. 2010'daki Başbakan-

lık Genelgesiyle işçilerin üzerindeki güvenlik önlemlerinin artırılacağı bir kez daha belirtildi. Bu da pratikte başında jandarmaların beklediği, giren-çıkan herkese kimlik kontrolünün yapıldığı çadır alanlarına denk geliyordu. Yani 2000'lerden sonra işçiler hem söylemsel hem pratik anlamda mekansal bir dışlamaya maruz kaldılar.

"Emeğin karşılığının kontrolü erkekte"

- Bu sektörde bilindiği üzere ucuz iş gücü olarak kullanılan kadın emeği, diğer bir yandan da ev içi emekle çifte sömürüye maruz kalıyor. Kadınların bu noktada çalışma koşullarını ve karşılaştıkları cinsiyetçi yaklaşımları biraz açabilir misiniz?

- Bu konuda üç temel nokta mevcut. İlki kadınlar çalışma saati olarak daha fazla emek veriyor. İkincisi çoğu yerde kadınlar daha iyi iş yapmalarına karşın daha az ücret alıyorlar. Üreticilerin de dile getirdiği gibi kadınların elleri küçük olduğu için tarım işlerinde, toplama işinde daha iyi iş çıkarıyorlar, daha çevikler. Burada 90'lardan sonra değişen bir diğer durum daha ortaya çıkıyor. 90 öncesi "başak" denilen yere düşen ürün kadına aitmiş. O da artık üreticide kalıyor. Durum bu şekilde. Kadınlar hem üretimin içinde, hem yeniden üreti-

min içinde. Hem niteliksel olarak hem niceliksel olarak daha çok emek vermesine rağmen, daha kötü koşullarda çalıştırılıyor, daha az ücret veriliyor. Bunun yanında kazandıkları paranın kontrolü dahi kendilerinde değil, aileden bir erkeğe veriliyor.

"Kadınlar hem yerli halk hem de erkekler tarafından dışlanıyor"

- Mevsimlik işçi kadınların çalışma alanlarında yaşadıkları toplumsal baskı, beden denetim mekanizması ve sosyal yalıtım nasıl vücut buluyor?

- Toplumsal cinsiyete dayalı şeyler sınıfsal olduğu kadar mekansal analizle de ortaya çıkıyor. Erkek ve kadın işçiler mekansal yalıtıma maruz kalıyorlar. Ama kadınlar hem yerli halk tarafından, hem diğer işçi erkekler tarafından dışlanıyorlar. En temel durum, banyo yapılan alanların çok kısıtlı olması. Zaten kadınların banyo yapması da çok ahlaki bulunmuyor. Çünkü banyo "çıplaklık" çağrışımı yapıyor ve sık banyo yapan kadınlar uyarılıyor. Kadınların kendi hijyen koşullarını sağlamalarına izin verilmiyor.

Erkekler sınırlı da olsa köye gidebiliyorlar kadınların köye gitmesi kesinlikle yasak. Yani kadınlar tam anlamıyla çadır alanlarına hapsolmuş durumda. Fındık bahçelerinde de durum aynı. Kadınlar her zaman kontrol altında tutuluyor ve erkeklerin istediği yerde çalışmak zorundalar. Kadınların kendi çalışma alanlarında hiçbir hakları yok.

- İş Kanunu'nda konuya ilişkin düzenlemeler güvencesiz koşullarda çalışmayı dayatıyor. Mevsimlik tarım işçilerinin ve esasen kadın işçilerin içerisinde bulunduğu olumsuz koşullara ilişkin neler yapılabilir?

- Yasal düzenlemelere göre 51 ve üstü işçi çalıştıran yerlerde işçiler güvence kapsamına alınmıştır. Bunun yanında işin en az 30 günlük sürekli işlerden olması gerekiyor. Mevcut durumda ise işçiler 20-30 kişilik gruplar halinde çalıştırılıyor ve üretici işi 30 günden az gösteriyor. Bu



yüzden işçilerin güvencesiz çalışmasına zemin sunuluyor. Bana göre bu güvence işveren tarafından değil devletçe sağlanmalı ve finanse edilmeli. Çünkü aslında sömürü düzeni devlet-üretici, üretici-dayı başı, dayı başı-işçi, erkek işçi-kadın işçi arasında bir döngü halinde.

"Dernekleşme sendikalaşmaya giden bir yol olarak belirlendi"
- Geçtiğimiz günlerde Viranşehir'de Mezopotamya Mevsimlik Tarım İşçileri Kurultayı düzenlendi. Konuya ilişkin çalışmalar ne düzeyde? Dernekleşme süreci nasıl ilerliyor?

- Bana göre böyle bir örgütlenmenin olması en güzel gelişmelerden bir tanesi. Biz yerelde derneği kurduk. Merkezini Mardin/Kızıltepe olarak belirledik. 7 kişi ile başladığımız çalışmalarda yer alan arkadaşların 5'i mevsimlik işçi. Hızla örgütlenme çalışmalarına başlayacağız. Mahallelerden ve köylerden doğru bir örgütlenme modeli olacak. Dernekleşme sendikalaşmaya giden bir yol olarak belirlendi. Fakat bu aşamaya gelene kadar oluşturmamız gereken sendikalılık bilincini dernekler yoluyla oluşturacağız.

Burada mevsimlik işçilerin yani öznelerin iradesinin esas olması gerektiğini düşünüyoruz. Bu çalışmayla işçilerin üreticiler ve dayı başları/çavuşlarla muhatap olabilecekleri bir kurumları olmuş olacak. Bu da öznenin ve örgütlenmenin ilk adımı. Sonraki aşama bir dernekler konfederasyonu ve son aşama da sendikalaşma olacak. Aralık ve ocak aylarında örgütlenme eksenli iki kurultay daha gerçekleşecek. Kadın mevsimlik işçilerin sorunları üzerine ayrı bir kurultay daha yapılması planlanıyor. (Amed YDK) (Bitti)

"Küfretmek Tacizdir, Küfretmeden Diren!"

İzmir: İzmir Kadın Platformu 5 Haziran günü Gezi Parkı'na destek amaçlı büyütülen direniş eylemlerinde alanlarda, sokaklarda slogan ve yazılmalardaki cinsiyetçi küfürlere dur demek için tepkilerini yürü-

yüş yaparak dile getirdiler. **Yeni Demokrat Kadınlar**'ın da içerisinde olduğu bileşen Alsancak İskele Meydanı'nda toplanarak Gezi Parkı'na destek eylemlerinin sürmüş olduğu Kıbrıs Şehitleri Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti.

"Küfretmek Tacizdir, Küfretmeden Diren" sloganlarıyla devam eden yürüyüşte kadınlar cinsiyetçi küfür içeren yazılmalardan üstünü ka-

pattılar. Eyleme esnaf ve halk alkışlarıyla destek verdi. Eylem Gündoğdu Meydanı'nda sendikaların grevlerini sürdürdükleri alana girilerek devam etti ve **"Kadınlar Burada, Direnişte"** sloganlarıyla grev selamlandı. (İzmir YDK)



“Türkiye’de kadının iş gücüne katılım oranı düşük” (2)

İstanbul YDK: 1 Mayıs itibariyle başlamış olan “Eme(K)adın” kampanyamız kapsamında Petrol-İş Sendikası Kadın Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Necla Akgökçe ile yaptığımız röportajın 2. bölümüne yer veriyoruz.

- Son dönemlerde esnek ve güvencesiz çalışma şekilleri daha fazla gündeme gelmeye başladı. Sizce de öyle değil mi?

- Aslında kadınlar zaten böyle çalışıyordu. Güvencesizliğin bu kadar gündeme gelmesinin esas nedeni erkek sektöründe de kendisini dayatması. Güvencesizlik ve esnek çalışma önce kadınların çalıştığı alanda yaygınlaştı. Sonra da tüm çalışma alanlarına yaydılar. İşte bu yüzden artık sendikaların da gündemine daha yeni girmiş oldu. Gündemlerine girdikten sonra tartışmaya başladılar.

Bu tartışmalar sırasında ilk olarak toplumsal cinsiyet rollerini tartışmak zorunda kaldılar. Çünkü bu şartları en fazla yaşayan kadınlar. Güvencesizliği yoğun olarak yaşayan diğer bir kesim de mesela Batıda göçmen işçiler var, bizde göçmenlerin yerini

Kürt emekçiler almış durumda. Bahçeşehir Üniversitesi’nin araştırmasına göre şehirlerde en çok Kürt kadın işçiler esnek çalışıyor.

Bununla birlikte **kadının ev içi emeğini** de almak gerekiyor. Kadının ev içi emeği görülmeden araştırılmadan sadece kadının dışarıdaki ücretli çalışma tarzı üzerine yapılan bir esnek çalışma analizi kadınlar tarafından eksik kalır. Zaten evde kadınlar bu işi ücretsiz yaptığı için dışarıda da güvencesiz çalışma işlerinde öncelik veriliyor.

“Üç aşamalı örgütlenme...”

- Kadınların bu sömürü ve haksızlıklar

karşısında örgütlülük oranı nedir?

- Sendikalar arasında kadınların örgütlenme oranı çok düşük. Kadınların sendikalaşma oranı %14 deniliyor.

- Peki neden bu kadar düşük?

- Nedenleri çok basit. Yukarıda da bahsettiğim gibi güvencesiz, esnek çalışma koşulları. Sendikal alanda çalışan



kadınlar da aktif çalışan kadınlar değildir. Kadınlar hayatlarında kendilerine biçilen toplumsal cinsiyet hayatlarından çıkmadığı sürece ne iyi bir sendikacı

olabilir ne de mücadele verebilirler.

İkinci bir neden ise sendikaların erkek egemen zihniyete sahip olmaları. Sendikalar alanında özellikle de işçi sendikalarında profesyonel çalışan, yönetici olmak çok zor; diğer yandan da parasal durumlar söz konusu olduğu için burayı kadınlarla paylaşmak istemiyorlar.

- Hem sendikal hem de kadın örgütleri açısından kadının örgütlenmesi çalışmalarını güçlendirmek için neler yapılabilir?

- Alanlarda ve semtlerde kadın emeği ile ilgili araştırma yapmak gerekiyor. Raporlara bakılmalı ve bu raporlarla beraber çalışmalar

şekillendirilmeli. Hangi alanda bu sorun yoğun ve can alıcı bir şekilde baş gösteriyorsa oraya güç olarak kadın örgütleri gidebilir ve örgütlenme çalışmaları yürütebilir. Çünkü ben sendikalardan çok umutlu değilim.

Bu örgütlenme nasıl yapılabilir? Üç aşamada ortak örgütlenme yaratmak gerekir. İlk halka fabrika, onu çevreleyen ikinci halka taşeron ve üçüncü halka da ev eksenli çalışma. Ama bu örgütlenmeyi bu şekilde yapacak sendikalar yok. Bu yüzden kadın örgütleri yapmalı. Serbest bölgelerde, organize sanayi bölgelerinde, mahallelerde, esnek ve güvencesiz çalışmanın yoğun olduğu yerlerde örgütlenmek gerekiyor. X ya da Y örgütü, feminist kadınlar ve diğer kadın örgütleri ortak bir şeyler yapabilir diye düşünüyorum.

“Kadınların yaşam alanlarına yönelmek gerek”

- Zor bir alan olduğu için örgütlenmek de zor oluyor. Peki bu konuda dünyada deneyimler var mı?

- Meksika’da bir kadın örgütü var. Serbest bölgelerde MEK isimli bir örgüt serbest bölgede çalışan ve oraya iş yapan kadınları örgütüyor. Ayrıca MEK serbest bölgenin çevresindeki mahallelerde de çalışma yapıyor. Kadınların gündelik yaşamlarını kolaylaştıracak işler yapmaya çalışıyorlar. Örneğin; kadınların çocuklarının karşıdan karşıya daha rahat bir şekilde geçmesi için üst geçit yapmışlar. Ardından kadınlarla beraber su taşıyor ve böylece onların sorunlarına ortak olmuş oluyorlar.

Bu konuda devletten çok bir şey beklemiyorlar. Bir süre sonra MEK kadınlar için bir sendika kuruyor. Bu tür yapıların olması lazım. Esnek ve güvencesiz çalışma için bir sendika kurarsanız o işe ters başlamak gibi olur. Mümkün olduğunca örgütlenme çalışmalarını yoğun bir şekilde yürütmek gerekiyor. Yaşam alanlarını kolaylaştırmak ve yaşanılır hale getirmek lazım. Sendikaların bu tür çalışmalara dair bir yazı ya da program okumaları lazım.(Bitti)



“Tayyipsiz, facizsiz yaşam için sokaktayız”

İstanbul: “Tayyipsiz, tacizsiz yaşam için sokaktayız” diyen kadınlar 8 Haziran günü Galatasaray Lisesi önünde bir araya geldi. Görsellik ve coşkusıyla dikkat çeken kadınlar, sloganlarla direnişin merkezi Gezi’ye doğru yürüyüşe geçti.

Sık sık **“Kadınlar isyanda sokakta barikatta”**, **“Jin şer naxwazin, aşitiyê dixwazin”**, **“AKP elini bedenimden çek”**, **“Küfürle değil inatla diren”**, **“Sokakları da Taksim’i de, Kızılay’ı da terk etmiyoruz”**, **“Hepimiz çapulcu kadınlarız”**, **“AVM’ye değil sığınağa bütçe”** sloganlarını atan kadınlar, AKP’nin kadın düşmanı politikalarına karşı slogan, ritm aletleri, düdüğü, alkış ve zılgıtlarla ses çıkardı.

Yürüyüşün ardından, direnişin merkezine gelen kadınlar açıklamayı Türkçe

ve Kürtçe yaptı. Yapılan açıklamada **“Polisin TOMA’sına, gazına göğsümüzü siper ettik, barikatlarda çatıştık, mahallelerden kent meydanlarına direnişi örgütledik ve sokaklarda olduk”** denilerek, direnerek kazandıkları meydanları terk etmeyeceklerinin altı çizdiler. Kadınlar ayrıca, direniş boyunca atılan sloganların cinsiyetçi küfürlere dönüşmesine de tepki gösterdiler.

Daha sonrasında konuşma yapmak için kürsüye geçilen eyleme **İstanbul Feminist Kolektif**, **HDK Kadın Meclisi**, **Yeni Demokrat Kadın**, **İmece Kadın Sendikası**, **Mort Çatı**, **Sosyalist Feminist Kolektif**, **Sosyalist Kadın Meclisleri**, **KESK’li Kadınlar**, **Demokratik Özgür Kadın Hareketi**, **Halkevci Kadınlar**, **LAMBDA** katıldı.

TC’nin kadınlardan korkusu

İnsanın en ilkel halinden günümüze kadar geçen süreçte kadınlar yok sayılarak, emeği değersizleştirilerek, baba-abi-koca üçgeninde edilgen bireyler olarak sürekli kutsanan aile kurumu içerisinde yaşatılmaya çalışılmış/çalışılmaktadır. Her fırsatta çocuk doğurmaya teşvik edilen kadınlar, mahkum edilmek isteniyor. Bu konuda gündemi yoğun olan AKP, en üst perdeden **“üç çocuk üç de yetmez, beş çocuk”** söylemlerini her fırsatta dillendirmekte. Herkesin hatırlayacağı gibi Kürtaj Yasası ile bu isteklerini yasalastırmak istemiş, kadınların örgütlü tepkisi karşısında askıya almak zorunda kalmıştı. Egelemenlerin her fırsatta 3-5 çocuk söylemlerinin nedeni sistemin bekası için nüfus artış hızının yükselmesi, genç nüfusa ve iş gücüne sahip olmaktır. TÜİK verileri de göstermektedir ki, nüfus artışı Erdoğan’ın istediği seviyede değil.

Nüfusu artırmak isteyen egemenlerin son hamlesi, iddialara göre 24 Mayıs tarihi itibariyle meclise getirilen Alkol Yasasıyla **Norlevo** isimli, halk arasında **Ertesi Gün Hapı** olarak bilinen hapın eczanelerden alımı da yasaklanmıştır. Ertesi Gün Hapı olarak bilinen ilacın reçeteye bağlanması, kadınların korunmasız cinsel ilişkilerden sonra oluşabilecek gebeliklerde zorla gebe kalması anlamına geliyor.

Tecavüz sonucu istenmeyen gebeliğin önlenmesi durumlarında da kullanılan ilaç, eczaneden rahatça satın alınabiliyordu. Korunmasız cinsel ilişki sonrasında ilk 72 saat içinde kullanılması gereken ilaç mümkün olduğunca erken alındığında istenmeyen gebelikleri engellemede kadınların birinci tercihi olarak başvurduğu bir yöntemdi. AKP bu yasakla kadınların istemediği gebelikleri önlemesi/sonlandırması gibi kadınların kendi bedeni üzerindeki söz hakkını tanımayarak, kadının anne-eş ev kadını olarak rollerini oynamaya mahkum halinin devam ettirilmesini amaçlamaktadır.

(Antakya’dan bir YDK’lı)

Bir adım ilerlemenin adıdır



Hükümet, Kentsel Dönüşüm adı altında başlatmış olduğu yıkım projelerine devam ederken Taksim Gezi Parkına yıkım kararı çıkartıldı. Sermaye sahiplerinin kirlî politikalarına karşı meşru talepler doğrultusunda geliştirilen demokratik bir direnişe devletin TOMA'larla, biber gazlarıyla kolluk güçleriyle birlikte yoğun saldırmasıyla birlikte kıvılcımlanan direniş gün gün büyümekte alanlarda, sokaklarda üniversitelerde yankılanmakta.

Sistemin gençliğe yönelik tüm yozlaştırma, apolitikleştirme politikalarına karşı halk gençliği; "Taksim Direniş" eylemlerinde (daha öncesinde hiç eylemlere katılmayanlar da dahil) sisteme olan öfkeleri ile barikatların en ön saflarında yerlerini aldı. Üniversitelerde öğrenciler boykot kararı alarak rektörlüğü işgal ederek Taksim direnişine omuz verirken; mahallelerde ise semt gençliği, barikatların en ön saflarında yerini alarak; içinde barındırdığı devrimci dinamizmi bir kez daha gösterdi.

Tarihin her döneminde ezen sınıfın korkulu rüyası olan halk gençliği; içinde barındırdığı devrimci dinamizmi belli süreçlerde net bir şekilde açığa çıkarır. Bugün Gezi eylemlerinde barikatların



GEZİ DİRENİŞİ!

en ön saflarında yerini alan gençlik, tarih boyunca her dönemde; toplumsal ayaklanmaların olduğu tüm süreçlerde ezilenlerin kolumkanı, kalkanı olmuştur.

Halk gençliğinin önemi böyle iken; ezen sınıf halk gençliğini örgütlediği, kendi saflarına çekemediğinden kaynaklı örgütsüzlüğü dayatmaktadır. Örgütsüzlüğü dayatmış derken aslında örgütsüzlük de kendisine örgütlemeye dönük çalışmasının bir parçasıdır. Yani kendilerine muhalif olan devrimci saflarda örgütlenmesini engellemektedir.

Egemenler; gençliğin militan ruhunu köreltmek için yozlaştırma apolitikleştirme vb. politikaları üret-

mektedir. Bugün gençliğin yükselen direniş mücadelesini görmemize vesile olan gezi eylemleri; bizim kitlelerden ne kadar kopuk olduğumuzu da görmemize neden oldu.

Barikat başlarında kitlelerle olan bağlarımızın zayıflığı önderlik misyonumuzu yerine getiremeyişimizin bir sonucudur. Çünkü çatışma alanlarında kitleleri yönlendirmemiz, harekete geçirmemiz gerekirken; biz onlara birçok yerde tabi oluyorduk. Bunu Gezi eylemlerinin de somut bir şekilde gördük. Kitlelerin örgütsüz durumundan kaynaklı neye göre ve nasıl şekilleneceğini net bir şekilde bilmezken bizim bir çatışma ortamında inisiyatifsiz durmamız ve onların peşine takılmamız bizi "ateşe" götürebilir.

Tablomuz böyle iken önderlik anlayışımızı da doğru ele almalıyız.

Kuşkusuz ki; önderlik deyince anladığımız, alanda önde çatışmak, ya da slogan atmak ile ölçülemez. Önderlik ile kitle siyasetimiz birbirine bağlı olgulardır. Devrimcilerin kitlelerden kopuk tablosu, alanda önderlik yapamayışının kaynak noktası olmaktadır. Zira; kitleleri alana çıkarırken öncü olunmadan; kitlelerin mücadele denizinde pişmeden yani işin mutfağında olmadan alanda önder olunamayacağı; Gezi eylemlerinden çıkarmamız gereken dersler arasındadır.

Doğallığında bu süreç; bizler açısından da örgütsüz kitlelerle ortak iş yapma, kitlelere kapalı tabloyu parçalama ve eksikliklerimizi görmek noktasında öğretici olmuştur.

Alanda demokratik talepleri ile olan halk gençliği, dinamik karakterini, alanlara indiğindeki kudretini ve bu anlamda da devrimdeki yerini bir kere daha ispatlamıştır.

AİBÜ'de soruşturma terörü

H. Merkezi: 1998'de faşistler tarafından katledilen Abant İzzet Baysal Üniversitesi öğrencisi **Kenan Mak'**ı anan 96 öğrenciye soruşturma açıldı. 15 senedir yapılan anma yürüyüşü bu yıl ilk kez Rektörlük tarafından engellenmişti. Ancak öğrenciler yasağa rağmen yürüyüşü gerçekleştirmişti.

Soruşturma metnindeki "suçlama" ise: Kampüs içerisinde izin alınmadan toplantı ve gösteri yürüyüşü yapmak ve katılmak. AİBÜ öğrencileri ise Kenan Mak'ı daha güçlü bir şekilde anmaya devam edeceklerini ve soruşturmaların kendilerini yıldırılmayacağına belirtti.

(sendika.org)



Yoldaş Mao'nun "**öğrenci olmadan öğretmen olunamayacağı**" sloganı bu süreçte; eksiklerimize karşı temel yönelimimiz olmalıdır. Misyonumuz gereği, bu süreçte de; tüm esikliklerimize rağmen alanda olmak, omuz omuza ve kitlelerin olduğu her yerde düşmanın karşısına çıkmak bizi geliştirecektir.

On binlerce insanın alanda olduğu bu süreçte; ülkemizde de eşine az rastlanan bir pratiktir sergilenen. Korku duvarının aşıldığı ve geleceğe dair "alana çıkma kültürü"dür devralınan. Bu süreçte barikatlarda sergilediğimiz pratik bizi hem görünür kılacak, alandaki politik tutumumuz bizi geliştirecek; çıkaracağımız dersler bizi büyütecektir. Tüm bunların var olabilmesi; bize bağlıdır. Sürecin yakıcılığını görmek ve ihtiyaçlar çerçevesinde konumlanmak ise en elzem görevlerimizdendir.

(Bir YDG'li)

"KOÜ'den Taksim'de direnenlere bin selam!"

Umuttepe Kampüsü'nde 3 Haziran günü Kocaeli Üniversitesi öğrencileri Rektörlüğe yürüdü. ÖGB barikatını aşan öğrenciler rektörlük önünde "sınavların iptal edilmesi" için direniş başlattılar. Sosyal tesisler önünde toplanan 600 aşkın öğrencinin yürüyüşünü engellemek amacıyla ÖGB barikat kurdu. Barikatın kurulması üzerine öğrenciler ÖGB'nin üzerine

koşarak barikatı yıktılar.

Rektörlüğün önüne geldiğinde öğrenciler sık sık "**Öğrenciler burada rektör nerede**", "**Rektör istifa**", "**Polis defol üniversiteler bizimdir**" sloganlarını haykırdılar. Daha sonra öğrenciler rektör yardımcısı Hasret Çomak'a "**Gözaltına alınan öğrenciler için sınavların iptal edilmesini ve polisin derhal üniversiteyi boşalt-**

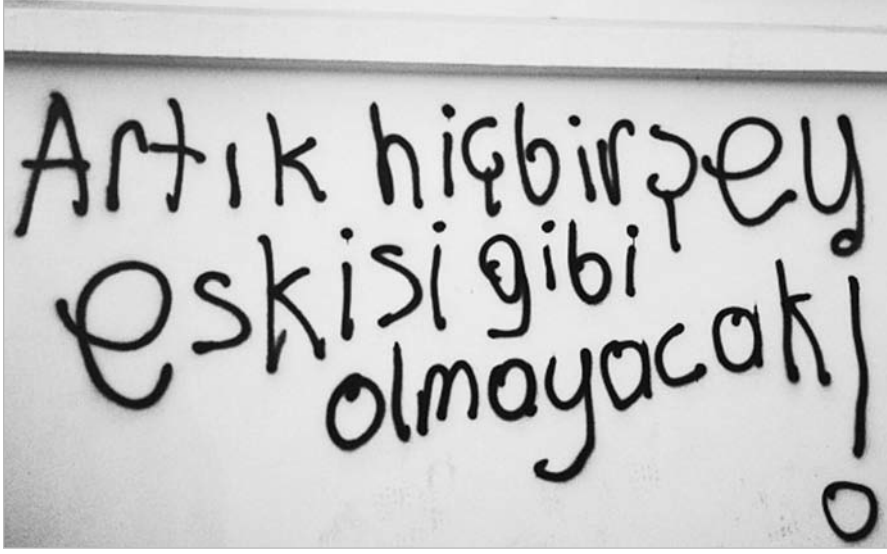


masını" talep ettiler. Rektör yardımcısı

sının bu talepleri senatoda değerlendirip düşüneceklerini ama burada öncelikli olarak kitlenin dağılmasını "rica etti". Açıklamadan sonra öğrenciler rektörlük önünü direniş alanı ilan edip taleplerinin kabul edilene kadar burada kalacaklarını açıkladılar. Talep kabul edilince eyleme son verildi.

(Kocaeli YDG)

Çanak-çömlekten tencere-tavaya...



Gezi Parkı ile ilgili yağma ve talan projesine yönelik tepkinin polis terörü ile bastırılmak istenmesinin ardından 31 Mayıs gününden itibaren bir kıvılcım yandı ülke topraklarında. Gezi Parkı'na giden on binler, yüz binler oldu; İstanbul semtlerinde on binler; ana caddelere, çevreyollarına, E5'lere, karakollara, Kaymakamlıklara yönelerek sistemin can damarlarına dokundular.

Gezi Parkı ile başlayan bu isyan dalgası aynı gün içerisinde Ankara, İzmir, Antakya, Adana vd. illere yayıldı; faşist diktatörlüğün canına tak ettirdiği milyonlar sokaklara çıktı. Mesele artık "3-5 ağaçtan" ya da "çalıdan büyük yeşillikten" çıkmıştı. Taşeronlaşma, Suriye meselesi, Roboski ve Reyhanlı katliamları, cinsiyetçilik ve birçok baskı politika ve uygulamasının yarattığı birikim, öfke patlaması halinde dalga dalga büyüdü.

4 insanın yaşamını yitirdiği, bir kısmının ağır, binlerce kişinin yaralandığı ve gözaltı-tutuklama terörünün yaşandığı bu süreçte başta Başbakan R. T. Erdoğan ile İstanbul Valisi H. Avni Mutlu, Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek gibi kodamanlarının yaptığı açıklamalar, bu direniş kadar tarihimize geçecek anekdotlar olacaktır.

Çapulcu musun vay vay, marjinal mi, vandal mı?

"Çok açık net söylüyorum. Biz birkaç çapulcunun o meydana gelip halkımızı yanlış bilgilendirmek suretiyle tahrik etmesine pabuç bırakmayız. [...] Taksim'e cami de yapacağız. Herhalde ben bunun iznini gidip de CHP Genel Başkanı'ndan ve bu birkaç tane çapulcudan alacak değilim. Bunun iznini bize oy verenler verdi zaten." (Başbakan Erdoğan)

"Ancak masum bir olaydan yola çıkarak yeşil duyarlılığı gibi bir olaydan hareket ederek ülkenin büyük şehirlerinin meydanlarını yangın yerine çevirmek, Vandalizm örnekleri ortaya koymak, kamu malına zarar vermek, insanların şahısların malına ve canına zarar vermek ve çevreyi tahrip etmek hiçbir demokrasiyle demokratik hakla izah edilemez. Birçok

illegal örgüt, Gezi Parkı olayından acaba biz yelkenlerimizi şişirebilir miyiz gibi göz açıklığına başvurmuştur. Illegal örgütler bunu yapmıştır. Marjinal gruplar ve bazı siyasi partiler bunu yapmıştır." (AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik)

"Ayyaşın kızı çapulcu" (Melih Gökçek)

"Gezi Parkı'nda bu şekilde provokatörlerle bu çocuklarımızın bir arada olması mümkün değil. Marjinal gruplar çatışmayı sürdürecekseler polimiz görevini yapmak zorunda." (İçişleri Bakanı Muammer Güler)

"Yine kasıtlı, art niyetli olarak bu tiyatro sahnesinin perdelediği arka plandaki şiddet, vandallık, öfke, nefret gizlenmeye çalışılıyor. Ön tarafta çevre var, samimi gençler var. Arka tarafta ise illegal örgütler var, terör var, şiddet var, yakma var, yıkma var." (Başbakan Erdoğan)

Çapulcu, marjinal, vandal gibi kelimeler bu sürecin en sık kullanılan kelimeleri oldu. Halkın öfkesini dile getirmesine, eylem yapmasına, polis terörüne karşı çıkmasına verilen bu isimlerin TDK'daki anlamı şöyle:

Çapulcu: (isim) Düzene aykırı davranışlarda bulunan, düzeni bozan, plaçkacı

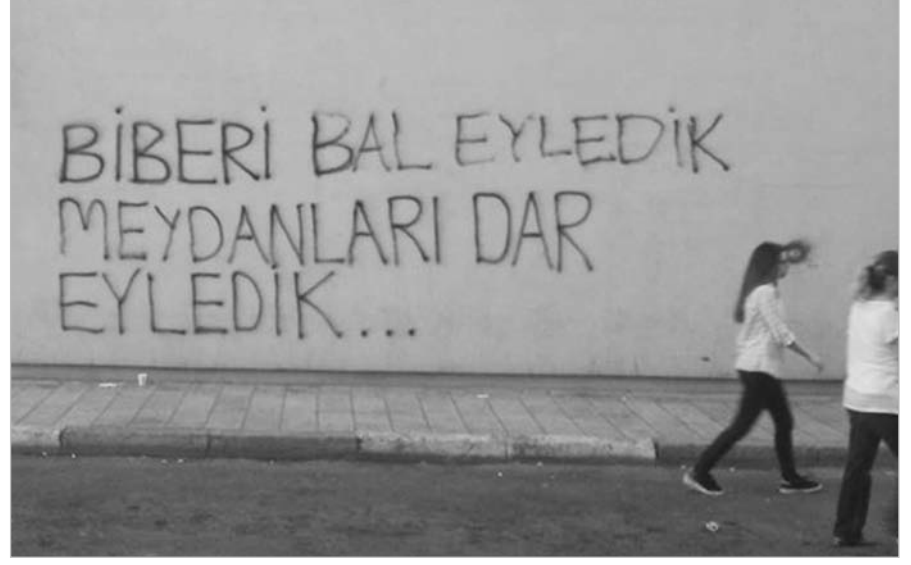
Marjinal: (sıfat) Aykırı / (isim) matematik Son birim

Vandal: (özel, isim, tarih) Miladın başlangıç yıllarında yaşayan ve Roma İmparatorluğu ile yaptığı savaşlarda acımasızlığı ile ün salan bir Doğu Germen halkı / (özel) Eski kültür ve sanat anıtlarını yakıp yıkan, bunların değerini bilmeyen kimse veya topluluk

"Hepimiz çapulcuyuz"

Görüldüğü üzere aslında kelimeleri yanlışlıkla kullanmıyorlar. Tercih oldukça bilinçli... Sokağa çıkan ve AKP'nin baskı politikalarına karşı çıkan milyonların yaptığı, "düzeni bozmak", "düzene aykırı davranmak" değil midir? Buradan doğru bakan bir egemen sınıf temsilcisinin sokağa çıkanları "çapulcu" olarak nitelmesi olaya baktığı yer, yani tam da düzenin penceresinde oturmasıyla ilgilidir.

Ancak bahsi geçen "düzen" halkın alın terinin sömürülmesi, kan ve can



Bizimkisi bir çapulcu hikayesi...

bedeli hak istemlerinin bastırılması üzerine kurulu olduğuna göre, ezilenlerin cephesinden bakıldığında da bu direniş, yeni ve adaletli bir "düzeni" isteğinin göstergesidir. Direnişçiler bunun farkında oldukları içindir ki, kendileri için söylenen "çapulcu" kelimesini, "direnişçi" olarak algıladılar ve sahiplendiler. Dünya genelinde sayılı internet sözlüklerinden sayılan Vikipedi'de bile çapulcu kelimesi yeni bir anlam kazandı:

"2013 Taksim Gezi Parkı protestolarının hemen ertesinde, 2 Haziran 2013'te Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın protestocuları çapulcu olarak nitelmesi üzerine sözcük politik içerik taşıyan bir anlam kazanmaya başladı ve protestocuların kendilerini nitelerek ve Erdoğan'ın söylemini eleştirmek için kullandıkları metaforik bir ifade halini alıp protestolarda kullanılarak yaygınlaştı." (<http://tr.wikipedia.org/wiki/Çapulcu>)

Ancak diğer iki kelime, yani vandal ve marjinal kelimeleri için aynı şey geçerli değil. Vandal kelimesi, (TDK'da "Doğu Germen halkına" atfedilen bir kelime olsa da) özellikle kirli ve haksız savaşlarda emperyalistlerin ve onların uşaklarının işgal ettiği bölgelerin kültürlerini ve tarihlerini yok etmek amacıyla kullanılan bir sözcüktür. Ayrıca savaş ortamı olmasa dahi emperyalist saldırganlıkların olduğu süreçlerde de bu yöntem etkin bir silah olarak kullanılmaya çalışılır.

Daha 29 Nisan günü, herkes Taksim'in 1 Mayıs mitingine açılıp açılmayacağı konusunda gergin bekleyiş içerisinde Başbakan Erdoğan ile sendikaların görüşmesini beklerken, hemen öncesinde Kızılcahamam'da bir açıklama yaparak "Bir çılgın projenin gerçekleştirilmesi için bize hendek atlattılar. 3-4 sene bir projeyi gecikmeli olarak çıkarıyoruz. Niye? Basit çanak çömlek hikayesi bize dört sene kaybettirdi" diyen aynı Erdoğan değil miydi?

Şimdi Gezi'deki eylemcileri "vandallıkla" suçlayan Başbakan Erdoğan'ın tarihi eserler konusundaki icratları açıkken bu kelimeyi kullanması açıkçası çaresizliğinin bir sonucudur.

"Sidik kokuyor", "yakıp yıkıyorlar", "çevre katliamı yapıyorlar", "vandallık" gibi açıklamalarla direnişin meşruluğunu ortadan kaldırma çabası güdüyorlar.

"Marjinaler" bileşti!

Gelelim marjinal meselesine... Bu kelime en çok 11 Haziran günü Taksim Meydanı'na düzenlenen ve ara ara Gezi Parkı'na yönelik taciz saldırılarına da neden olan polis terörünün 24 saatlik bir direnişle karşılandığı gün kullanıldı. Yoksa AKM ve meydandaki Atatürk Heykeli üzerindeki "terör örgütü paçavralarını" temizlemek için başlatıldığı söylenen saldırıda limitsiz gaz, tazyikli su ve plastik merminin kullanılması, sayısız yaralı ve gözaltının olması, Gezi Parkı'na girilmeyeceğine dair söz verilmesine rağmen defalarca buraya da giriş yapıp buranın gaza boşulması başka türlü nasıl açıklanabilirdi ki?

"Marjinal gruplar"; "provok ediyor", "taş atıyor", "polise saldırıyor", "Gezi Parkı'na sığınıyor", "onlara prim vermeyin" gibi açıklamalar en çok o gün kullanıldı ve direniş Taksim Meydanı ve Gezi Parkı olarak ikiye ayrılmak istendi. Ancak bu çaba da boşa çıktı ve gün boyu çatışan devrimcilere (devlet sözcülerinin tabiri ile "marjinalere"), gece Harbiye'ye inen ve İstiklal'den Cihangir'e kadar sokakları tutan on binler çatışarak destek verdi. Çünkü gerçekte egemenlerin kendi bakış açılarına göre "marjinalliğin" kapladığı alan halktan, milyonlardan oluşmaktadır.

Ancak devletin dört elle sarıldığı "marjinal" kavramı direniş boyunca kullanılan bir kavram oldu. Devletin bu kavramı kullanmasındaki esas niyeti, elbette anlık bir etki elde etmek değildir. Özellikle 1990'lar sonrasında devrimcilerle halk arasındaki organik bağın zayıflaması ve kopması için sıklıkla kullanılan ve halkta da ciddi yankısını bulan bu kavramın bu süreçte de belli kesimleri etkileme olasılığı hala mevcuttur. Burada hem devletin bu politikalarını boşa çıkarmak hem de direnişten öğrenmek ve kitlelerle bağımızı geliştirip direnişi büyütme devrimcilerin, bizlerin omzunda olan

Taksim Direnişi'nde yeni bir dizi: "Medya'da Nafile Çabalar"



Her şey Taksim Gezi Parkı'nın imara açılması ile başladı. Başlayan, bir çelişkiler yumağı ve toplumsal hafızanın birikiminin bir tezahürüydü. Giderek yaygınlaşan toplum iradesinin bayağı ve yapay olmadığını tarihsel deneyimler ışığında bir kez daha doğruladı. Geçmişle övünenlerin; geçmişte tikanıp kalıp günceli ve geleceği mahkûm edenlerin yedikleri şamar oldukça şiddetliydi. Zira Taksim haftalardır işgal altındaydı artık. Her türlü devlet "nimetlerine" karşı bir çığlık dolaşıyordu dillerde: **Biz uyumak istemiyoruz!**

Taksim Direnişi ve talepleri uğruna verilen mücadele her şeyden önce bir kazanımla başladı denilebilir. Bu kazanım **toplumsal bilinç** ve **özgüvenin** ortaya çıkmasıydı. Taksim Meydanı'na akan binlerce kişi yarattıkları tablo karşısında kendi gücüne yabancılaştığının farkına vardı. Bu farkındalığın toplumsallaşma düzeyi egemenler nezdinde tedirginlik ve korkunun emaresi oldu. Bu bağlamda ortaya konulacak argümanlarla toplumsal bilinç bastırılmalı ve manipüle edilmeliydi. Zira yaşananların tablosu sistemi tehdit etmekteydi ve bir araç olarak medya acilen devreye sokulmalıydı.

Toplumsal bilinci törpülemek için medya atakta

Devreye sokulan medya bir anda direnişle beraber devletin çıkmazlarını çözümlenecek bir oksijen borusu görevi görmeye başladı. Burjuva-feodal basın bu kez devletin politikalarını topluma kabullendirmenin sömürü çarkını güçlendirmeyi hedef almadı. Aldığı hedef devletin direniş karşısındaki çıkmazını minimize etmekte. Ancak minimize olan bir tablodan bahsetmek mümkün olmadı. Gündemi meşgul edecek argümanlar bir

şekilde direniş çevresinde örgütlenmişti. Spor haberleri çöktü çünkü taraftarlar da direnişteydi. Magazin dünyası dondu, çünkü sanatçılar yüzleri maskeli, ellerinde taşlarla Taksim'deydi... Ülke genelinde yaşanan çatışmalar devam ederken, yaralıların haddi hesabı yokken, ölüm haberleri öfkeyi büyütürken penguin ve Hitler belgeselleri (NTV, Habertürk, CNN) ile iş kotarılmaya çalışıldı. Kitleye "tatlı dakikalar" sunuldu. Acı gerçeğin tutuşturduğu paçaların telaşıyla asıl tatlı dakikaları "Nafile çabaların tükenişi" adlı diziyi direnenler yaşadı. Satılmış medya sloganları eşliğinde TV kanalları da hedef alındı. Af dilemeler ve vicdan tutulması yaşayan burjuva basının pespaye tavırlarındaki tiksindiricilik baskılanacak gibi değildi.

Bir ideolojik aygıt olarak medya bu süreçte kendi çıkmazını yaşananları eksik ve çarpıtılmış olarak vermekle "resesyona" girdi. Aktarılrken başta başbakan olmak üzere devlet erkânının söylemleri itina ile üretildi. Polisin saldırıları her zaman olduğu gibi meşrulaştırıldı ve kitlenin hareketi itibarsızlaştırılmaya çalışıldı. İtibarsızlaştırma operasyonunun en sık söylenen sözü ise yaşananların birkaç çapulcunun işi ve hareketin her an kışkırtılmaya müsait bir potansiyele sahip olduğuydu.

Ancak hareketin büyüklüğü ve yarattığı potansiyel bu manipülasyonları kendi gücüyle eriten bir içeriğe sahip. Devlet söyledikçe üretilenin boşa düşmesi yeni argümanları devreye soktu. Yaşananların "dış güçler" himayesindeki yabancı istihbarat denetiminde yürütüldüğüne dair komplo teorileri ortaya atıldı. Öyle ki yapılan her yorum gözaltı ve tutuklama furiasını yaygınlaştırılan bir projeye öncülük etti. Çatışmalar sırasında özellikle devrimci, yurtsever

basın hedef alınırken, Sasa Petricic ve Derek Stoffel isimli iki Kanadalı gazeteci gözaltına alındı.

Yenişafak, Akit, Vatan, Zaman vb. basın ise gerici faşistleri harekete geçirmek için Miraç gecesi yasadışı grupların sokakları ateşe vereceklerini yaydılar. Camide ibadete gidecek vatandaşları tahrik edeceklerine dair kışkırtıcı haberler yaptılar. Ancak Miraç gecesinde Kandil simidi dağıtırken bir devlet söyleminin çöküşü ve hüsrani hep beraber izlendi.

Bir de Taksim Direnişi'ni canlı yayın yaptığı için en çok ilgiyi Cem TV ve Halk TV gibi ulusalcı kanallar gördü. Cem ve Halk TV yayın yaptığı günden bu yana yaşananları canlı yayında gösterirken CHP'nin aldığı konuma göre yayınlarının içeriğini belirledi. Özellikle de 11 Haziran günü gerçekleştirilen saldırının "marjinal" gruplara yönelik olduğunu ve kitle içinde talepleri çarpıtmaya çalışsan, farklı gayeleri olan grupların olduğunu devamlı vurguladı. Özellikle Cem TV Gezi Parkı'ndaki Alevilere "marjinal grupların provokasyonuna gelmeyin" mahiyetinde duyurular yaptı. Barikat başlarında aldıkları yaralara rağmen Taksim Gezi Parkı'nı savunan devrimci ve yurtseverler, faşizm ve şovenizm ile cilalanmış bu kanallar tarafından hedef tahtasına konulmaya çalışıldı/çalışılıyor.

Medyanın çarpıtmaya çalıştığı bir nokta da kitlenin tepki kaynağının yorumlanmasıydı. Sisteme yönelen tepki sistem odaklı olmaktan çıkarılmaya ve çelişkinin ortak yanı çarpıtılmaya çalışıldı. Bu şekilde toplum içindeki sınıfsal algının gelişmesinin önüne geçilmek istendi. Ancak bunun anti-bilimsel ve süreci öteleyen bir yapıya sahip olduğunu söylemek gerekiyor. Zira münferit örnekler üzerinden gelişen veya ekonomik ni-

telikli olan hareket ve talepler sınıfsal çelişkilerin bir tezahürü olup eninde sonunda bu rotada buluşacak ve dümenini bu yöne çevirip yol alacaktır. Medyanın özellikle bu süreçte bu konuya ağırlık verdiğini söylemek gerekir. Çünkü bu durum her şeyden önce sistemi temellerinden sarsacak bir güce sahipken "marjinal" milyonların kafasında oluşacak olan devlet algısının sistemin krizini derinleştireceği mutlaklıdır.

Gezi Direnişi ve Sosyal Medya

Burjuva medya tarafından görülmeyen gelişmelere karşı direnişçilerin elinde hayat bulan sosyal medya ise devletin manipülasyonunu kıran büyük bir görevi üstlendi. Yüzbinlerce doğal muhabir kendi içinde yayın ağını genişletmenin yanı sıra aynı zamanda çatışmalardaki istihbarat ağını da oluşturdu. Yaşananlar ve yaşanabilecekler facebook ve twitter tarafından paylaşılanlarla örgütlendi. Burjuva medya sosyal medya ağıyla bir çöküntü yaşarken bu çöküntülerin ardı sıra yaşanması direnişlerde yerini sloganlara bıraktı.

"Satılmış medya"

Direniş kendine aykırı olanı içinde eritip yok ederken aynı zamanda kendine uygun olanı ise içinde örgütleyerek daha da güçlendirdi.

Bu anlamıyla direniş ile beraber sosyal medyanın da içeriği değişti. Aslında bu değişim daha evvel Tunus'ta, Mısır'da yaşandı. Sosyal medya daha çok tüketim temelli kullanılıyordu ve içeriğin büyük bölümü apolitiktir. Sosyal medyanın çehresi tümüyle değişince de günlük hayatın ufak tefek şeyleri ile dolu bu ağ birden siyasetin çok canlı tartışıldığı, her günkü gelişmelerin günlük olarak yorumlandığı, bir takım eylemlerin pratik olarak örgütlendiği bir alan haline geldi. İçerik büyük oranda Gezi Parkı'na, devlet saldırılarına karşı alanlara çıkan insanların direnişlerine döndü. Direnişin bizzat içindeki insanların, direnişe destek verenlerin, başka ülkelerden, başka kentlerden insanların, sanatçıların da kullandığı temel araç haline geldi. Milyonların elinde olan sosyal medya bir tehdit mekanizması oluşturunca twitter gözaltıları başladı.

Sonuç olarak direnişin yaydığı enerji özgün bir nokta olarak medyaya yönelmedi. Kitle hareketinin varlığı giderek derinlik ve güç kazanan yapısı sisteme yönelince devletin her türlü baskı ve ideolojik aygıtlarının pespayeliği ortaya çıktı. Bu pespayeliğin daha fazlasını ortaya dökmek için notası eksiksiz bir senfoni olan direnişin noktasını koyana kadar çalmak ve söylemek önem arz ediyor.

EYLEMLERE "İLERİ DEMOKRASİ" MÜDAHALESİ

İstanbul: Gezi Parkı'na yapılmak istenen Topçu Kışlası ve AVM'ye karşı eylemlerle fitili ateşlenen ve ülkenin dört bir yanında günlerdir süren eylemlere "ileri demokrasinin" beşiklerinden TC'nin "müdahalesi" sonucu beş kişi yaşamını yitirdi, binlerce kişi yaralandı, onlarca ise halen hayat mücadelesi veriyor.

Devlet terörü sonucu Mehmet Ayvaltaş, Abdullah Cömert, Ethem Sarısülük, Zeynep Eryaşar isimli direnişçiler ve İrfan Tuna isimli işçi yaşamını yitirdi. Ayvaltaş 1 Mayıs Mahallesi'nde bir aracın eylemcilerin arasına dalması sonucu, Cömert başına atılan gaz kapsülüyle, Sarısülük polis tarafından başına sıkılan kurşunla, Tuna ve Eryaşar ise atılan yoğun biber gazı nedeniyle kalp krizi geçirerek yaşamalarını yitirdiler.

Eylemlerde 2500 kadar kişi gözaltına alındı. Sosyal medya üzerinden direniş katılım çağrısı yaptıkları gerekçesiyle operasyon düzenlenerek Adana'da 12, İzmir'de 34 kişi gözaltına alındı. 11 Haziran günü gerçekleştirdikleri saldırıda SDP binasının basılması sonucu gözaltına alınanlardan 4'ü tutuklandı.

Türk Tabipler Birliği (TTB)'nin yayımladığı verilere göre 12 Haziran tarihine kadar 13 ilde gerçekleşen eylemlerde devlet terörü sonucu en az 7478 kişi yaralandı. İstanbul'da 4345, Ankara'da 1328, İzmir'de 800, Antakya'da 161, Adana'da 152, Eskişehir'de 300, Muğla'da 50, Mersin'de 17, Bursa'da 2, Balıkesir'de 155, Kocaeli'nde 10, Antalya'da 150, Rize'de 8 kişi yaralandı. Yaralıların arasında çok sayıda ağır yaralı da var. Birçok yerde ambulansların gelmemesi, polis ablukası ve tedavilerin engellendiği göz önünde bulundurulursa yaralı sayısının bunun çok üzerinde olduğu da kuşku götürmez. 5 kişinin de hayatı tehlikesinin devam ettiği yayımlanan veriler arasında. Yaralanmaların büyük çoğunluğu atılan kimyasal gazlardan, gazların kapsülünden, plastik mermilerden, doğrudan darp ve tazyikli sudan kaynaklandı. Yaralıların büyük çoğunluğunun vücutlarının çeşitli yerlerinde kırıklar var. Yaralanan onlarca kişi kafa travması geçirdi ve 10 kişi gözünü kaybetti.

Biber gazının yan etkisi; Müezzinoğlu

Yaralı sayısından memnun olmayan devlet, gönüllü sağlıkçılar tarafından yaralıların tedavilerinin yapıldığı birçok revire doktorların ve hastaların bulunduğu sırada gaz bombaları attı. Diğer yandan Sağlık Bakanlığı tedavilerin gerçekleşmesini engellemek için adımlarını hızlandırılıyor. Sağlık Bakanı "Dr." **Mehmet Müezzinoğlu** yaptığı açıklamayla eylemcilere sağlık hizmeti vermenin, revir oluşturmanın hukuki olmadığını ve yasal sürecin başlatılacağını belirtti. Açıklamadan birkaç gün sonra Sağlık Bakanlığı, gönüllü doktorlar hakkında soruşturma başlattı. Öte yandan da bakanlıkça yaralıların kimlik bilgileri kopyalanarak fişleniyor. Örnek ileri demokraside modern sağlık anlayışı...

Sıra dışı vali, Avni

"Gençler, Gezi parkında kuş sesleri, ıhlamur kokusu ve arı vızıltısıyla huzurlu bir sabah varmış doğru mu? Aranızda olmak isterdim" diyen ve tablonun bütününden okuyunca korku filmlerindeki şizofreni hastası katillerin repliklerine benzeyen bu açıklamada İstanbul Valisi Avni Mutlu'dan. Sözlerin söylenmesinden 2 gün sonra Taksim Meydan'a ve Gezi Parkı'na polis saldırıları oldu. Yüzlerce kişi gözaltına alındı, bini aşkın kişi atılan kimyasal gazlardan, gaz kapsüllerinden, plastik mermiden, ses bombalarından yaralandı. 70'i aşkın kafa travması yaşandı ve 2 kişi gözünü kaybetti. Ama Mutlu saldırıların hemen ertesinde bir dizi açıklamalar yaparak, "vali amca" olarak gençlerle görüşmeye, taleplerini dinlemeye hazır olduğunu ve Gezi Parkı'na da gitmek istediğini tekrar vurguladı. Korku filmlerini aratmayan ileri demokrasinin bir gerçeği de **Avni Mutlu**.



Bu açıklamaları Başbakan'ın, diğer bakanların, sanatçıların açıklamalarıyla uzatmak mümkün. İçerik bakımından ciddiye almaya kalkılırsa, içerisinden çıkılmaz vahimlikte bir tablo. Dünyadan bihaber "sanatçılarla" görüşüp Gezi Parkı konuşan marjinal Tayyip, değil yeminden Hipokrat'ın varlığından dahi haberdar olup olmadığı şüpheli Sağlık Bakanı, ıhlamur kokusunu sorup İstanbul'u gaza boğan sıra dışı vali... **"İleri demokrasi"nin nezhil ileri gelenleri...**

Devlet terörü sonucu 5 kişi yaşamını yitirdi, binlerce kişi yaralandı ve bir o kadar kişi gözaltına alındı. Milyonlarca kişi sokaklarda öfkesini haykırdı. Faşist TC'nin bütün saldırılarına karşı direniş ayakta kalmayı başardı ve devam ediyor. Anlamsız açıklamalar, tehditler, eylemlere uygulanan terör; egemenleri saran büyük korkuyu ve paniği alenen gösterdi. Halkın öfkesi yıkıp geçmedi ama gediği açtı. Görüldü ki yıkılması da uzak değil ve faydası yok bu korkunun, paniğin.



Binlerce avukat ayakta

H. Merkezi: 11 Haziran'da onlarca avukatın Taksim saldırısını protesto ederken gözaltına alınmasından sonra 12 Haziran günü pek çok ilde binlerce avukat sokağa çıktı.

* **İstanbul:** İstanbul Barosu Çağlayan Adliyesi önüne çağrı yaptı. Kartal Hukukçular Derneği ve ÇHD üyelerinin de aralarında bulunduğu avukatlar İstanbul Cumhuriyet Başsavcı Vekili **Zeke-riya Öz**'ün istifa etmesini istediler.

* **Ankara:** Binlerce avukat Kızılay'a yürüdü. Atatürk Bulvarı'ndan Kızılay'ı trafiğe kapatan avukatlar, Ankara Barosu Eğitim Merkezi önüne gelerek burada basın açıklaması yaptılar.

"Savunma, adalet yaka paça gözaltında! Toplumsal barış tehdit altında!" şeklinde özetlenen açıklamada hukukçulara yönelik saldırılara vurgu yapıldı.



Taksim Gezi Parkı ile başlayan direnişler devam ediyor. Her gün aynı anda onlarca mahallede yüz binlerce insan sokağa çıkarak hem Taksim direnişini selamlıyor hem baskıları protesto ediyor. Bir haftadır ben de hemen birçok yerde bu eylemlere katıldım ve insanların öf-

polisin azgın saldırısına karşı çatıştı. Çalışan-çalışmayan, kadın-erkek, çoluk-çocuk yapılan eylemlere katılan halkın öfkesi, coşkusu görülmeye değerdi doğrusu.

Ancak hem Taksim hem diğer yerlerde direnişlerde en önlere devrimciler çatıştı, gece yaralarına

Kartal eylemleri ve "şark kurnazları"

kesine ortak oldum. Normal şartlarda halkı eylemlere katılmayan, hatta eylem bile düzenlenmeyen yerlerde binlerce insan sokağa çıkarak

kadar polisi yer yer geri püskürtün de yine devrimcilerdi. Ancak hem devrimcilerin emeği hem de halkın bu karşı konulmaz öfkesi bazı ırkçı faşist partilerce kullanılmak isteniyor. Başta CHP olmak üzere İP, HKP gibi sosyal, ırkçı faşistler Taksim'i aldıklarını iddia ettikleri gibi sokağa dökülen binlerce insanın ellerine Türk bayrağı, Atatürk resimleriyle vererek halkı milliyetçilikle zehirlemek istiyorlar. 4 Haziran günü Kartal'da yapılan miting de bunlardan biri.

"Faşizme karşı omuz omuza" diye haykıran kitle Kartal Meydanı'nda toplanmaya başlarken "İstik-

lal marşı", "Gençliğe Hitabe" gibi faşist, ırkçı metinler okutuldu. "Atatürk'ün askerleri" sloganları sıkça atılmaya başlandı. Devrimci güçlerin daha çok Taksim'de olmasını ve etki güçlerinin zayıflamasını fırsat bilen CHP seçim mitinglerine başlamış gibiydi. Tüm ırkçı, faşist marşlar birlik "Çav bella", "Gündoğdu" marşları ile birlikte çalınarak insanların devrimci duygularını "kullanmaya" çalışan fırsatçı bu partiler acaba dizelerini, duygularını devrimci mücadelenin direnişlerinden alan marşların yazılı tarihlerine acaba bir kez olsun bakmışlar mı?

(Kartal'dan bir ÖG okuru)

Yavuz Sultan Selim Köprüsü ve Alevi Katliamının Sahiplenilmesi

Mersin: TC Osmanlı'dan devraldığı katliamcı kimliğini ve mirasını bugün hepimizin şahitliğinde bir taraftan devam ettirenken bir taraftan da tarihe ismini katliamlarla duyurmuş olan halk cellatlarının isimlerini bulvarlara, caddelere okullara ve şimdide köprülere vererek yapılan katliamları sahipleniyor.

Fiiliyatta Osmanlı'nın katliamcı geleceğine sahip çıkan ve devamcısı olan TC, Türk-Sünni dışındaki tüm azınlık ulus, milliyet ve dini inançlara karşı yok sayma ve katletme siyasetinde amansız ve rakipsiz bir şekilde bayrağı elden düşürmüyor. Katliamları sahiplenmede ve katliamcıları ödüllere boğmada nam salan TC, namına yakışacak olan pratiğini de 3. köprü vesilesiyle Alevi kasaplarından biri olan nam-ı diğer I. Selim, Yavuz Sultan Selim'in adını vererek gerçekleştiriyor. TC bu pratiğiyle bir kez daha halka verdiği değeri göstermiş ve egemen ulus-inanç konumunda olan Türk-Sünni kimliğini pekiştirmiş olacak.

Bugün Ortadoğu halklarına "model" olarak gösterilmekte olan TC, başbakanı Tayyip Erdoğan vasıtasıyla birçok Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkesinde halklara kan kusturan diktatörlerin gidişlerinin ardından ne kadar veciz söz dize de devamcısı olduğu katliamcıları sahiplenmede hiçbir sakınca görmemektedir.

TC'nin de üzerine kurulu olduğu sistemde halka karşı işlenen her suçun her katliamın karşılığında elbette bir ödül bulunmaktadır. Aynı Roboski katliamı baş sorumlularından olan hava kuvvetleri komutanı **Mehmet Erten'e** hizmetlerinden ötürü "başarı" madalyası verilmesi gibi veya kendi sözleriyle "Alevi soykırımını ben başlattım, 40 bin kızılbaşı ben katlettim" diyen **Refet Küçüktiryaki'nin** konumunun yükseltilmesi gibi, binlerce insanı katleden yine binlercesini işkenceden geçiren OHAL valisi **Hayri Kozakçıoğlu'nun** öldükten sonra kahraman ilan edilmesi gibi, Hrant'ın katledilmesinde rolü olan dönemin İstanbul Emniyet Müdürü **Celalettin Cerrah'in** ödüllendirilerek

Osmaniye Valisi olması ve Sivas katliamı sorumlularının geçtiğimiz yıl serbest bırakılması gibi yüzlerce örnek çıkmıştır bu topraklardan. Bu gibi örneklerle devlet tarafından verilen mesaj çok açıktır ki halka karşı işlenen her suçun yeni bir rütbe yeni bir unvan karşılığının olduğudur. Alevi halka karşı devletin katliam ve yok sayma politikalarının durumunu twitterdaki bir paylaşım ile "*Sabiha Gökçen Havaalanına inip Yavuz Sultan Selim Köprüsünden geçerek evine giden bir Alevi düşünün*" diyerek özetlenebiliyor, Kenan Evren bulvarından veya Muhsin Yazıcıoğlu Caddesi'nden geçmemesi de büyük şans oluyor.

Kılıcı Keskin Ömrü Kısa, Yavuz Sultan

Babası 2. Beyazid, oğlu Yavuz Sultana "kılıcın keskin ömrün kısa olsun" diye beddua etmişti. Nitekim 3. köprü'nün ismini alacağı Yavuz Sultan Selim'i ve kılıcının keskinliğini Aleviler, döktüğü kandan ve yaptığı katliamlar nedeniyle iyi bilmektedir.

Yavuz'un döneminde kullandığı kılıç bugün mirasçılarının elinde, Sivas'ta, Maraş'ta, Çorum'da sahne almıştı. İstanbul'da yapılacak olan 3. köprü'nün adının Yavuz Sultan Selim olarak belirlenmesiyle tüm ezilenlerin göreceği ve okuyacağı şey sistemin halka neyi reva gördüğü ve göreceği, devletin katliamcı özünden hiçbir şey kaybetmediğidir.

Devlet tarafından pervasızca ve pişkinlikle yapılan böylesi saldırılara karşı halk özellikle de Alevi halkı sisteme karşı örgütlenerek, sistemin gerçekleştirdiği tüm katliamlara ve haksızlıklara karşı mücadele ederek er geç cevaplayacak ve devletin restini görecekler.



Dersim'de Yavuz Selim Protestosu

H. Merkezi: Dersim'de İstanbul Boğazı'na yapılacak 3. köprüye Yavuz Sultan Selim adının verilmesi 7 Haziran'da yapılan bir eylemle protesto edildi. **Dersim Dayanışması** tarafından düzenlenen eylemde kitle, "**Taksim'den Dersim'e direnenler kazanacak**",

"Dersim'de kültürel ve ekolojik kırımaya hayır" pankartı açarak sloganlarını haykırdı.

Merkezde başlayan eylem, Yenimahalle'de sona erdi. Dersim halkının alkışlarla destek verdiği eylemde davul zurna eşliğinde halaylar çekildi. Kitle adına yapılan konuşmalarda, tarihte Alevileri katlettiği bilinen Yavuz Sultan Selim adının değiştirilmesi istendi.

Aleviler "Yavuz Sultan Selim'e karşı Taksim'de

İstanbul: 9 Haziran'da saat 11.30'da Taksim Tramvay Duranğı'nda Pir Sultan Abdal Derneği'nin çağrısıyla bir araya gelen kitle Galatasaray Lisesi önüne yürüdü. Pek çok cemevi, kültür ve dayanışma derneği, köy derneklerinin düzenlediği eylemde kitle Taksim direnişini selamlayarak, direnişçilerin yanında olduklarını dile getirdi.

Kitlenin yürüyüşü sloganlar, alkışlar, zılgıtlar eşliğinde, etrafta bulunan esnaf ve insanların da desteği ile Galatasaray Meyda-

nı'nda son buldu. Kitle adına açıklamayı okuyan Okmeydanı Hacı Bektaş Veli Cemevi Başkanı **Zeynel Şahin**, "*Biz Aleviler için kutsal olan doğanın, katledilmesi üzerine yapılacak olan 3. köprü'nün isminin 'Yavuz Selim' olarak açıklanması, onbinlerce Alevi-Kızılbaş-Türkmen'in katledilmesinin bugünkü adır*" dedi.

Şahin yapılan pek çok saldırıyı, polis şiddetini, evlerine kadar atılan gaz bombalarının hepsini lanetlediklerini vurgulayarak Taksim'de süren direnişi sahiplendiklerini ve selamladıklarını ifade etti. Eylem, katliam ve tehditlere karşı güçlerinin birleştirme, mücadeleyi yükseltme çağrısı yapılarak sona erdi.

"Mahallemizi rantçı emellere teslim etmeyeceğiz"

İstanbul: Derbent, Armutlu, Cumhuriyet, Kocataş, Dağevleri, Reşitpaşa, Pınar, Hacıüsrev, Atakent'in de içinde bulunduğu mahallelerde evleri kentsel dönüşüm çemberine alınan mahalle halkı, kentsel dönüşüm projesine karşı 9 Haziran günü "**Adalet Arayan Mahalleler**"in çağrısıyla Taksim Tünel'de biraraya gelerek Gezi Parkı'na yürüdü.

Yürüyüş boyunca sık sık "**Fakirin yasa sermayenin kasası**", "Dönüşüme karşı omuz omuza", "**Rantçı kaç kaç kaç, mahalleli geliyor**", "Komşuma, ma-

hülleme dokunma", "**Mahallemiyıkma yeşilime dokunma**", "Mahalleme, Gezi'ye dokunma" sloganları atıldı. Gezi Parkı'nda mahalle temsilcileri ve adalet arayan mahaller adına birer konuşma yapıldı. Eylem atılan sloganlarla son buldu.



"Artvin'a da, Taksim'e da degma; ceynem ol da get"



H. Merkezi: Artvin Çevre Platformu, 5 Haziran Dünya Çevre Günü'nde Artvin'deki maden ocaklarını protesto etmek için Taksim Tramvay durağında bir basın açıklaması yaptı.

Eyleme **Munzur Çevre Derneği** de katılarak destek verdi. Artvin Çevre

Platformu adına açıklama yapan **Emrah Altinkulaç**, Taksim direnişçilerini selamlayarak, "*Direnış halkın diline indi, uyanış başladı, artık korkma sırası bu ülkeyi sözde demokrasiyle yönetenlerdedir*" dedi.

Altinkulaç ardından şunları söyledi: "*Barajlar, HES'ler, madenler, termik santraller, nükleer santraller, küresel sermayeye bu başbakanla istikrar sözü verenler kusura bakmasın. Aslolan şimdi bu ülkenin küresel şirketlerin dümen suyuna değil, kendi geleceğine sahip çıkmasıdır. Bu olmadıkça, biz bitti demedikçe bu kavga bitmez.*"

Hapishane

Gezi Parkı direnişine tutsaklardan destek

H. Merkezi: Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde bulunan **TKP/ML**, **TKİP** ve **MLKP** dava tutsakları **"Her yer Taksim, her yer direniş"**, **"Kahrolsun faşizm, yaşasın halkların direnişi"** sloganlarıyla kapı dövme ve slogan atma eylemi başlattı. Kadın tutsakların başlattığı bu eyleme **SDP** ve **SYKP** de katılıyor.

Tutsaklar için Taksim'de yürüyüş

İstanbul: 9 Haziran günü Galatasaray Lisesi önünde toplanan **TKMP** bileşenleri **"Tecrit işkencesine son"** yazılı pankartla Taksim Meydanı'na yürüdü. Taksim'deki direniş nedeniyle eyleme İstiklal Caddesi üzerindeki kitle alkışlarla, sloganlarla destek verdi ve eylem oldukça kitlesel geçti. Hasta tutsakların serbest bırakılmasını ve Antalya Hapishanesindeki tacizlerin son bulmasını isteyen **TKMP**, Taksim Gezi Parkı direnişini de selamladı. Açıklamanın ardından bahar ayı dönemi hapishaneler hak ihlalleri raporu basınla paylaşıldı.



H. Merkezi: Taksim Gezi Parkı'nda başlayan ve ülkede bir çığ gibi büyüyen protestolara destek veren **TKP/ML** dava tutsakları gazetemize gönderdikleri açıklamalarla ile dayanışma mesajlarını iletiler.

"Tutsak Partizanlar olarak direnişi selamlıyoruz"

"Biz Tutsak Partizanlar, siz Taksim Gezi Parkı eylemcilerinin yürüttüğü mücadeleye kendi kaderini eline alma mücadelesi olarak bakıyoruz. Bu mücadele sadece ağaçların kesilmesini, AVM'nin yapılmasını engelleme mücadelesi değil, aynı zamanda gasp edilen hak ve özgürlüklerin önündeki engellerin kaldırılması, polis üzerinden uygulanan devlet terörünün son bulması, tüm farklılıkların bir arada yaşaması, kadınlar, gençler işçiler, köylüler, öğrenciler, demokrat ve ilerici aydınlar, sanatçılar, avukatlar, doktorlar, gazeteciler akademisyenler, öğretmenler, memurlar, Kürtler, Aleviler, Ermeniler vb. için de yürütülüyor.

Çünkü Taksim Gezi Parkı (Türkiye'nin ve Avrupa'nın dahi pek çok yerlerine yayılan) eylemcileri, devlet-

Tutsak Partizanlar'dan direnişçilere selamlama

AKP ve bağlaşıkları ile birlikte doğayı, çevreyi, kültürel varlıkları, insan hayatını hiçleştiren emperyalizme, komprador kapitalizme karşı mücadele ediyor. Taksim Gezi Parkı eylemcileri komprador burjuvaziye ve onlara destek sağlayan emperyalist tekellere karşı mücadele ediyor. Tıpkı HES'lere karşı mücadele yürüten, nehirlerini, ormanlarını, topraklarını savunan köylüler gibi.

Emperyalistlerden aldığı destek olmasaydı komprador burjuvazi 19-22 Aralık'ta kilit altındaki devrimcilere saldırdığı gibi saldırmazdı. Aslında zindan cephesindeki direniş sizin mücadelenizden ayrı değildir. Devrimci tutsakların kişiliksizleştirme, değersizleştirme yani faşizmin bilimum yaptırımlarına karşı yürüttüğü mücadele de, siz Taksim Gezi Parkı eylemcilerine destek olmaktadır.

Bizler, sizin ağaçların kesilmesine, AVM'nin yapımına karşı çıkışınızı ve bunu demokratik hak ve özgürlükler çerçevesinde yürüttüğünüzü heyecanla karşıladık. Mücadelenizin dalga dalga ülke sathına yayılışını, uğrunda ağır bedeller ödeyişini sisteme duyulan öfke patlaması olarak algıladık ve bunu Marks'ın "Kapitalizm gölgesini satamadığı ağacı keser" veciz sözünde anlamlandırdık.

İnanıyor ve umuyoruz ki oluşturduğunuz mücadele cephesinin birliği başarıyı elde etmenizin güvencesidir. Başarılarınızın, faşizme karşı savaşımında ırkçı-şoven kışkırtmayı bertaraf edecek, Türk-Kürt diğer milliyetlerin kardeşçe bir arada yaşamasının önünü açacaktır. Kartopu gibi büyüyen, her yaştan ve gruptan kesimleri içine alan bu yığınsal mücadeleniz başarıya ulaşacak, tarihe bir dipnot olarak düşecektir.

Kutluyor, **TKP/ML** dava tutsakları olarak dayanışmacı selamlarımızı gönderiyoruz..." (**TKP/ML** dava tutsakları adına **İsmail Yılmaz-Kandıra 1 Nolu F Tipi Hapishanesi**)

"Gezi Parkı'ndan çıkacak çok şey var"

"İlk etapta dikkatimi çeken bir şeyi ifade edecek olursam, şunları söyleyebilirim: Bir kere; birbirine benzemeyen, sosyal kültüre farklılıkları olan bu gençler, kapitalist sistemin bireyci, çıkarıcı ilişkiler dizgesinden çıkıp geliyorlar... Burjuva zihniyeti, bireyi bireyin karşısına diker, rekabet içerisine sokar, çıkar çatışmasına iter... Özel mülkiyete dayalı sistem, birey-toplum çatışması üzerine yükselir aslında. Ancak burada bir problem var! Bölüşüm ilişkisi. Çünkü bu üretici güçlerin ilerlemesini engeller ve çatışmasına yol açar. Nitekim Yunanis-

tan, İspanya vb. ülkelerde baş gösteren isyanlar, bu çatışmanın şiddetlenmiş halidir.

Diğer bir deyişle giderek daha çok toplumsallaşan üretimin, giderek daha çok toplumsallaşamayan bölüşüm kriz halidir. Burada bireycileştirilen ve eline bilgisayar, cep telefonu tutuşturulan gençliğin (yeni neslin) durumuna geçebiliriz. İnternet ya da sosyal paylaşım ağı denilen ortamda bireyin kendisi için birey haline geldiğini ve toplumsal bir olgu olduğunu görürüz. Bilgisayar kullanıcıları, daha tuşa basar basmaz farkında olsun ya da olmasın bireyciliğini bir kenara bırakır, sosyal paylaşım ağlarında yeni tipte ilişkiler kurar. Bu ilişkinin hayat-taki karşılığı kolektivizmdir. Toplu çalışma alanları, yeni fabrikalar da öyle değil mi? Bir fabrika nasıl ki tek tek işçileri kendi bünyesinde toplar, ortak üretim yapmasını sağlar, sosyal paylaşım ağları da tek tek bireyleri kendi bünyesinde toplar ve ortak akıl üretmelerini sağlar. Demek ki kapitalist sistem her ne kadar bireyi toplumdan koparıp toplumun karşısına koyuyor ise de esas olarak onun toplumsallığını ortadan kaldıramıyor, kaldıramaz. Çünkü çelişki, bireyle toplum arasında değil, sistemin oluşturduğu ilişkiler dizgesindedir. Gerçi Gezi Parkı eylemi, özünde sisteme yönelmiş bir eylemdir. Ortalıkta 'bu gençler de nereden çıktı' biçiminde dolaşan sorunun cevabı sanırım budur! Diğer bir ifadeyle, 'ağaçlar kesilmesin, AVM yapılmasın'la başlayan, Beşiktaş sirtlarında devam eden, Türkiye'nin altmış üç vilayetine yayılan çatışmalarda yer alan eğitilmiş, bilgili gençler nereden çıktı sorusunun cevabı budur. Eğer yanlış anlamadıysam eylemi yürüten bu gençlerde sınıf kını yetersizliği ve sınıf uzlaşmacılığı eğilimi var! Bitirirken, devrimcilerin Gezi Parkı eylemlerinden çıkaracağı çok şeyler olduğunu belirtmek istiyorum." (**Kandıra 1 No'lu F Tipi'nden Tutsak Partizan**)

"Kapitalizm, gölgesini pazarlayamadığı ağacı keser"

"Taksim Gezi Parkında ağaç kesilmesi ve ona karşı direnenlere saldırılması bardağı taşıran son damla oldu.

Her gün daha da yoksullaşan,

geleceği karartılan, hakları tanınmayan, gasp edilen değişik halk kesimlerinin ne giyeceğine, içeceğine, yiyeceğine, yaşamına karışan, her dediğini kanun sayan, istediğini yapan sömürü sisteminin devamı için ahlak polisliğine soyunan Başbakan-hükümet ve devlete ve külhanbeyi tarzıyla aldırmaçlılığa karşı halk isyana kalkıştı. Bu halkın, haklı, meşru, doğru

ve 'artık yeter' diyen çığlığıdır... Cesareti kuşanarak Taksim başta olmak üzere Ankara, İzmir, Dersim, Adana, Mersin, vb. yerlerde zora karşı zorla alanları özgürleştirdiler... 'Baldırı çıplaklar' olarak aşağılanan, horlanan, küçük görülen halk tarih yazıyor.

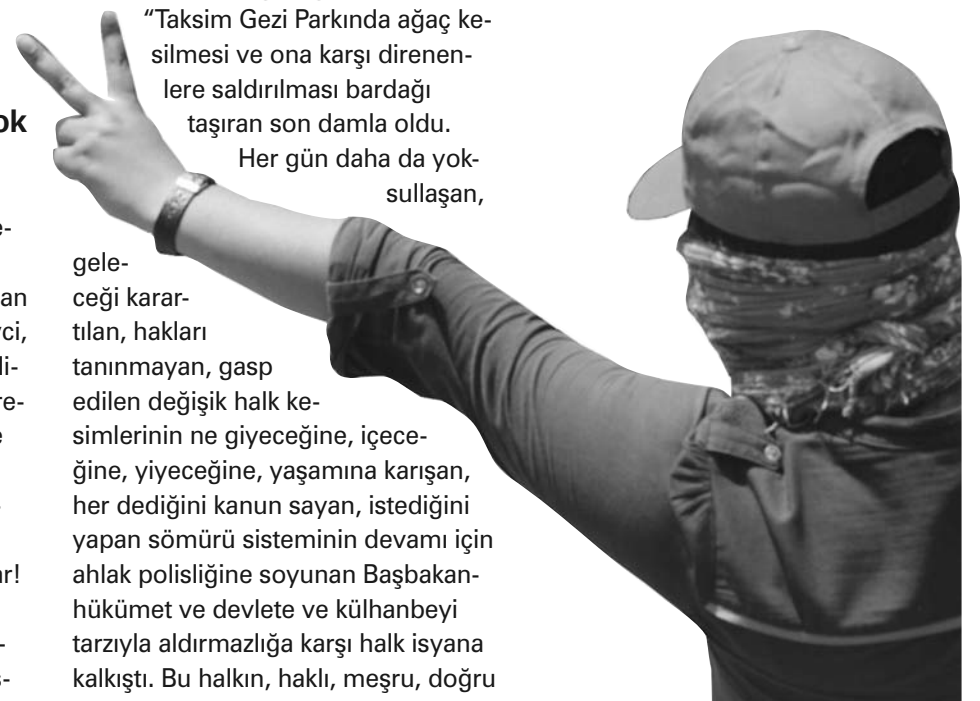
Hapishanede dört duvar arasında tutsak olsa da bedenimiz, inanç ve irademiz; düşüncemiz, yüreğimiz alanlarda direnenlerdir, özgürdür. Coşku ve umutla özgürlük için dövüşenlerdir. Edirne Tutsak Partizanlar olarak şehit düşenlerin ideal ve anısını yaşatacağız. Ailelerine başsağlığı diliyoruz, yaralıları dirençle selamlıyoruz. (**Edirne F Tipi Hapishane'den bir ÖG okuru**)

"Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!"

Gezi Park ile başlayan patlama için çok şey söylenebilir. Ama zaten gençler ve halkımız fazlasıyla söylüyor. Çok da güzel söylüyorlar. Bizim de gözümüz kulağımız onlarda. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Kitleler kendi gücünün büyüklüğüyle tanıştı. Bunu hiç unutmayacaklar. O alanlara çıkan gençlerin büyük bir kısmı "iflah" olmaz artık. Kavganın bir yerinde olurlar, taraf olduklarının bilincinde devam ederler yaşamlarına diye düşünüyoruz.

Biz de kendi koşullarımıza göre bir program belirledik burada. Tüm direnenlere sesimizi katmaya çalışıyoruz. Gün içinde sloganlarla **"Faşizme karşı omuz omuza"**, **"Her yer Taksim, her yer direniş"** diyerek yükseltiyoruz hep birlikte sesimizi. Saat 21.00'de de eline tavasını, tencerelerini alıp alanlara çıkan halkımızla birlikte biz de başlıyoruz. Tenceremiz, tavamız yok ama ses çıkartacak başka nesnelere tepkimizi dile getiriyoruz.

Alanlara çıkamamak, böyle bir süreçte tutsak olmak zor gerçektir. Kendimiz gidemsek de şiarlarımızla ulaşalım diye bir pankart hazırladık. Yanı sıra kitap da bağışlamak istiyoruz direnişçilere. (**Sincan Kadın Hapishanesi Tutsak Partizanlar**)



Zulmün GAZ Hali!



kimyasal gazlar kullanılmaya devam etmektedir.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın hemen ardından; 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda; yine Vietnam, Kore savaşlarında kimyasal gazlar kullanılmış, hatta birçok örnekte bu gazlar doğrudan sivilere yönelmiştir.

Kitlesel ölümlere ve sakatlıklara neden olan gazlı silahlar; uluslararası birçok sözleşme ile

Biber Gazı, özellikle Taksim Direnişi ile birlikte gündemin en tartışmalı konularından biri haline geldi son günlerde. Devletin kolluk güçlerinin fütursuzca kullanarak onlarca insanımızın katline neden olduğu, milyonlarca dolarlık ihalelerle alınan ve kitlesel eylemlerin "vazgeçilmez" olan gazlı silah kullanımı; gündelik bir olgu olarak sokaklardan alanlara, hapishanelerden hastahanelere kadar; demokratik her talebin egemenlerden gelen tek cevabına dönüştü şimdilerde.

Tarihsel anlamda gazlı silahların ilk kullanımı **1. Emperyalist Paylaşım Savaşı** yıllarına dayanmaktadır. Almanya askerleri tarafından **Klorin Gazı**'nın kapaklarının açılması ve rüzgarda dağılması şeklinde bir kullanım ile başlayan gazlı silahlar, daha sonra birçok emperyalist gücün araştırma alanına ve kullanımına girmiştir. Fransızlar 1915'te **Fosgen Gazı**'nı cephane içine koymuşlar ve bu şekilde Alman mevzilerine atmışlardır. Bu kullanım, sonrasında, kimyasal silahların kullanımına temel oluşturmuştur.

1925 yılında imzalanan Cenevre Anlaşması ile Kimyasal Gazların savaş sırasında kullanılması yasaklandı. Buna rağmen; birçok savaşta

günümüzde sınırlandırılmış görünmekle birlikte en yakından Irak işgali, İsrail-Filistin savaşı gibi onlarca örnekte ve ülkemizde de gerillaya karşı TC tarafından kullanılmıştır.

Yapılan uluslararası sözleşmelerde yasaklanmasına ve stokların imha edilmesine karar alınmış olsa da; bugün hala gerici dünyanın efendileri ellerindeki stoklarını korumakta ve kimyasal silahlanma konusunda nükleer bombalar, kimyasal bombalar ve gazlı silahları bulundurmaya devam etmektedir. Bu konuda emperyalistlerin tavrını deşifre eden bir veri olarak; 2003 yılında açıklanan rakamlarla; imha edilen kimyasal silah oranı toplam uluslararası stoğun %11'i civarındadır.

Gazlı silahlar; Nazi kamplarındaki gibi doğrudan imhaya ve kitlesel ölüme yöneleceği gibi; kusma, sinir sistemini etkisizleştirme, deride yanma, geçici kör etme, nefes alamama gibi etkiler yaratarak karşıdakini etkisizleştirmeye yönelik de olabilmektedir. Özellikle Taksim Gezi Park'taki direnişle birlikte çokça gündemleşen Biber Gazı-Portakal Gazı gibi gazlar da karşıdakini etkisizleştirmek için kullanılan gazlardır. Ancak kullanım oranına ve biçimine göre bu gazlar da öldürücü



olabilmektedir. Hele de ülkemizde polisin gaz bombasını 45° açı ile atması gerekirken; on metreden hedef gözeterek attığı düşünüldüğünde ya da yoğun kullanımdan kaynaklı kalp krizi ile ölenlerin sayısının son bir kaç yılda onları bulduğu düşünüldüğünde ortada bilinçli bir katletme olduğu aşikardır.

Taksim direnişi ile birlikte yeniden kamuoyunda tartışılır hale gelen **biber gazı**; kimyasal bileşimi itibarıyla "**Oleoresin Capsicum**" şeklinde adlandırılmaktadır. Kırmızı Şili biberi veya acı Arnavut biberinin etken maddesi bol miktarda bulunduğu biber gazı üretiminde ham madde olarak bu biberler kullanılmaktadır. Türkiye'de üretilmeyen biber gazı, Amerika başta olmak üzere Brezilya ve diğer Güney Amerika ülkelerinden ithal edilmektedir. Uluslararası piyasada kilosu 60 doların üstünde olan biber gazı ile ilgili olarak; meclisteki bir soru önergesine verilen cevaba göre; **TC neredeyse son 10 yılda; 21 Milyon \$ civarında biber gazı ithalatı yapmıştır**. Ki bugün dünya toplam üretiminin % 40'ından fazlasını 108 ABD'li şirket yapmaktadır. Bu da ABD uşağı AKP'nin ithalat yönünü işaret etmektedir bizlere.

Gzölerde yaşarma, deride yanma, burun akıntısı gibi etkileri olan biber gazı ile ilgili olarak; TTB'nin kimyasal

silahlarla ilgili olarak hazırladığı broşürde; "**Göz yaşartıcı gazların en çok bilinen etkileri deri ve mukozalar üzerine iritan etkileridir. Vücuda solunum, cilt ve sindirim yolu ile alınmaktadır. Belirtiler, maruziyetten sonra 3-5 saniye içinde başlamakta ve sonraki 15 - 60 dakika içinde yavaş yavaş azalarak kaybolmaktadır, deriden emilip sinir uçlarında biriktiğinden kişinin maddenin etkisinden kurtulması saatler alabilmektedir**" ifadelerine yer verilmektedir.

Geçmişten günümüze, gazlı silahların tarihinden, gelişiminden bahsediyorsak eğer, bu tarihin en çok bahsedilmesi gereken yanı ise yine kan damlayan tarafı olmaktadır. Gazlı silahlar, Nazi toplama kamplarında dolduruldukları odalarda topluca katledilen insanları hatırlatmaktadır bizlere, yanmış tepelerde sapsarı olan gerilla bedenlerini... 19 Aralık'ta tüm bedeni gaz yanığı olan dostlarımızı-yoldaşlarımızı hatırlatmalıdır en çok da... Ve tabii eylemlerde gaz bombası kapsülleri ile kafası parçalanmış-kırılan; atılan gazlardan kaynaklı olarak kalp krizi geçirerek ölen insanlarımızı. Atılan gazlar; sadece Taksim Direnişi sürecinde bile; birden çok ölüme sebep olmuştur. Zulmün katı-karanlık hali, AKP hükümeti süresince de gaz halinde sürmeye devam etmektedir.

Tarihten kısa kısa...

* **22 Haziran 1986:** İşçiler 16 yıl aradan sonra meydanlarda; Türk-İş'in Eskişehir yürüyüşüne on binlerce işçi katıldı.

* **23 Haziran 1975:** Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanı ve Başbakan Yardımcısı Alparslan Türkeş'in bölgeye gelişini protesto eden Amed halkına polis saldırdı. Saldırıda bir kişi öldü, 46 kişi yaralandı. Faşist Türkeş bir yıl sonra aynı gün tekrar Amed'e gitmek istedi. Tepkiler üzerine gezi iptal edildi.

* **23 Haziran 1992:** Türkiye'de toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde uzlaşma sağlanamayınca Belediye-İş Sendikası'na bağlı 34 bin işçi bir gün-

lük iş bırakma eylemi yaptı.

* **24 Haziran 1821:** Simon Bolivar Yeni Kolombiya Cumhuriyeti'ni ilan etti.

* **24 Haziran 1967:** İstanbul'da üniversitelerde devrimci gençlik Amerikan 6. Filosu'nun İstanbul Limanına gelişini protesto etti.

* **25 Haziran 1981:** Ahmet Saner ve Kadir Tanboğa isimli devrimciler faşist cunta tarafından idam edildiler. Ahmet Saner ve Kadir Tanboğa, MLSPB'nin 16 Nisan 1980'de ABD'nin ülkemizdeki ajanlarından Amerikalı subay SAM NOVELLO ve onunla birlikte CIA için faaliyet gösteren ALİ SABRİ BAYTAR'ın ölümüyle cezalandırılması eylemi sonrasında yaşanan çatışmada yakalanmıştı. Cunta, Vietnam

halkının cellatlarından K. Commer başkanlığındaki bir ABD heyetinin Türkiye'ye yapmakta olduğu resmi ziyaret günlerinde, 25 Haziran 1981'de idam etti. Kadir Tanboğa ve yoldaşı Ahmet Saner, idam sehпасına işçi sınıfı ve emekçi halkımıza, Marksizm'e, Leninizm'e, sosyalizme ve komünizme olan inanç ve bağlılığını, devrimin marşlarını ve sloganlarını haykırarak çıktılar. Onlar sehpayı kendileri tekmeleyerek ölümü öldürdü.

* **2 Temmuz 1993:** Sivas'ta Pir Sultan Abdal Şenlikleri'ne katılan sanatçıların kaldığı Madımak Oteli gerici tarafından kundaklandı. Asım Bezirci, Hasret Gültekin, Muhlis Akarsu, Nesimi Çimen, Metin Altıok ve Behçet Aysan gibi şair, yazar ve sanatçılarla

birlikte, 2 otel görevlisinin de bulunduğu 35 kişi yaşamını yitirdi, 43 kişi yaralandı. Aziz Nesin itfaiye merdiveniyle kurtarılabildi.

* **4 Temmuz 1968:** İşçiler İstanbul Kazlıçeşme'deki Derby Lastik Fabrikasını işgal etti. İşgal 5 gün sürdü.

* **23 Haziran 1978:** 1971'de İstanbul Maltepe'de Hüseyin Cevahir'i vuran emekli Deniz Yarbayı Cihangir Erdeniz dükkanında öldürüldü.

* **25 Haziran 2005:** Karadeniz müziğini dünyaya tanıtan, duyarlı demokrat duruşuyla tanınan sanatçı Kazım Koyuncu, kanser tedavisi gördüğü hastanede, 33 yaşında yaşamını yitirdi

* **30 Haziran 1921:** Çin Komünist Partisi kuruldu.

Evrensel
Bakış

Küresel Devrim Yüzyılı...

1990'ların ikinci yarısında Davos ve Seattle'de küreselleşme sürecinin sorunlarını tartışan dünyanın "efendileri" birçok konuyu gündeme alıyordu. O günlerde ifade ettikleri -ki bu ifade kendi korkularını da içeriyordu- "21. yüzyılın ayaklanmalar yüzyılı olacağı" tespitinin önemi bugün daha iyi anlaşılıyor. Emperyalistlerin ve uşaklarının korkularını ifade ettikleri yüzyılın daha ilk çeyreği yaşanmışken, isyan eden, direnenler kervanına Türkiye de katıldı.

Gezi Park olayları ile başlayan ve ülkenin dört bir yanına yayılan direniş üzerine burjuva-feodal basında hayli detaylı değerlendirmeler bulunmaktadır. Bu değerlendirmeler Wall Street eylemlerine benzetilenlerden tutulmuş da Mısır ve Tunus'la özdeşleştirilenlere kadar geniş bir yelpazede kendisini gösteriyor. Ancak "küreselleşme" olarak kodlanan emperyalizm bu sürecin dışında tutularak, dünya halklarının isyan ve direnişleri birbirleriyle kıyaslanarak, her direnişin her isyanın kendine özgü yönleri ön planda tutularak, ortak noktaların üstü kapatılmak isteniyor.

Şüphesiz ki bütün bu isyan ve direnişlerin kendine özgü yönleri var. ABD'deki Wall Street eylemleri, kapitalizmin krizinin kendini iyice hissettirdiği şartlarla, ABD'deki gelir dağılımlarındaki eşitsizliğin dayanılmaz bir noktaya erişmesiyle birlikte, halkın finans kuruluşlarını hedefe koyarak Zuccotti Park'ı işgal ederek cereyan ediyordu.

Mısır ve Tunus'ta yaşananlar ise ciddi işçi grevlerinin/eylemlerinin geliştiği şartlarda, en ufak bir demokratik hakkının olmamasına isyan eden halkın büyük bir isyanıydı. Bardağı taşıran damlanın üniversite mezunu olan ve işportacılıkla geçinmeye çalışan Said Bouazizi'nin kendisini yakması olsa da Mısır ve Tunus'ta halkın hedefinde ülkeyi yöneten diktatörlerin devrilmesi vardı.

Ülkemizde de hepimizin gördüğü gibi Gezi Park'taki ağaçların yok edilmesini engellemeye çalışanların üzerine bir polis klasiği olarak azgınca saldırılması bardağı taşıran son noktayı oluşturdu. Burjuva-feodal kalemşörlere göre de son yıllarda dünya genelinde kendisini gösteren bu eylemlerde biçimsel benzerlikler dışında herhangi bir ortak nokta bulunmuyor.

Güneşin balçıkla sıvanamayacağı gibi gerçekler de demagogilerle, yalanlarla ortadan kaldırılamıyor. Emperyalist-kapitalist sistem, genel krizden çıkmak için 1980'lerde neo-liberal politikaları devreye soktu. Bu politikaların özelliği kapitalizmin aşırı üretim sorununun dönemsel olarak çözülmesi, sosyalizmin özde tasfiye dilmesiyle oluşan uygun siyasal ortamla ve gelişen teknolojiyle birlikte üretim maliyetlerinin düşürülmesiydi. Bunun anlamı işçi sınıfı ve ezilen halkların adım adım büyük bir sefalet içerisine mahkum edilmesiydi. O günlerden bugünlere, birçok araştırmanın da gösterdiği gibi bütün göstergeler de bu durumu kanıtlamaktadır.

Emperyalizmin uygulamış olduğu neo-liberal politikalar her ülkede aynı düzeyde seyretmediği gibi, ülkelerin tarihsel şartları, işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadeleleri sonucunda oluşan duruma uygun politikalar devreye sokuldu. Aynı amaç için her ülkede farklı somut politikalar uygulandı. Mısır, Tunus gibi ülkelerde diktatörlükler sağlandı, Türkiye gibi ülkelerde yapılan askeri darbelerle sürecin önü açılarak, daha farklı yollar tutuldu.

Emperyalistlerin ve uşaklarının uygulamış olduğu bütün bu politikalar, dünya genelinde işçi sınıfının ve halkların sistemle olan çelişkilerinin keskinleşmesiyle sonuçlanmaktadır. Artık emperyalistler ve uşakları açısından bu yüzyıl sorunlu başladığı gibi, dipten gelen dalganın yüzeye çıkmasıyla birlikte bütün korkularının nasıl bir bir gerçekleştiğini hep birlikte göreceğiz. Burjuva yazarlar istedikleri kadar demagoji yapıp dursunlar, "küresel öfke" yüzyılı aynı zamanda "küresel isyan" yüzyılı olup olacak ve bu isyanlar da 21. yüzyılda ezilen halkların ve işçi sınıfının yeniden egemenliği eline alacağı, devrimlerin yeniden hayat bulacağı yüzyıl olacaktır.

Gezi tüm dünyada yankılandı!

ALMANYA

* Aralarında ATİK'in de bulunduğu göçmen ve yerli demokratik kurumlar tarafından oluşturulan inisiyatif tarafından Bremen, Frankfurt, Mannheim, Stuttgart, Hamburg ve Düsseldorf'ta, dayanışma eylemleri gerçekleştirildi.

* **Hamburg:** 7 Haziran günü ATİF-Hamburg'un da yer aldığı Hamburg Taksim Gezi Dayanışma Komitesi tarafından organize edilen yürüyüş Alman kamuoyunun ilgisi yoğunu. Yürüyüş Türk Konsoloslugu önünde yapılan konuşmalar ve son olarak Grup Cemre'nin dinletisiyle son buldu.

* **Berlin:** 10 Haziran günü **Direniş İnişiyatifi Platformu** tarafından düzenlenen eylemde TC devletinin faşist saldırıları kınandı. Hermann Platz'da başlayan yürüyüş binlerin katılımıyla gerçekleşirken, ATİF pankartı ve ATİK ve Partizan bayraklarının taşındığı eylemde ATİK'in konuya ilişkin bildirileri de dağıtıldı.

* **Nürnberg:** Organizesini **Nürnberg Demokratik Güç Birliği Platformunun** yaptığı, coşkulu ve kitlesel bir destek yürüyüşü gerçekleştirildi. Lorenz Kirche'de **MLPD**'nin her hafta düzenlediği **Montagsdemo**'nun ardından yapılan yürüyüşte kurumlar konuşmalar yaptı.

* **Köln:** Aralarında Partizan ve ATİF'in de bulunduğu kurumlar bir miting düzenledi. Mitingde Ankara'da polis tarafından katledilen Ethem Sarısülük şahsında Taksim Gezi Park direnişleri sırasında yaşamını yitirenler için saygı duruşu yapıldı. Ebert Platz'dan Köln Hauptbahnhof'a kadar yürüyüş esnasında Almanca ve Türkçe sloganlar atıldı.

* **Ulm:** 16 Haziran Pazar günü Taksim ve Gezi Direnişine yapılan faşist saldırıyı kınamak amacıyla yüzlerce kişi Ulm çarşısı merkezinde Güç Birliği tarafından yapılan çağrıyla bir araya geldi.

Direnişte şehit düşenler adına saygı duruşuyla başlayan miting çarşısı merkezinde yapılan yürüyüşle devam etti. Mitingde kitle adına bir bildiri okundu ve konuşmalar yapıldı. Kitle, "Her yer Taksim her yer direniş", "Faşizme karşı omuz omuza" vb. sloganlarla protestolarını dile getirdi. Birçok kurumun yanısıra ATİK flamaları ve Partizan bayrakları alandaki yerini almıştı.

* **Stuttgart:** Demokratik Güç Birliği Platformu 15 Haziran günü, Stuttgart 21 mitingine katıldı. Mitingin ardından Schlossplatz meydanından Merkezi tren istasyonu yönüne doğru yürüyüşe geçti. Merkezi Tren istasyonu önüne geldiğinde, Taksim'e yönelik saldırı haberi megafonlarla duyuruldu. Haberin duyulmasının ardından kitle hızla aldığı ortak kararlar konsolosluğa doğru yürüyüşe geçti. Sık sık polislin kitlenin önünü kesme çalışması boşa düşürülerek konsolosluk önüne yüründü. Buradan



SWR televizyonun önüne doğru yürüyüşe geçen kitle sürekli polisle karşı karşıya gelirken televizyon kanalının önüne geldiğinde polis barikat kurarak kitlenin geçmesine izin vermedi, ardından kitle tekrar konsolosluğa doğru yürüyüşe geçti.

FRANSA

* **Strasbourg:** 1 ve 4 Haziran'da yapılan eylemlerin ardından biraraya gelen **Strasbourg Taksim Direnişiyile Dayanışma Platformu** 5-6-7 Haziran'da da basın açıklaması düzenlendi.

* **Strasbourg:** 8 Haziran günü **ATİK**, **ADHK**, **MKM**, **AKM**, **DİDF** ve **ASTU**'dan oluşan Taksim Direnişiyile Dayanışma Komitesi tarafından binlerce kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirildi. 3 günlük destek amaçlı örgütlenen eylemlerden sonra düzenlenen yürüyüşte, Fransız kurumlar da kendi sloganlarıyla yürüyüşe destek sundular.

AVUSTURYA

* **Viyana:** Kısa sürede sosyal medya ve DKÖ'ler üzerinden insanlar haberdar edilerek 1 Haziran günü hazırlanan yürüyüş, binlerce AKP karşıtı insanın katılımıyla gerçekleştirildi. Burada ATİGF adına konuşma yapıldı. Reesell Park'ta başlayan yürüyüş Stadpark'a kadar sürdü.

* **Viyana:** **ATİGF** ve **Partizan**'ın da içinde yer aldığı "**Devrimci Güç Birliği**" tarafından ortaklaşarak yaptıkları etkinlikler günlerce sürdü. Schwarzenbergplatz'dan başlayan yürüyüşte ilk uğrak yeri TC Büyükelçiliği oldu. Ardından Avusturya Başbakanlığı ve Cumhurbaşkanlığı'nın bulunduğu Ballhausplatz alanına gelindi.

* **Innsbruck:** 11 Haziran günü Innsbruck Taksim'le Dayanışma Komitesi şehrin en işlek yerlerinde yürüyüş ve miting yaptı.

İSVİÇRE

* **Basel:** 3 Haziran günü Claraplatz Meydanı'nda **Partizan** ve **İTİF** taraftarlarının kendi flamalarıyla katıldığı eyleme çok sayıda kişi katılarak destek verdi. Ardından yapılan bir toplantıyla **Taksim'le Dayanışma Komitesi-Basel** oluşturuldu.

İTİF'in de içinde yer aldığı Basel Taksim Direnişiyile Dayanışma Komitesi tarafından organize edilen mitingde, Türkiye'deki direniş selamlandı. Burada UNİA sendika temsilcisi ve SP partisi milletvekili bir konuşma yaparak direniş selamladı. **Faşizme Karşı Çarşı Grubu** da pankart ve dövizleriyle alandaki yerini aldı.

* **Zürich:** **İTİF**, **İGİF**, **İDHF**, Halk Cephesi, **İsviçre Alevi Federasyonu**'nun da içinde yer aldığı kurumlar **Taksim Direnişiyile Dayanışma Komitesi-Zürich'i**

oluşturdular. Komite 6 Haziran günü Zürich Konsolosluk önüne temsili tabut bırakma eylemi gerçekleştirdi.

* **Linz:** 8 Haziran günü aralarında ATİGF'nin de bulunduğu Demokratik Güç Birliği bileşenleri tarafından düzenlenen yürüyüş



müzik eşliğinde sonlandırıldı.

* **Bern:** 12 Haziran günü Bern Demokratik Güç Birliği tarafından organize edilen bir miting düzenlendi. İTİF, YDG ve Partizan da eyleme destek verirken, İTİF temsilcisi de konuşma gerçekleştirdi. Ardından İsviçre Yeşiller Partisi'nden bir milletvekili yaptığı konuşmada İsviçre parlamentosuna Taksim olayları için verdiği önergeyle gündemde tartışacaklarını ve desteklenmesi için çalışacaklarını belirterek, herkesi çevre için duyarlı olmaya çağırdı.

* **Cenevre:** Birleşmiş Milletler önündeki eyleme İTİF, YDG ve Partizan olarak biz de katılarak direnişi selamladık ve faşist saldırıları kınadık.

ŞİLİ

* Taksim Gezi Parkı direnişi; 13. gününde Şilî'de gerçekleştirilen eylemle protesto edildi. Sendikalarından gençlik örgütlerine kadar kurumların gerçekleştirdiği konuşmalarla TC devletinin ve AKP hükümetinin faşist saldırıları kınandı.

İNGİLTERE

Londra: Günlerdir Taksim'de yaşanan faşist saldırılara karşı İngiltere'nin başkenti Londra'da da dayanışma eylemi yapıldı. 1 Haziran günü Hyde Park'ta toplanan eylemciler buradan Trafalgar Meydanı'na yürüyüş yaptılar.

* **Londra:** Her gün Taksim Direnişiyle Dayanışma

Komitesi tarafından örgütlenen 6 ve 7 Haziran'da yapılan eylemlerden sonra 8 Haziran günü Başbakanlık binasına yürüyüş düzenlendi. Burada saatlerce bekleyen kitle daha sonra tekrar Trafalgar Meydanı'na yürüdü. Yapılan yürüyüşe **Tohum Kültür Merkezi**, **YDG**, **Partizan**, **GİK-DER**, **DAY-MER**, **YÇKM**, **İAKM-Cemevi** ve **Kurdish** katıldı.

BELÇİKA

* 6 Haziran günü Belçika'da Türk Büyükelçiliği önünde "Gerçek Demokrasi" kampının kurulduğu duyuruldu. Gezi Parkı ile dayanışma için kamp kuran aktivistler yaptıkları açıklama ile Türkiye'de sahte bir demokrasi olduğunu vurgulayarak gerçek demokrasinin sokaklarda bulunacağını kaydetti.

HOLLANDA

* **La Hey:** 12 Haziran günü **Hollanda Demokratik Güç Birliği Platformu** tarafından organize edilen bir miting düzenlendi. La Hey bölgesinin yerel televizyon kanalıyla geniş bir söyleşi yapılarak miting basına ve kamuoyuna yansımıştır.

AVRUPA'DAN GEZİ PARKI DİRENİŞİNE BİN SELAM!

Yeni Kadın Taksim-Gezi direnişine dair yaptığı açıklamayla, direnişi selamladı. Açıklamada şunlar ifade edildi:

Gezi Parkı direnişi ile dayanışma eylemlerinde yaşamlarını yitiren Mehmet Ayvaltaş, Abdullah Cömert, Ethem Sarısülük'ün anıları önünde saygıyla eğilirken, başta aileleri ve yakınları olmak üzere tüm Türkiye halkına başsağlığı, yaralılara acil şifalar dileriz. (...)

Teşekkürler Gezi Parkı ve Gezi Parkı ile dayanışma direnişçileri... Korkutarak, bastırarak, sindirerek bir halkın yönetilemeyeceğini gösterip, korku dağlarını yıktığınız için... Halkın kendi sorunlarının çözümünün kendi ellerinde olduğunu gösterdiğiniz için... Direnişlerde şimdiye kadar görülmemiş bir şekilde yer alan kadınlar olarak, kadına biçilen toplumsal statüyü

ters yüz ettiğiniz için... Gençlerimiz ve tüm emekçilerin yaratıcılıkları ile ezberlerin bozulmasına vesile olduğunuz için... Böylesine bir halk ittifakını yaratarak Türkiye tarihinde bize ilki yaşattığınız için... Avrupa'da faaliyet yürüten **YENİ KADIN** örgütü olarak, sizlere bin teşekkür ve bin selam. Bilmelisiniz ki binlerce kilometre mesafelerde yaşasak ta; yüreğimiz sizlerle ve sesinizi yaşadığımız yerlerde duyurabilmek, buralarda sizin sesiniz olabilmek için azami çabayı sarf ediyoruz...

Bugün Türkiye Toplumunun bütün kesimleri, varlıklarını inkâr eden, onların var oluş biçimlerine TOMA'ları, biber gazları, kasklı polisleri, vahşetleri ve aşığılamalarıyla saldıran bir zorbalığa "dur" diyor. Bugün Türkiye halkı, kendisini yok sayan, kaç çocuk doğuracağını, sevdiği ile nerede

sarılacağını-sarılmayacağını, ahlâk kurallarını, nerede içeceğini belirlemeye uğraşan, tehditlerle halkı yönetebileceğini sanan yöneticilere, yönetici olarak görevlerinin neler olduğunu, yönetilen halkın koyun olmadığını hatırlatıyor. Seçim sandıklarında "çoğunluğu" elde ettiği için; bu halka rağmen her istediğini yapabileceğine inanan yöneticilere, bu işin aslının öyle olamayacağını anlatıyor.

(...)AKP yöneticileri, çarpıtmalar, yalan beyanlar, böl-parçala-yönet çabaları, polisin vahşice saldırıları ile direnişi kırmaya çalışırken, direniş ilden ile dalga dalga Türkiye'nin dört bir yanına yayıldığı gibi, oradan da sınırları aşmış başta Avrupa olmak üzere, Dünyanın dört bir yanına uzandı. Türkiye halkı kendi tarihini yazıyor. Sizinle gurur duyuyoruz ve yanınızdayız!

Yeni Kadın

KKE (M-L)'den Taksim'e dayanışma mesajı

H. Merkezi: Taksim'le başlayıp ülkenin her yanına yayılan direnişlere bir destek de **Yunanistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) [KKE-(M-L)]**'den geldi. KKE(M-L) tarafından yapılan açıklamayı güncelliğinden kaynaklı olduğu gibi yayımlıyoruz:

Militan Türkiye halkıyla dayanışmaya! Türk devletini kitlesel lanetlemeye!

Başta İstanbul olmak üzere ülkenin pek çok şehrinde, hükümet karşıtı gösteriler ve Türk devleti tarafından zorla bastırma çabası iki gündür devam ediyor. Çoğu ciddi olmak üzere yüzlerce yaralı ve gözaltı var. Dahası ölüm bilgileri gelmekte.

İstanbul halkı günlerdir, Gezi Parkı'nın yıkılarak yerine AVM yapılmasına karşı eylem yapmakta. Taksim Meydanının militan Türkiye halkı ve solu için ne anlam ifade ettiği unutulmamalı. Cuma akşamı (31/5), polis parkta kamp kuranları zorla parktan uzaklaştırdı. Polisin operasyonunun zorbalığı binleri sokağa dökerek, park protestosunu son yılların en büyük hükümet karşıtı eylemlerine dönüştürdü. Polisin eylemlere verdiği yanıt çok daha vahşice oldu. TOMA'larla, gaz bombalarıyla, coplarla "düşman halka" yapılan saldırılara karşı, halk geri adım atmamaya ve direnişe devam ediyor.

Türk devleti, dünyada ve bölgede rol kapma arayışı yolunda en küçük "farklı sese" dahi tahammül edememekte. Pek çoklarının dile getirilen sözde Türkiye'nin "küçük ekonomik mucizesi", halkın sefaleline, mücadelesinin bastırılmasına ve baskı altına alınmasına dayanmakta. KKE (M-L), Yunanistan halkını, Türkiye halkının mücadelesi ile dayanışmaya ve faşist baskıyı kınamaya çağırıyor.

Fas'ta Maoist Tutsaklardan Gezi'yle Dayanışma

H. Merkezi: Fas'ın Marakeş Hapishanesi'ndeki tutsaklardan, **Maoist Fas Ulusal Öğrenci Birliği**'ne bağlı **Aziz Elbour Grubu**, 14-15 Haziran tarihinde Türkiye halkıyla dayanışma için açlık grevinde olduklarını açıkladı. Yapılan açıklamada; Türkiye halkının direnişine tüm yollarla saldıran Türk devletinin çabalarının nafile olduğu vurgulanarak "**Tarihi yapan kitlelerdir!**" denildi.

Halkın, İbrahim Kaypakkaya'nın bayrağı altında birleşerek zafer yolunda ilerlenmesi gerektiğini vurgulayan grup, yine halkın "**en güzel çocuklarını şehit vermekten çekinmediklerini**" dile getirdiler. Tutsaklar, tüm dünya halklarının siyasi ve demokratik mücadelelerini selamlarken, Türkiye halkının direnişine destek amaçla 14-15 Haziran tarihlerinde dayanışma amaçlı açlık grevi yaptıklarını kamuoyuna duyurdular.

Çin'de işçi katliamı

H. Merkezi: Çin'in Jilin eyaletine bağlı Dehui kasabasında sabahın erken saatlerinde kesimhanede nedeni "belirsiz" bir yangın çıktı. Kapalıları kilitli olan fabrikada 100 işçi kurtulabildi ancak 113 kişinin yaşamını yitirdiği belirtildi. 300 işçinin çalıştığı fabrikada, yaşamını yitirenlerin sayısının artacağından endişe ediliyor.

Kamboçya'da Nike işçilerine polis saldırısı

Nike için üretim yapan Kamboçya Kampong Speu bölgesindeki işçiler kölelik koşullarına karşı yol kapattı. İşçilere patrone'dan aldığı emirle azgınca saldıran polis, çok sayıda işçinin yaralanmasına neden oldu. İşçilerin yol kapatma eylemlerine saldıran polisin hamile bir kadının bebeğini düşürmesine neden olduğu belirtildi.

İşçiler koşullarının düzeltilmesi ve ücretlerinin artırılması için 21 Mayıs'tan bu yana grev ve eylemler yapıyor. Yaklaşık 5 bin işçinin çalıştığı fabrikada çalışanların çoğunluğunu kadınlar oluşturmaktadır.



24

Haftalardır devam eden Taksim Gezi Direnişi 11 Haziran günü sabah erken saatlerde İstiklal Caddesi, Tarla başı ve Gümüşsuyu mevkiinden gerçekleştirilen polis saldırısı ile tekrar hareketlendi. Öyle ki yaklaşık bir haftadır devam eden direnişin şenliklere dönüştüğü ve içinin boşaldığı üzerine yapılan yorumlar gerçekleşen saldırı ile bir çöküntü yaşadı. Devletin yıllardır uygulamış olduğu politikaların bir birikimi ve bu birikimin bir tezahürü olan direniş polisin her saldırısı ile politikleştiği gerçeğini bağrında taşıyor. Kendine has yöntemleri ile kurulan direniş mevzisinde kullanılan argümanların politik içeriği durumu kitle nezdinde daha da politik bir atmosfere çekse de medyada özellikle "marjinal grupların" varlığı işaret ediliyor. Ancak direnişin tüm bölgelere yayılması veilmek ilmek örülmesi ile medyanın ve devamında devletin uğradığı hüsrana dillerdeki hakaretlere dönüşüyor.

Ancak basın görevinde kararlı bir şekilde efendilerinin söyleysel sanatının pazarlayıcısı olmuş durumda. Yine de söylemek gerekir ki bu da nafile. Çelişkinin patladığı nokta ve bunun toplumsallaşması ile beraber devlet aygıtlarının dramı açık seçik ortada. Sabah erken saatlerde yapılan saldırının sadece Taksim Anıtı'nın etrafını boşaltmak amaçlı olduğu ifade edildi polis anonsundan. Tabii öncesinde Vali Mutlu'nun twittle-

ri. Taksim Anıtı çevresinde iki çadır bulunuyordu. Bunlardan biri Partizan'ken diğeri ise Halk Cephesi'ydi. Saldırı ile başlayan direnişe destek veren devrimci yurtsever kurumlar devrimci dayanışmanın hayat bulan ahengini hem kitleye hem de kolluk güçlerine gösterdiler.

Alanda sıklıkla polis anonsları yankılanırken devamlı provokasyon uyarıları yapılıyor. Sıklıkla "Ellerinde flama olan arkadaşlar bizim amacımız meydandaki flamaları pankartları ve çadırları çıkarmaktı. Bunu da yaptık neden hala taş atıyorsunuz? Neden provoke ediyorsunuz? Kendinize devrimci diyorsunuz sizin devrimciliğiniz bu mu?" şeklinde esasta Taksim'deki örgütsüz kitle manipüle edilmek isteniyor ve basına medyatik ürünler sunularak duruma belge kazandırılmak isteniyordu.

Bu anonslardan etkilenmeyen yoktu dersem yalan olur. Zira kitle içinden yükselen kimi sesler durumu açık bir şekilde gösteriyor. Aralardan yükselen "bize gaz atmayın, biz marjinal değiliz" şeklinde çağrılar da yapılıyor. Ancak direnişin kitlesel boyutu ve gücü bu türden manipüle dilleri susturmaya yetiyor ve bir ateş misali kendine aykırı olan her nesneyi içinde eritiyordu. **(Bir okur)**

Marjinal Milyonlar

Gazetemiz Özgür geleceğin 60. sayısındaki manşet tam da sürecin



politik içeriğine nokta atışı yapıyor ve vurduğu nokta deline deline gerçeği açığa çıkarıyor. Sabah erken saatlerde gerçekleşen polis saldırısı Anıtı ele geçirmek iken durum birden level atlıyor ve ikinci aşama sloganları ve Vali Mutlu'nun twittleri sosyal medyada tiksindirici bir alfabeler yığını içinde bocalıyor. Anonslara paralel esas amacın bu sefer marjinal gruplara yönelik olduğu ve müdahalenin bu şekilde gerçekleştirildiği ifade ediliyor. Öyle ki devletin dili medyanın sergisi ve polisin bu zemin üzerinden saldırı meşruluğu artarken marjinaler de artıyor.

Lenin yoldaşın Ne Yapmalı eserinde ifade ettiği üzere bir polis saldırısının bazen kitlelerin harekete geçmesinde ve öğrenmesinde okul görevi görüyor. Saldırı okul oluyor devlete olan öfke sloganları üretiyor. Gaz ve ses bombalarına karşı Harbiye üzerinde yeni yöntemler kullanılıyor. Her şey koordine halinde. 1 km uzaklıktaki bir yaralı için bir kişinin sedye diye bağırması yetiyor. Sedye çağrısı bağrışarak dillerden dillere Gezi Park'ta bir ses yığına dönüşürken sedye varana kadar sesler sağlıkçılara yol oluyor.

Direnişin giderek büyümesi ve çatışmaların şiddetlenmesi ile polisin 2 saniyede bir gaz bombası attığı zamanlar dahi oluyor. Kitle çatışma deneyimlerinden rüzgarı arkasına almış ve gaz bombalarından etkilenmemek için bu şekilde hava şartlarını kullanıyor. Saldırıların nafile boyutu giderek derinleşirken, çok sayıda yaralının olduğunu da söylemek gerekiyor. Ajanslara yansıyan bilgilere göre 500'ü aşkın yaralı var. Ancak onların mevzisini dolduracak binlerden bahsederken daha nice yaralıların çıkacağı ve barikat arkasında bedel ödetmek adına sapanlarını döne döne savuracakları bir gerçeği de belirtmek gerekiyor.

Bu durum, Vali Mutlu'nun twittlerine ve polisin anonslarına yeni bir level daha atlatıyor. "Ailelere çağrıdır. Çocuklarınızı Gezi Park'tan çekin, can güvenlikleri tehlikede!" Bu anons ile beraber Gezi Park, gaz bombalarının altında inlemeye başladı. Park içinde bulunan çatışma güvenlikleri gaz bombalarını etkisiz hale getirmeye çalışırken TGB, CHP, Genç Türkler vb. ulusalcı faşistler "Polislere taş atmayın, buraya gaz atıyorlar. Provo-

kasyona gelmeyin" şeklinde çağrılar yaparak kendi çadırlarını çembere alıyor ve kendi kitlesi dışındakileri içeri almamaya çalışıyorlar. Çatışmaların şiddeti sadece polis çemberini değil aynı zamanda faşistlerin kafatasçılıklarıyla örülü zincirlerini de parçaladı. Ve tepkilerle bu çember kırıldı. Artık Gezi Park da "Marjinal."

Çatışmalar kitleye öğretirken aynı zamanda direnişin örgütlü gücü ve yönelimi 11 Haziran günü kendini açık bir biçimde gösterdi. Büyük bir bölümü Harbiye'de olan direniş ara sokaklara yayılırken sadece Harbiye'de onbinlerce kişi arka arkaya barikatlar kuruyordu. Sabah 7.30'da başlayan çatışmalar diğer gün 6.00'a kadar devam etti. **(Bir okur)**

Devrimci ve yurtseverlerin çatışma deneyimi ve düşmanın korkusu

Sabah erken saatlerde başlayan saldırı kitle tarafından öğrenerek örgütlenirken aynı zamanda direnişin öncüleri de barikat başlarında bekleyiş içinde direnişi örüyorlardı. Yurtsever gençlerin havai fişekli saldırıları devrimcilerin molotof kokteyli saldırıları ile polisin çaresizliği kitleye coşku katıyordu. Kitle Harbiye üzerinde direnişi büyütürken devrimci ve yurtseverler ara sokaklardan polis barikatlarında öfkelerini patlattılar. Bir ara Taksim Meydanı'nda bir panzer savrulan ateş topları ile tutuşturuldu. Kendini söndürme çabaları nafile olunca araç bir anda tutuştu ve içindeki polisler aracı terk etmek zorunda kaldı. Tüm panzerler aracı söndürmek için bu sefer tazyikli sularını kullanıyorlardı. Aynı zamanda Partizanlar da sistematik bir şekilde düşman barikatlarına yöneldiler. Sapanları ile ara sokaklara dağılan Partizanlar buralardan polisleri birçok kez gafil avladılar. Savurdıkları bilyelerle dağılan polislerin telaşı, coşkulu anların kaynağı oldu.

İstanbul'da çatışmaların başlangıcı böyleyken sonu da kitlenin kararlı bir şekilde alanı terk etmeyişi ile sonuçlandı. Bu çatışmaların göstermiş olduğu bir şey var ki o da çelişkinin ortaklık kazanması ve buna karşı mücadeledeki ortak kararlılıktır. Bireyin apolitikliği kitle içine nüfuz ederken kitlenin politikliği içinde minimize oluyor ve düşmana yönelişte kararlılığın ve inancın adı oluyor.

(Bir okur)



“Taksim BİZİM, İstanbul BİZİM”

ğınlarla kucaklaştı. Mitingde Antakya'da polis tarafından katledilen **Abdullah Cömert**'in yaşamını yitirmeden önce sosyal paylaşım sitesinden yayımladığı mesajın okunmasıyla öfke ve isyan daha da büyüdü.

Taksim Meydanı'nda Polis Terörü ve Direniş

Erdoğan'ın Afrika ziyaretinden dönmüşünün ardından yaptığı açıklamalar Gezi Parkı ve Meydanı'nda tansiyonu yükseltti. 11 Haziran sabahı 7.30'da binlerce çevik kuvvet polisi, İstanbul Valisi ve Erdoğan'ın açıklamaları ekserinde meydana saldırdı. Devlet güçlerinin ilk hedefi meydanın ortasında olan Partizan ve Halk Cephesi çadırı oldu. Kin ve nefretle çadırlara saldırıya polis, “**Gezi'ye müdahale etmeyeceğiz**” şeklinde verdiği sözlere rağmen Gezi Parkı'nı da gaza boğdu. Bu sırada polis Partizan, SDP, ESP ve yurtsever güçlerin direnişi ile karşılaştı. Öğlen saatlerine kadar yaşanan çatışmalarda aralarında Partizanların da olduğu çok sayıda devrimci, polisin hedef gözete-

şalitti. Bunun duyulması üzerine meydana birkaç saat içinde yüz binlerce insanla doldu taşıdı. Tam bu sırada polis meydanı yeniden gaza boğdu. Meydandan gökyüzüne adeta bir gaz bulutu yükseldi. Atılan gazlardan artık hiçbir şey görülmez hale geldi. TGB'den TKP'ye, yurtsever güçlerden devrimcilerle Harbiye tarafına çekilen on binlerce insan burada kurduğu barikatlarda, yaktıkları dev ateşlerde sabaha kadar çatışmayı sürdürdü.

Çatışmalarda Partizanlar militan duruşları ile dikkat çekti. Partizanlar çatışmalar sırasında sık sık “**Her yer Taksim her yer direniş**” sloganını attı.

Çatışmalar sırasında yorulan direnişçiler Gezi Parkı'na çekildi, burada bulanlar ile çatışmalar arasında büyük bir dayanışma örneği sergilendi. 12 Haziran'ı görece sakin geçiren Gezi Parkı sakinleri yaralarını sarmaya çalıştı. Dünyaya seslerini duyurmak amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Coşkuyu ve direniş havasını geliştirmek üzere meydana çeşitli etkinlikler, mini konserler organize edildi.

13 Haziran'dan itibaren Gezi direnişçilerinin en önemli gündemi Erdoğan'ın referandum çıkışı oldu. AKP'nin kamuoyunu yanıltmak ve zaman kazanmak için böyle bir öneriyi ortaya attığını dile getiren direnişçilerin ağırlıklı eğilimi “**Gezi Parkın park olarak kılması, bunun için referandum gereksiz olduğu**” yönündeydi.

Hülya Avşar'la Gezi için görüşen Erdoğan, bir gün sonra Taksim Dayanışması'nın temsilcileriyle bir araya geldi. Erdoğan temsilcilerle tartıştı, azarlama kaktı, son olarak da sinirlenerek toplantıyı terk etti.

İstanbul: 27 Mayıs'ta başlayan Taksim Gezi Parkı direnişi, polisin azgın saldırısı sonucu AKP hükümetinin uygulamalarına karşı toplumun hemen her kesiminin sokağa çıktığı bir isyana dönüştü. Taksim'e çıkan cadde ve sokaklarda, mahallelerde ve ülkenin dört bir yanında milyonlar, AKP hükümeti nezdinde TC devletinin sömürü ve zulüm politikalarına, baskı ve şiddetine karşı sesini yükseltti. Devlet, on binlerce polisiyle, TOMA'ları, akrepleri, gaz bombaları, plastik ve gerçek mermileriyle direnişi engellemeye çalıştı ancak halkın isyan seli karşısında geri çekilmek zorunda kaldı.

1 Haziran günü (direnişin 5. gününde) yüz binlerin çatışa çatışa Taksim Meydanı'nı zorlamasıyla devlet güçleri, alandan geri çekilmek zorunda kaldı. Devletin boşalttığı Meydan ve Gezi Parkı'na mücadele eden güçler yerleşti. Gezi Parkı ve Taksim Meydanı, devlet otoritesinin olmadığı bir alan haline geldi. Meydan'dan devrimci marşlar, türküler, sloganlar yükseldi.

Aralarında Partizan'ın da olduğu çok sayıda devrimci kurumun çadır kurduğu alan, devrimci ajitasyon ve propagandanın adeta merkezi haline geldi. Çadırlarda ve barikat başlarında nöbetlerin tutulduğu alana yüz binlerce insan akın etti. Meydan ve özellikle de Gezi Parkı, kendi yaşam gözeneklerini yaratıcı bir biçimde çeşitli etkinlikler, atölyeler ve organizasyonlarla “**parasız**” inşa etti. Çatışmalardan arta kalan görüntüler ve yollara kurulan barikatlarla meydan ve çevresi tam bir savaş alanını andırıyordu.

Binlerce insanın halaya durduğu, özgürlük türkülerini seslendirdiği, kolektif yaşamın güzelliğini tattığı bir ortam oluşturuldu. Bu süre içinde meydanın tam da göbeğinde kurulan Partizan çadırı yoğun bir ilgi gördü. 70'lerden bugüne Partizan geleneğini bir şekilde duyan, bilen binlerce insan, öğrenmek-tanımak isteyen çok sayıda genç çadıra akın etti.

Alanda Partizan imzalı bildiriler dağıtıldı, yoğun şekilde gazete dağıtımı yapıldı. Süreç boyunca, Partizan kamuoyuna yaptığı çağrılarla gelişmelere tepki verdi, yakından takip etti. Halayların ve coşkunun hiç azalmadığı meydan, tam bir direniş ve şölen havasındaydı. Alanın kazanıl-

masının ardından özellikle Beşiktaş tarafında yoğun çatışmalar 4 Haziran'a kadar devam etti.

“Panzeriniz, gazınız vız gelir vız”

Taksim ve Gezi Parkı, 5 Haziran günü KESK ve DİSK'in dayanışma eylemleriyle canlandı. Yüz binlerce insan “**Panzeriniz gazınız vız gelir vız**” sloganını hep bir ağızdan haykırdı. Meydan'da coşku, 8 Haziran günü Beşiktaş, Fenerbahçe, Galatasaray ve Trabzonspor taraftar gruplarının alana gelmesiyle doruğa çıktı. Alanın birkaç



defa dolduğu etkinlikte yüz binlerce insanın “**Hükümet istifa**” sloganlarını haykırdığı alanda, “**Diren Gazi Taksim yanında**” en fazla duyulan slogan oldu. AKP hükümetinin politikalarına tepki gösterilen meydana, hemen herkesin sloganlara coşkulu katılımı, alana gelen yığınların ne kadar politikleştiğinin de bir göstergesiydi.

Meydan ve Gezi Parkı ikinci büyük kitleselliğini 9 Haziran günü Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla düzenlenen mitingle yaşadı. Kadınların, gençlerin, Kürtlerin, Ermenilerin, Alevilerin, LGBT bireylerin de bulunduğu çok farklı kesimler tarafından oluşan ve sayısı 300 bini geçen kitle, hep bir ağızdan coşkulu bir şekilde “**İstanbul bizim, Taksim bizim**” sloganıyla AKP hükümetine mesaj verdi.

Taksim Dayanışması Platformu'nun bir bileşeni olan Partizan da kitlesel olarak İstiklal Caddesi sokaklarında yürüyerek “**Her yer Taksim her yer direniş**” sloganlarını haykırarak yı-



rek sığıttığı gaz bombaları ve plastik mermilerle yaralandı. Polis, öğleden sonra SDP il binasına bir baskın yaptı, 40'ı aşkın SDP'liyi gözaltına aldı.

Kitle, polis saldırısı karşısında bir süre geri çekilse de yeniden toparlanıp meydana girmek için gün boyunca zorladı. Akşam saatlerinde sayısı on binleri bulan kitlenin baskısı karşısında polis geri çekilerek meydanı bo-

Taksim Dayanışması, alanda açık forumlarla ve bileşenleriyle yaptığı görüşmeler sonucunda mücadeleye devam kararı aldı. Erdoğan'ın marjinal gruplar ve çevreciler şeklindeki anti-propagandasına karşılık aralarında Partizan, ESP ve BDP gibi çok sayıda kurumun olduğu güçler Taksim Dayanışması'nın tek çadırı etrafında örgütlenme kararı aldı.

İstanbul'un semtlerinde on binler sokaklarda



İsyanla İstanbul'un eylem yapılmadık mahallesi neredeyse kalmadı. Uzun yıllardır bir basın açıklaması bile yapılmayan, yapılamayan yerlerde polisle şiddetli çatışmalar yaşandı. Devrimci, ilerici güçlerin daha etkili olduğu mahallerde on binlerce emekçi sokaklara indi, polisle sabahlara kadar çatıştı. AKP hükümetinin emekçilere daha fazla açlık ve yoksulluk getiren politikalarına "artık yeter" diyen yığınlar, öfkelerini haykırdı. **Sarıgazi**, **Gülsuyu**, **1 Mayıs**, **Gazi**, **Tuzla**, **Kadıköy**, **Kartal**, **Avcılar-Esenyurt** kitleselliği ile öne çıkan semtler oldu.

✓ 1 Mayıs Mahallesi'nde 3 Haziran günü 20 bini aşkın insanın katıldığı eylemde kitlenin TEM yolunu kapatması sırasında yaşanan trafik kazasında SODAP üyesi **Mehmet Ayvalıtaş** yaşamını yitirdi. Burada yapılan eylem, Partizan, ESP, DHF ve PSAKD'nin de içinde çok sayıda kurum katıldı. Aynı gün akşam saatlerinde Partizan'ın çağrısı üzerine ESP, PSAKD, Kız ve DHF ile 18 Mayıs Caddesi'nde bir eylem örgütlendi.

✓ Sarıgazi'de ise, hemen her sokak ve caddede bir eylem vardı. On binlerce insanın katıldığı eylemlerde devletin kurumları halkın öfkesinden nasibini aldı. Kaymakamlık ve ilçe emniyet müdürlüğünü taş yağ-

muruna tutan kitle ile polis arasında şiddetli çatışmalar yaşandı. 1 Haziran günü TKP/ML ve DHKP/C militanları Sancaktepe Kaymakamlığı'nı, polise ait 2 adet akrep ismi verilen aracı ateşe verdi.

Militanların baskısı üzerine Kaymakamlığı terk eden polis, tekrar gelerek militanların üzerine gerçek mermi kullanarak ateş açtı. Militanlar da polise karşılık verdi.

4 Haziran'dan itibaren polis, halkın yoğun tepkisi üzerine kaymakamlık ve ilçe emniyet müdürlüğü önündeki güçlerini çekmek zorunda kaldı. Polisin çekilmesiyle eylemler daha da kitleselleşti, on binler "**Faşizme karşı omuz omuza**" sloganıyla gece yarısına kadar tencere ve tavalarıyla

AKP hükümetini protesto ederek Sarıgazi'nin mahallelerinde yürüyüşler gerçekleştirildi.

AKP'ye Öfke Seli

✓ Kartal'da ise bugüne kadar görülmedik bir kalabalık meydana Maltepe'ye yürüdü, buradaki kitleyle buluşarak E-5 karayolunu trafiğe kapattı.

Eylemleri, ulusalcı çevrelerin ve CHP'nin şovenist, ırkçı bir gösteriye dönüştürme çabaları; aralarında **Partizan**, **ESP**, **TKP 1920**, **BDPS**, **EMEP** gibi güçlerin müdahalesiyle kısmen kırıldı. 8 Haziran günü yapılan ve on binlerce insanın katıldığı festivalde devrimci güçlerin, eylemlerin sürdürdüğü, şehitlerin verildiği, mücadelenin devam ettiği şeklindeki sözlerinin etkisiyle kitlenin bir bölümü CHP'li Kartal Belediyesinin organize ettiği festivalden ayrılarak binler olarak Maltepe'ye yürüdü. Ardından meydana kalan kitlenin katılımıyla on binlerce insan AKP hükümetini protesto etti.

✓ Eylemlerin belki de en şiddetli geçtiği mahalle ise Gazi oldu. İlk günden itibaren 30 bini aşkın insanın tencere ve tavalara vurarak sokağa çıktığı ve hükümeti protesto ettiği,



Gazi Karakolu'na yürüdüğü eylemler polis şiddetinin hedefi oldu. Polis, kitleye gaz bombaları, tazyikli su, plastik ve gerçek mermi, Akreplerle azgınca saldırdı. Hemen her akşam aralarında Partizanların da olduğu çok sayıda insan ağır şekilde yaralandı, gözaltına alındı. Sadece 8 Haziran gecesi 8 kişi ağır şekilde yaralandı. 9 Haziran günü yapılan eylemlerde TKP/ML militanları da yer aldı.

✓ Gülsuyu ise, eylemlerin en istikrarlı sürdürüğü mahalle oldu. On binlerce insan Gülsuyu Güleni'nden E-5'e indi, halk AKP hükümetine yönelik öfkelerini "**Hükümet istifa**" sloganıyla haykırdı. Birkaç gün dışında eylemler sürekli yapıldı. AKP'ye tepki gösteren on binlerce insan mahalleden inerek E-5 karayolunu trafiğe kapatarak aynı güzergahtan yürüyerek geri döndü. Birçoğunda Partizan'ın çalışmasını ve çağrısını yaptığı, inisiyatif geliştirdiği eylemler Taksim Gezi Parkı direnişine paralel devam etti. Öte yandan Partizan tarafından Gülsuyu merkezde direnişle dayanışma amacıyla bir çadır kuruldu.



Militanlar Ayvalıtaş için eylem yaptı

İstanbul: 1 Mayıs Mahallesi'nde TKP/ML ve MLKP militanlarının 3 Haziran akşamı ortak bir korsan eylem gerçekleştirdiği öğrenildi. 18 Mayıs Caddesi'ni trafiğe kapatan militanlar,

yola barikat kurarak Sağlık Ocağı önüne doğru yürüyüşe geçti.

Burada MOBESE direğini keserek deviren militanlar halka örgütlenme çağrısı yaptı.

Eylemde, "**Yaşasın partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO TML-GB**", "**Yaşasın Devrimci Dayanışma**", "**Mehmet yoldaşın hesabını soraçağız**" sloganları atıldı.

Eylem sırasında cadde üzerine TKP/ML TİKKO ve TMLGB yazılma-

ları yapıldığı görüldü.

Militanlar yaptıkları bu eylemi 1 Mayıs Mahallesi'nde 3 Haziran akşamı Taksim direnişine destek vermek için yapılan eylemde yaşamını yitiren **Mehmet Ayvalıtaş**'a affettiklerini duyurdu.

Ankara'da Gezi protestolarına dair...

Taksim Gezi Parkı'nda başlayan direniş Türkiye'nin yüzlerce sokağında olduğu gibi Ankara'nın sokaklarında da günlerdir büyütülmeye devam ediyor.

İlk olarak birçok kentin merkezi parklarına aynı gün ve saatte yapılan çağrıyla, daha çok da sosyal medya üzerinden örgütlenen eylemliliklerle başlamıştı süreç. Ankara'da da bu adres **Kuğulu**

Park'tı. Kuğulu Park'ta on binlerin toplanmış olması sonraki günlerin devlet açısından çok da "rahat" geçmeyeceğini gösteriyordu. O gün diğer günlere göre daha kısa bir çatışma olsa da fitili ateşlemeye yetti.

Park eylemliliğinden sonraki günler; -Taksim ve Gezi Parkı'ndaki zulmün arttığı da görüldükçe on binlerin sokaklara, sokaklardan semt meydanlarına ve semt meydanlarından Kızılay Meydanı'na aktığı günlere döndü.

Çatışmaların kitle açısından en coşkulu, egemenler açısından en korku dolu günü 1 Haziran'dı. Yasaklı alan olan ve yıllardır istisna durumlar ya da kısa süreler dışında kesinlikle girilemeyen Kızılay Meydanı'na saatler süren çatışmalar sonunda girildi. Polis Bakanlık bölgesine kadar püskürtülmüş, kitleler saatlerce polis barikatına yüklenmişti. Hem Kızılay Meydanı'na girilirken, hem de meydanadaki barikatlarda Partizan okurları en ön saflarda, sınıf bilincini kuşanarak hesap soranlardan oldular. Bugün ölümsüzler kervanına katılmış olan **Ethem Sarısülük** de, Kızılay Meydanı'na girenlerden olmuş ve yanındaki birçok siperdaşıyla omuz omuza direnirken Milli Müdafaa Caddesi'nde (Bakanlıklara giden cadde) polisin kurşunuyla katledilmişti. Ethem'in direnişi ve ailesi ile dostlarının bekleyişi kesin ölümünün gerçekleştiği 14 Haziran'a kadar Numune Hastanesi önünde devam etti.

İlerleyen günlerde de Kızılay Meydanı'na on binler akmaya devam etti. Bu sefer Ethem'in vurulduğu gerçeği ve artan devlet terörü bilinciyle alanlara iniliyordu. Yine meydana büyük kalabalıklar toplanırken, Güvenpark sınırlarındaki barikatlarda saatlerce polise yüklenildi.

İnsanlar saatlerce polis barikatlarında can bedeli çatışırken CHP, İP gibi faşist örgütlerin meydana aynı süre içerisinde kendi propagandaları-

nı yapmaları sadece onlara diyebileceğimiz "fırsatçı, ambulans arkasından giden taksici" cümleleriyle açıklanamamalı. Evet, devrimci ve demokratik kurumlar (gram çatışmayan, çatışmayı anlamsız bulan reformist örgütler dışında) samimiyetle ve kitleyle birlikte çatışmayı sürdürürken ulusalcı faşistlerin kendi propagandalarını yapacak olmalarını ve bunun

bir ayağı da yerelilerin güçlendirilmesi idi. Çünkü biliyoruz ki **bu sürecin getireceği en önemli kazanımlar yarına ne bırakacağımızdır.** Ve elbette ki politik olarak ne kadar

müdahale edebileceğimiz ve değiştirebildiğimizdir. Ankara'nın birçok yerinde olduğu gibi Mamak Tuzluçayır Meydanı da bu alanlardan birisi. Günlerdir Mamak halkı tenceresi, tavasıyla; sloganı, dövizleriyle ve hatta pankartıyla Tuzluçayır Meydanı'na yürüyor,

dahale etmek üzerinden yürütülüyor.

Partizan Mamak'ta, platform dışında kendi çalışmasını da yürütüyor. Süreçte çok ön plana çıkan cinsiyetçi yaklaşımlar, sol görünüşlü faşist olan örgütlerin başta Kürtler olmak üzere saldırganlıkları, ırkçı faşist söylemleri ozalitle, el ilanlarıyla teşhir edilirken mahalle ara sokaklarında yapılan ajitasyonlarla mahalle halkına direnişi büyütme ve katillerden hesap sorma çağrısı yapılıyor. Ankara'da 10'u aşkın gündür süren direnişte son durum Kızılay Meydanı'ndan ziyade, yerelerde yapılan eylemlerin ağırlığında devam ediyor. Kuğulu Park,

Tunus ve Kennedy caddelerinden başka istisna durumlar dışında çatışmalar yaşanmıyor. Ayrıca ulusal hareketin alanlara çıkma kararının ardından BDP de Kızılay Meydanı'nda flamları ve sloganlarıyla bulunmaya başladı. Flamlar açıldıktan sonra faşist gruplar provokasyon yaratmak istese de devrimci, ilerici ve yurtsever güçler birlikte durarak bu durumu boşa çıkardılar.



asıl tehlikelerden biri olacağını görmeli ve de buna uygun programı daha öncesinden çıkarmalıydı. Zaten Kızılay Meydanı'na girilmiş, belli bir süreden sonra Bakanlıkları zorlamak da devrim mücadelesinin bu seviyede olduğu koşullarda anlamsızlaşmaya mahkûmdur. Kazanılan mevzi Kızılay Meydanı'ydı ve orada yapılacaklar önemliydi.

Ankara'nın Mamak, Keçiören, Dikmen, Batıkent, Sincan gibi birçok yerine yayılan eylemler devam ederken içerisinde Partizan'ın da olduğu **Kızılay Direniş Platformu** kuruldu. Ve birçok devrimci ve demokratik kurum süreci birlikte ortak örgütlemeye başladı. Genel anlamda platform tartışmaları var olan hareket ve kitlelerle yan yana olmak ve de hareketi daha ileri bir noktaya alma tartışmalarıydı. Bu ileri çekme çabası cinsiyetçi küfür, yoz olan şeylerden kitlelerin geri yanı olan ve meseleye rengini de veren ulusalcı dinamiklere ve de halkların kardeşliğine kadar uzanan bir yelpazeydi.

Direnış sürerken ilk günlerdeki gibi Kızılay'a inen on binlerde düşüş yaşanmaya başlamıştı. Ancak kitleler kendi mahallerinde, mahalle meydanlarında eylemlere katılmaya devam etti/ediyor. Eylemlerin önemli

AKP'ye, sisteme, yaşatılanlara, baskıya, zulme öfkesini kusuyor. Mamak'ta da AKA-DER, BDSP, ESP, PARTİZAN'ın devamlı olduğu daha sonradan BDP'nin katıldığı bir platform kuruldu. Halkevleri, ÖDP, EMEP, TKP gibi kurumlar ise platformda olmak ve süreci birlikte örgütlemek noktasında bayağı bir "kaygılılar." Dar grupçu kaygılarıyla hareket eden birçok reformist kurum, Tuzluçayır'da parçalı bir görüntü yaratmayı günlerce süren eylemlerde başardılar. Ayrıca Köy Dernekleri ve Pir Sultan Abdal Mamak Şube de eylemlerin içerisinde yer alıyor. Ancak Köy Dernekleri içerisindeki ulusalcı dinamiğin "rahatsızlıkları" ve olumsuz pratikleri gözlemlenebiliyor. İlerleyen zamanda daha uzun bir değerlendirmeyi hak eden bu meseleleri ve yarın ne olacağını bilemeyeceğimiz gerçeğini geçsek, şu anda Tuzluçayır'da diğer günlere nispeten daha bütünlüklü bir tablo yaratılmış durumda. Esasta Mamak'taki platformda da yürütülen tartışmalar süreci politik olarak mü-

Antakya'da Ethem Sarısülük için eylem

Antakya: Antakya'da bugün Ethem Sarısülük'ün katledilmesi Sevgi ve Direniş Parkı'nda yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi.

Açıklamada "Ethem 1 Haziran günü Kızılay özgürleştirilirken yaşanan çatışmalar sırasında kitlelerin üzerine rastgele ateş açan polis tarafından kurşunlandı" denildi. Açıklama şöyle devam etti: "Tanık ve görüntülerle sabit olan katil tüm girişimlere rağmen saklanıyor. Katil polisin isminin açıklanmasını istiyoruz." Eylemde sık sık "Bedel ödedik bedel ödeceğiz", "Ethem yoldaş ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Gezi Direnişinden Notlar

**İZMİR**

* 11 Haziran günü sendikalar ve DKÖ'ler Cumhuriyet Meydanı'nda toplandılar. Buradan Gündoğdu Meydanı'na kadar sloganlar eşliğinde gerçekleşen yürüyüşte; sabah saatlerinde Taksim ve Gezi Park'ta gerçekleşen saldırılar ve SDP İl Binası'nda gerçekleşen gözaltılar protesto edildi. Eylem sırasında şovenist grupların Öcalan resmini bahane ederek provokasyon yaratma çabasının arkasında kitle içerisinde karışan silahlı sivil polis olduğu açığa çıktı.

* 2 Haziran günü HDK bileşenleri tarafından Sümerbank'ta yapılan eylemin ardından Alsancak'a geçen kitleye polis saldırdı. İçlerinde ESP, Partizan, DHF'nin de olduğu kitle Gazi İlkokulu'nun üst sokağında barikatlar kurarak uzun süre çatışmaları sürdürdü.

Polisin hedef gözeterek gaz bombaları attığı çatışmalar sırasında plastik mermi de kullanıldı. Gündoğdu ve Cumhuriyet meydanları arasındaki bölgede kitleyi deniz kıyısı ile köşeye sıkıştıran polis; burada kitle üzerine gaz bombaları atarak ve TOMA'lar ile saldırarak denize itti. Burada denize düşen insanlar olduğu görüldü.

Gece geç saatlere kadar süren çatışmalarda yaklaşık 300'den fazla gözaltı yapan polis araçlarda da küfür

**İZMİR**

ve hakaretlerle ve yine darp ederek saldırılarını sürdürdü. 3 ESP'li, 5 Partizan okurunun da gözaltına alındığı gece boyunca süren saldırılarda onlarca kişi de yaralandı.

* 12 Haziran günü akşam saat 21.00'da biraraya gelen devrimci ve demokratik kurumlar önce çadır alanı içinden Gündoğdu Meydanı'ndaki sendikaların etkinlik yaptığı yere yürüdü. Burada etkinliğe katılan kitle daha sonra ise; Basmane Meydanı'na yürüdü. Meydana geldiğinde polisin yolu TOMA'larla kesmesine tepki gösteren kitle, TOMA'ların çekilmesi üzerine AKP önünde bir basın açıklaması yaptı.

* 3 Haziran Pazartesi gününe kadar süren çatışmaların ardından İzmir Gezi'ye destek eylemleri Gündoğdu Meydanı'na kurulan çadırlar ve çeşitli etkinlikler ile devam ediyor.

* 4 Haziran günü Gündoğdu'da gerçekleştirilen eyleme; KESK saat 16.00'da, DİSK 17.00'da ve HDK ise 18.00'da gerçekleştirdikleri yürüyüşlerle farklı kollardan katıldı.

* 5 Haziran günü sendikaların gerçekleştirdiği grev nedeni ile bir önceki güne oranla katılım artarken, alana emek ve demokrasi eksenli talepler rengini verdi.

* 3 Haziran günü onbinler-

**ANTAKYA**

Artık her yer marjinal!

ce insanın katıldığı eylemler ilçe merkezlerine ve okullara da yayıldı. Daha sonraki günlerde her akşam saat 19.00 ile 22.00 arası Gündoğdu Meydanı'na çeşitli yerlerden gerçekleşecek yürüyüşlerle miting gerçekleştirildi.

ANTAKYA

* 8 Haziran'da Uğur Mumcu alanında toplanan on binler Sümerler tarafından yürüyerek alana tekrar geldi. Daha sonra Antakya Sevgi Parkı'na direniş çadırları kurdular. Partizan ola-

rak biz de Sevgi Parkında çadırımızı kurduk. Birçok insanla sohbet etme imkanı bulduk.

* Antakya'da gençlik örgütleri Adana'da yapılan gözaltıları protesto etmek için Ulus Alanı'nda toplanarak basın açıklaması düzenledi.

* 1 Haziran tarihinden bugüne Antakya'da halk sokakta. Samandağ Antakya karayolunda Karacay mevkiinde halk her gün yol kapatıp eylem yapıyor. İskenderun Arsuz da halk ilk defa bir eylemlilikle sokağa çıktı. Tavla Beldesinde Partizanların önderliğinde gençlik sokakta. Harbiye sokakta. Ekinciler Beldesi sokakta, yaralı olan genci için ayrı bir öfkeli, 6 gece isyanıyla Uğur Mumcu Alanındaydı.

* 3 Haziran Pazartesi günü saat 13.00'te okullarından çıkan binlerce liseli yolları kapatarak Ulus Meydanı'na kadar yürüdü. Aralarında Liseli YDG'lilerin de bulunduğu gençler Taksim'de yaşanan ve tüm ülkeye yayılan eylemlere polisin faşist saldırılarına karşı eylemlerin süreceğini bildirdi.

* Yaşananları, devletin faşist yüzünü Partizanlar buldukları her yerde eylemlerle protesto ediyor. 2 Haziran gecesi Samandağ Tavla Beldesi'nde halk sokaklarda tencere tavalarla sloganlarla devlet şiddetini protesto etti.

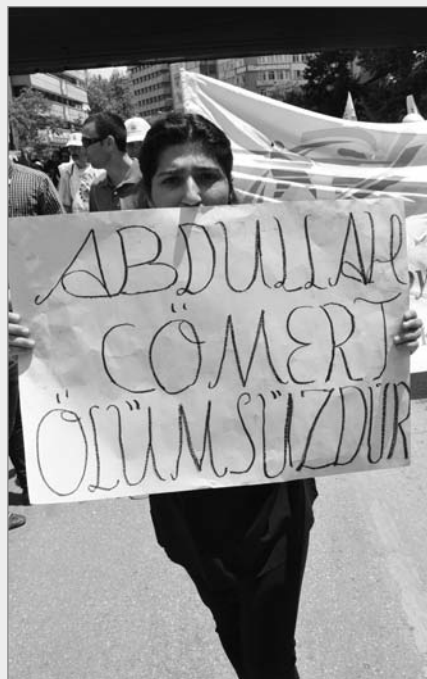
* İstanbul'da Mehmet Ayvalıtış'ın katledilmesini protesto eden demokrasi güçleri Eğitim-Sen önünde toplanarak Ulus Meydanı'na bir yürüyüş gerçekleştirdi.



Cömert on binlerin isyanıyla uğurlandı

ANTAKYA

3 Haziran gecesi devlet, Taksim'de yaşanan direniş direnişle selamlamak isteyen Antakya halkına yine 2 Haziran gecesinde olduğu gibi azgınca saldırarak, Abdullah Cömert'i katletti. Ertesi gün sabah saatlerinden itibaren halk katliamın yaşandığı alanı doldurmaya başladı. 5 Haziran için grev kararı olan KESK bu greve 4 Haziran'da ekleyerek yaşanan katliamlara, devlet şiddetine tepkisini koydu. Doğu Okulları önünde yakalarına siyah kurdela takan kamu emekçileri bir basın açıklaması yaptıktan sonra, yolu trafiğe kapatarak yürüyüşe geçti. Günlerdir çatışmaların yaşandığı Armutlu BP olarak bilinen yerle Gündüz Caddesi arasında barikat kuran polis bugün yoktu! Görevi jandarmaya devretmişti.



Uğur Mumcu Meydanı'nda bekleyen kitleyle kamu emekçileri birleşti, Katliamın yaşandığı yerde saygı duruşunda bulunulduktan sonra, cenazenin gelmesi beklendi. Esnafın büyük çoğunluğu önceki gün alınan kepenk kapatma kararına uymuş, dükkanlarına da siyah bez bağlamıştı. Sloganların susmadığı meydana halkın öfkesi yükseldi. Cenaze on binlerin öfkesiyle toprağa verildi.

Geri dönen ve köprüye doğru yürümek isteyen kitleye jandarmadan nöbeti devralan polis izin vermedi, yine saldırdı. Polisin üzerine ellerinde odunlarla yürüyen halk ile polis arasında yine asker girerek isyanı durdurmak istemiştir. Uzun bekleyişten geri gelen kitle ellerindeki demir, sopa ne varsa kepenklere çöp konteynırlarına vurarak barikata doğru yüklendi, halkın öfkesinden ödü kopan jandarma

koşarak alanı terk etmek zorunda kaldı. Saatlerce süren bu bekleyişte Partizanlar ve diğer devrimci, demokrat kurumların da katkısıyla barikatlar oluşturulmuş, sokakta bulunan iki inşaatın kerpiç ve tuğlalarıyla güçlendirilen barikat, halkın üzerine yüzlerce çivi çaktığı tahtalar barikatların önüne konularak daha da güçlendirilmiştir. Kadınlar yatak, yorgan, elbise ne varsa balkonlardan aşağı atarak ateşi harlamışlardır. Devlet bu barikatı aşamadı, attığı gaz tekrar kendilerine geri atıldı ve halkın gücü karşısında aciz kalarak ara sokaklardan şansını denedi fakat orada da barikatla karşılaştı. Molotofların ardı ardına atıldığı çatışmaların her sokakta yaşandığı Armutlu'da gece yarısı artık kitle dağıldı geriye kalan ve aralarında Partizanların da bulunduğu kitleye ise katiller saldırılarını sürdürdü.

Ovacık yolunda eylem

H. Merkezi: Taksim Gezi Parkı'na yapılmak istenen AVM'ye karşı başlayan ve günlerdir birçok ilde devlet terörüne karşı direnişlerle süren eylemlere Ovacık'tan destek eylemi geldi. Elimize e-posta yolu ile ulaşan haberi olduğu gibi yayımlıyoruz:

"Yerel kaynaklardan aldığımız bilgiye göre Ovacık-Dersim karayolunun 15. km'sinde; 'Faşist AKP diktatörlüğüne karşı, Taksim Direnişini selamlıyoruz' yazılı 'TKP/ML-TIKKO' imzalı pankart asılmıştır."



DERSİM

* 3 Haziran günü aralarında Partizan ve YDG'nin de bulunduğu kitle Sanat Sokağı'nda toplanıp buradan AKP İl Başkanlığı binasına sloganlar eşliğinde yürüdü. Burada halktan insanların AKP İl Başkanlığı binasına girmesi üzerine polis tazyikli su ve gaz bombalarıyla saldırınca kitle de taşlarla karşılık verdi. Çatışmalar daha sonra Dersim'in Çarşı merkezden tüm sokaklara yayılarak devam etti. Dersim'in bütün sokakları adeta gaz bombardımanına tutuldu. Gece saat 03.00 kadar süren çatışmalarda polise ek olarak özel hareket ve jandarma komandolar da takviye edildi.

* Bu süreçte **Partizan**, DHF, **ESP**, Halk Cephesi, **EMEP**, İHD, **KESK**, BDP, **TKP** tarafından oluşturulan Dersim Dayanışması tarafından her akşam 19.00'da eylemler örgütleniyor. Oturma eylemlerinin yapıldığı yürüyüşlerde Taksim direnişi selamlanırken, egemenlerin Dersim'e yönelik saldırganlığına karşı mücadelenin sürdürüleceği vurgulanıyor. Platform talepleri arasında 31 gözetleme kulesi (karakol) yapımından vazgeçilmesi; maden şirketlerinin çalışmalarına son vermesi, devam eden baraj ve HES yapımlarının durdurulması, var olan projelerin iptal edilmesi, İstanbul'da yapılan 3. köprüye Yavuz Sultan Selim isminin verilmesinden vazgeçilmesi var. Der-

sim Dayanışması tarafından 7 Haziran'da Yenimahalle; 8 Haziran'da Gazik; 9 Haziran'da günü Sihenik mahallelerinde eylemler düzenlendi.

* **Pulur:** Sokağa dökülen Pulur (Ovacık) halkı meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdi. Partizan'ın da katıldığı yürüyüş son yılların en kitlesel eylemi oldu. Yürüyüşe esnaf kepenklerini kapatarak, halk ışıklarını söndürerek katıldı.

BURSA

* **Gemlik: Partizan**'ın da bileşeni olduğu **Gemlik Taksim'le Dayanışma İnişiyatifi** 2 Haziran günü çarşı merkezinde bulunan CuiS AVM önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

* Festival alanı olarak kullanılan yerin karşısına direniş çadırı kuruldu. Ça-



* 9 Haziran günü **KESK**, **DİSK**, **TMMOB**, **BTO** çağırısı ile devrimci ilerici kurumların da katıldığı bir eylem gerçekleştirildi. Setbaşı Köprüsü'nden toplanarak "**Çapulcuların İntikamı**" yazılı pankartla Heykel'e yürüdü.

* Başbakan Erdoğan'ın "vandalizm" açıklamalarına karşı HDK Bursa İl Meclisi, 7 Haziran günü akşam refleks olarak bir protesto eylemi gerçekleştirdi. Setbaşı'nda toplanan kitle "**Doğa ve Yaşam Alanlarının Katli, Polis Jopu, Gaz Bombası, Biber Gazı, Dört ölü, Binlerce yaralı ve gözaltı, İşte Vandalizm**" yazan "**Bursa Taksim Dayanışma**" imzalı pankart açtı. Buradan alkış ve sloganlarla Orhangazi parkına yürüdü.

* 3 Haziran günü Teleferik, İhtisas Hastanesi ve Kaplıkaya semtlerinde binlerce kişi Mesken Meydanı'na üç koldan yürüdü. Eylemin ardından kendi kurumlarına giden Halk Cephesi üyeleri, bir grup sivil faşistin saldırısına uğradı. Aynı grup aynı caddede bulunan Halkevleri Yıldırım Binasını da taşlamış, binanın camları kırılmıştır.

* Binlerce kişi Kestel Meydanı'nda toplanarak Taksim direnişine destek verdi.

* Fatih Sultan Bulvarı'nda toplanan binlerce , buradan İzmir yolunun bir tarafını trafiğe kapatarak 15 km yürüyerek, Heykel Meydanı'nda toplanan diğer kitleyle birleşti. Gece saat 02.00'ye kadar slogan ve alkışlarla Taksim direnişini selamladılar.

* 2 Haziran'da **Teleferik** halkı da destek yürüyüşü gerçekleştirdi. Yürüyüş esnasında halkın üstüne bir sürücünün araba sürmesi gerginliğe yol açtı. Kitle aracı darp etti. Sürücünün linç edilmesini yine halk engelledi.

* 2 Haziran günü **Ke-malpaşa** ve **Gemlik** ilçelerinde de yüzlerce kişi tarafında yürüyüş eylemleri ve basın açıklamaları gerçekleştirildi.

* 2 Haziran günü Setbaşı Köprüsü'nde toplanan kitle hem Taksim'de devam eden direnişe hem de bir önceki akşam polis saldırısı sonucu yaşanan gözaltılarla ilgili bir yürüyüş gerçekleştirdi.



ERZİNGAN

Gezi Parkı eylemleri için yapılan eylemlere polis saldırmış ve yapılan birçok eylem terörize edilmiştir. En son yapılan eylemde polis saldırısı ile şehirde çatışma başlamış ve çevre illerden takviye ekipler çağrılarak şehir ablukaya alınmıştır. Yapılan saldırılarda bir Partizan okurunun işkence ile gözaltına alınması üzerine Partizan'ın çağırısı ile Cumhuriyet Mahallesi Cemevi önünde **Erzincan Halk İnişiyatifi** olarak 6 Haziran günü bir açıklama gerçekleştirilmiştir. Aynı zamanda Cumhuriyet Mahallesi üzerindeki polis ablukasının kaldırılmasına değinilmiş ve oturma eylemi gerçekleştirilmiştir.

Şehirde valiliğin ve yerel gazetelerin yaptığı açıklamalar doğrultusunda Partizan ve YDG okurları hedef gösterilmiştir. Aynı zamanda polislerin sürekli Partizan ve YDG okurlarını takip ederek taciz etmektedir.

AMED

* HDK Amed İl Meclisi, **KESK**, **DİSK**, Türk-İş 7. Bölge ve Pir Sultan Abdal Derneği, Taksim direnişini selamlamak için 3 Haziran günü yürüyüş yaptı.

* 4 Haziran günü öğle saatlerinde Amed Fatih Lisesi önünde Eğitim-Sen bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamaya YDG de destek verdi.

MERSİN

* Mersin Barış Meydanı'nda binlerce kişi direnişin 10. gününde de bir araya geldi. Müzik gruplarının ezgileri eşliğinde saatlerce halay çeken kitle, attığı sloganlarla AKP hükümetini istifaya çağırdı ve Taksim Gezi Parkı direnişine selam gönderdi.

* 9 Haziran günü binlerce kişi, Tayyip Erdoğan'ın Mersin'e gelişini protesto etmek ve Gezi Parkı eylemleriyle dayanışmak için bir araya geldi. Çevre Yolu'nu trafiğe kapatarak yıkılıp yerine yeni bir AVM yapılması planlanan Tefvik Sırrı Gür Stadyumu'na kadar yürüdü. Gittikçe sayısı artan kitleye, Mersin polisi 20 Haziran'da başlayacak olan Akdeniz Yaz Olimpiyatlarından kaynaklı hiçbir müdahalede bulunmuyor.

Taksim'e Gazlı-çeşme,



kendine Kazlı-çeşme!



AKP ve Gezi Parkı direnişinde öfke patlamasının simgesi haline gelen Başbakan R. T. Erdoğan; "Milli İradeye Saygı" adı altında çaresizliğinden çıkış yapabilmeye, kendi ve tabanı için bir "güven tazelenmesi" yaratma kaygısıyla direnişin 2 merkezi olan İstanbul ve Ankara'da miting düzenledi.

İlkini 15 Haziran Cumartesi günü Ankara Sincan'da yapan Erdoğan, Gezi'ye seslenerek, "Orada duran kardeşlerim varsa lütfen artık orayı terk etsinler, iyi niyetlilere 'terk edin' diyorum. Çünkü orası İstanbulluların, tüm Taksim'e gelenlerindir. İlegal örgütlerin mekanı değildir. Yarın İstanbul mitingimiz var. Çok açık net söylüyorum; Taksim Meydanı boşaldı boşaldı, boşalmadığı takdirde artık bu ülkenin güvenlik güçleri orayı boşaltmayı bilir" şeklinde tehditvari konuşmalarına devam etti.

Ancak bu konuşma Erdoğan'ın "sıradan" bir efelenmesi değildi elbette. Keza bu mitingden yaklaşık 3 saat sonra Gezi Parkı'na yönelik başlatılan operasyon, Erdoğan'ın Ankara üzerinden katil polis şeflerine saldırı emri verdiğini gösteriyordu.

İlk olarak; 11 Haziran günü Taksim Meydanı'na yönelik "AKM ve heykel-

deki terör örgütü paçavralarının kaldırılması" amacıyla düzenlenen ve yaklaşık 24 saat süren direnişle karşılanan operasyonun ardından AKM önüne ve otoparkına konuşlanan binlerce çevik kuvvet gaz bombaları ve coplar eşliğinde Gezi Parkı'na giriş yaptı. Cumartesi gününün tadını çocuklarıyla birlikte Gezi Parkı'nda geçirmek isteyenlerin de bulunduğu binlerce kişi bu saldırının ardından ara sokaklara çekilmek zorunda kaldı.

Önce Gezi Parkı çevresini, ardından Taksim Meydanını ve daha sonra da tüm Beyoğlu ve Şişli civarına çevik kuvvetten duvar ören devlet, 31 Mayıs ve 11 Haziran'daki saldırganlığını da geride bırakan bir şekilde saldırdı. Ne Gezi Parkı'na ne de Taksim'e çevreden gelenleri almayan polis, buralara giriş yapmaya çalışanlara kadın-erkek, yaşlı-çocuk ayırımı yapmaksızın saldırdı ve gözaltına almaya çalıştı.

İçerisinde ne olduğu belli olmayan, ancak vücuda değdiğinde yanık etkisi ya-

parak vücudu kabartan tazyikli su, sağlıklı olan insanı bile solunum yolu hastalığı sahibi edecek yoğun gazla karşılaşan insanlar ne ile karşı karşıya olduklarını ilk başta anlamakta zorluk çekseler de kısa sürede toparlanarak ara sokaklarda çatışmaya girdiler.

Devlet intikam almaya çalışıyordu

Bu saldırı, devletin intikamıydı adeta... 20 gün boyunca hâkim olmadıkları, giremedikleri Gezi Parkı'na, direnişe azgınca saldırıyorlar ve hem direnişi hem de direnişin yarattığı umudu kırmak için çabalıyorlardı. Bu 20 gün boyunca direnişi ekranlara, gazetelere taşıyan basın ilk hedefiydi. Basını ne kadar uzakta tutabilirse, saldırıyı o kadar pervasız gerçekleştirebilecekti. Aralarında Özgür Gelecek muhabirlerinin de bulunduğu onlarca basın emekçisine saldıran ve darp eden polis, kimisine de gözaltına alarak saldırı alanından uzaklaştırdı.

Saldırı sırasında ilk girilen yerlerden biri Gezi Parkı'nın reviri oldu. Yüzlerce polis reviri darmadağın ederken, orada bulunanlar darp edilerek gözaltına alındı. Yine 20 gün boyunca direnişçilerin en büyük yardımcısı olan sağlık emekçileri bu saldırı sırasında hedef olarak görüldüler ve kelepçelenerek gözaltına alındılar. Revir haline getirilen TMMOB abluka altına alındı, zaman zaman gazlı saldırıya uğradı. Ardından faşizmin İstanbul temsilcisi **Avni Mutlu** bir açıklama yaparak "**Doktorlar 'tıbbi yardım' adı altında yaralılara yardım ediyorlar**" diyerek akıllara durgunluk veren açıklamalarda bulundu.

Bu süreçte yaşanan saldırıların önemli bir yanı da direnişin ilk günlerinde CHP vb.'lerinin kendilerini polisten kurtarma çağrısında buldukları "kahraman Türk askerinin" de alanlara inmesiydi. Vali Mutlu tüm açıklamalarında İstanbul Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkin ile İstanbul Jandarma Genel Komutanlığı'ndan temsilciler birlikte poz verdi. Ve 15 Haziran gecesi jandarma, CHP vd.'lerini kurtarmak için değil, eylemleri bastırmak için sokağa çıkmıştı.



İstanbul alev topu

Bu arada direnişçiler İstiklal Caddesi, Sıraselviler, Cihangir, Kurtuluş, Harbiye, Şişli, Beşiktaş vb. alanlarda toplanarak polise karşı barikat hazırlığına koyuldu. Bu barikatların ardında aralarında Partizanların da bulunduğu binlerce insan polisin saldırısına yanıt verdi. Yorulanlar arkaya çekildi, arkadakiler barikatın önüne ilerledi.

15 Haziran gecesi, İstanbul alev topuna döndü. Gazi Mahallesi'nde 50 bin kişi; Okmeydanı, Nurtepe, Güzeltepe'de on binler E5'i keserek Taksim'e doğru yürüyüşe geçti. Sarıyer, Bakırköy, Bahçelievler, Avcılar, Başakşehir'de halk bu saldırıyı yanıtsız bırakmadı; ana yolları trafiğe keserek "Her yer Taksim, Her yer direniş" dedi. Sarıgazi ve Çekmeköy'de halk Şile yoluna inerken; Kartal, Maltepe, Gülsuyu sokaklardan, caddelerden E5'e aktı. Kadıköy, Çamlıca gece uyumadı, on binlerle Boğaziçi Köprüsü'ne yürüdü. Ve polis-jandarma barikatını kaldırarak köprüyü geçti.

Tüm bunlar yaşanır ve İstanbul'da kimse uyumazken; aynı gece açıklama yapan Vali Mutlu, operasyonun kısa sürede "başarıyla" tamamlandığını, birkaç yerde "polisle çatışmak isteyen birkaç marjinal gruba yönelik müdahalelerin" olduğunu, sadece 29 kişinin "hafifçe" yaralandığını açıkladı. Oysa direniş bu açıklamanın ardından günler sürdü, bir kadın bebeğini düşürdü, o gece İstanbul'un dört bir yanında ortalık gaz-duman oldu; bine yakın kişinin yaralandığı saldırıda Avcılar'da **Zeynep Eryaşar** gaza bağlı olarak kalp krizi geçirerek yaşamını yitirirken, Okmeydanı'nda başına gaz bombası kapsülü isabet eden 14 yaşındaki bir çocuk yoğun bakımda ölüm-kalım savaşı veriyordu.

Ertesi gün polis, 2 yerde "görev" yapıyordu. İlk gece 5'e kadar süren çatışmaların saat 08.00 civarında yeniden başladığı Taksim ve çevresinde; diğeri ise Başbakan Erdoğan'ın İstanbul'daki gövde gösterisi mitinginin gerçekleşeceği Kazlıçeşme'de... İlkinde kitleye gaz bombası "hediye eden" polis, onlarca insanın yaralanmasına, bir gencin gözünü yitirmesine, bir gencin de başından yaralanarak yoğun bakıma kaldırılmasına neden olurken; diğeri miting en rahat şekilde gerçekleştirilmesinin hazırlığını yapıyordu. Hatta Kasımpaşa forması giyen bir grup sivil faşisti de örgütleyen polis Taksim'deki direnişçilerin üzerine saldı.

Tüm bunlar "umudu" kırmak içindi. Oysa bir kere ok yaydan çıkmıştı ve Gümüşsuyu'nun duvarlarına kazındığı gibi "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak"tı!

Yüzlerce gözaltı ve yaralamanın yaşandığı, yüz binlerin sokağa döküldüğü İstanbul'da başlayan bu saldırıyı protesto etmek amacıyla ülke genelinde milyonlarca insan sokağa döküldü. İlk adres, direnişin başladığı ilk günlerde olduğu gibi **Ankara** oldu.

15 Haziran gecesi Kuğulu Park, Güven Park, Mamak, Tuzluçayır'da toplanan binlerce kişi Gezi Parkı'na yönelik saldırıya karşı direnişe geçtiler. Zaten direnişin başladığı günden bu yana suların hiç durulmadığı Ankara, 1 Haziran'da vurulan ve hastanede yaşam mücadelesi veren Ethem Sarısülük'ün 14 Haziran'da yaşamını yitirmesinin ardından öfkeli bir şekilde yas tutuyordu. İstan-

Saldırıya karşı her yer Taksim,



bul'daki saldırının yaşanması bu öfkenin yeniden çatışmalara dönüşmesine neden oldu.

Ankara'da halkın öfkesinden nemalanmak ve direnişe katılanların sempatisini toplayabilmek amacıyla devreye giren CHP, yine bildik tavırlarına girişmişlerdir. Zaten çatışmaların olmadığı, yalnızca gergin bekleyişin olduğu Kuğulu Park civarına gelen CHP'li milletvekilleri TOMA'ların önüne geçerek şov yaptığı sırada Sincan ve Kızılay'ın çevresinde devrimciler, demokratlar polisle kıyasıya çatışmaya girişmişlerdi. Ancak yalnızca CHP'li milletvekillerinin olduğu yerde çalışma yetisine sahip olan burjuva-feodal medya, o geceyi "çatışmasız" vermeyi tercih etmişti.

Ankara'da öfke ve yas

Ankara, 16 Haziran'a çatışmalarla girdi. 16 Haziran Ethem'in son yolculuğuna uğurlanacağı tarihti. 1 Haziran'da yine bir çatışmada, faşizmin paralı bir soysuzu tarafından hedef gözetilerek vurulmuştu. Ailesi ve arkadaşları, onu vuran polisin kimlik numaralarını tespit etmiş, ancak devlet kiralık katilini korumayı ve saklamayı tercih etmişti.

Ancak bu da yeterli değildi. Ethem'in cenazesini, Batıkent Cem evi'nde yapılan tören sonrası vurulduğu yere götürmek isteyen on bini aşkın kişiye, polis önce etten duvar örerek, ardından gaz ve tazyikli su ile saldırarak engel oldu. Çünkü polisin orada koruması gereken "bir şey" daha vardı: Ankara Büyükşehir Bele-

diye Başkanı Melih Gökçek faşistinin tam da Ethem'in vurulduğu yere astığı "**Değerli Türk polisi, Ankara sizinle gurur duyuyor**" pankartı...

Polisin saldırısı yanıtız kalmadı elbet. Mamak, Tuzluçayır, Kızılay, Gündoğdu, Tunalı Hilmi alev alev yandı direnişle...

ADANA

Atatürk Parkı'nda biraraya gelen on binlerce kişi, polisin yoğun baskı ve tacizine rağmen Uğur Mumcu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. "Hükümet istifa! Sorumlular yargılsın. Adana direniyor!" yazılı pankart açan kitle, meydana açıklama gerçekleştirdi. Yeniden Atatürk Parkı'na doğru yürüyüşe geçen kitleye, polis hemen hemen her gün yaptığı gibi gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırdı. Kitle de karşılık verdi.

İZMİR

Partizan'ın da bileşeni olduğu İzmir Emek ve Demokrasi Bloğu polis saldırısını protesto etmek ve yaşamını yitiren Ethem Sarısülük'ü anmak için Gündoğdu Meydanı'ndan, AKP Konak İlçe Örgütü binasının bulunduğu Basmane Meydanı'na yürüyüş düzenledi. Onbinlerce kişinin katıldığı yürüyüşte, "**Ethem yoldaş ölümsüzdür**", "Her yer Taksim her yer direniş" ve "**Hükümet istifa**" sloganları atan kitle, ara ara yolu trafiğe kapatarak Basmane Meydanı'na kadar geldi. Meydanda oturma eylemi yapıldıktan sonra, Emek ve Demokrasi Bloğu adına **Serdar Çiftçi** açıklama yaptı. Açıklamaya Gezi Parkı'nda

herkes Ethem!

polisin uyguladığı şiddeti protesto ederek başlayan Çiftçi, Emek ve Demokrasi Bloğu olarak alanlarda direnişe devam edeceklerini vurguladı.

AMED

20. gününe giren Gezi Parkı direnişinde devletin revirlere dahi saldıracak kadar azgınlaşan tavrını protesto etmek amacıyla 16 Haziran günü AZC Plaza önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. HDK Amed Meclisi ve KESK tarafından düzenlenen eyleme, HDK Amed bileşenlerinden **ESP Gençliği**, **EMEP**, **Hebun LGBT**, Partizan, **BDP** katılırken; **Keskesor LGBT**, **TKP** ve **DİSK** destek verdi. Yapılan basın açıklamasında "**Direnenlerin devrimci mücadelesini selamlıyor ve onları yalnız bırakmayacağımızı bir kez daha dile getiriyoruz**" denildi.

Eylemde "**Amed'ten Taksim'e, direnişe bin selam**", "Taksim goristan, ji bo faşistan", "**Taksim'de düşene, dövüşene bin selam**" sloganları atıldı.

ANTAKYA

Uğur Mumcu Meydanı'nı dolduran Antakya halkı, Taksim direnişi ey-

lemlerinde yaşamını yitirenleri andı. Samandağ'dan Antakya'ya kadar insan zinciri oluşturan halk, elden ele taşıdıkları çiçekleri Abdullah Cömert'in ailesine ulaştırdı. Akşam saatlerinden itibaren Samandağ, Harbiye, Çekmece, Serinyol'dan alana doğru yürüyen Antakyalılar, kenti eylem alanına çevirdi. Aralarında Partizan'ın da bulunduğu kurumlar Doğu Okulları önünden alana yürüdü. Ardından Antakyalı sanatçı ve oyuncular Hilmi Yarıyıcı, Barış Atay ve Orhan Alkaya birer konuşma yaptı.

ESKİŞEHİR

Eskişehir İl Sağlık Müdürlüğü önünde buluşan emek ve demokrasi güçleri, saldırıları protesto etmek ve 15-16 Haziran işçi direnişini anmak için, şehrin en işlek caddelerini trafiğe kapatarak, Direniş Meydanı'na yürüdü. Yoğun yağmura rağmen meydana miting düzenleyen kitle, on binlerle yürüyüşe devam etti. Aytaç Caddesi'nden başlayarak kentin cadde ve sokaklarını trafiğe kapatan kitle, polis saldırısının durdurulmasını istedi.

SAMSUN

Samsun Emek ve Demokrasi Güçleri, Atakum'da yürüyüş yaptı. 3 binden fazla kişi, Atakum Kültür Merkezi'nin önünde toplandı. Yolu trafiğe kapatan kitle, Anfi Tiyatro'ya kadar yürüdü.

ERZİNGAN

Partizan'ın da bileşeni olduğu Erzurum Demokrasi bileşenleri, Eski otogarda bir araya gelerek Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü. Yol boyunca halk eyleme alkış ve tencere tavalarla destek verdi.

DERSİM

Dersim halkı Tunceli Emniyet Müdürlüğü'nün 50 metre yakına barikatlar kurdu, ateşler yakarak saldırıyı protesto etti.

BURSA

HDK Emek Meclisi, 15-16 Haziran işçi direnişini anmak için Kent Meydanı'nda açıklama yaptı. Kitle açıklamanın ardından Fomara Meydanı'ndan Heykel'e yürüdü. Teleferik'te toplanan kitle de, Heykel'e kadar yürüdü. Gezi Parkı'na saldırı haberinin gelmesi üzerine kitle, Heykel'de sabaha kadar nöbet tuttu.





özgür gelecek

www.ozgurgelecek.net

Paşeroja Azad

Umud Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik2007@hotmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İş. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat: 3 No: 17
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

ETHEM SARISÜLÜK

Ankara Kızılay'da 1 Haziran günü yapılan eyleme saldıran polisin açtığı ateş sonucu yaralanan ve 13 gün yoğun bakımda kaldıktan sonra 14

Haziran'da yaşamını yitiren **Ethem Sarısülük**'ün cenazesi, uzun süre Batıkent Cemevi'nde abluka altına alındı. Kızılay Güvenpark'ta yapılması planlanan cenaze törenine polis tazyikli su ve gaz bombaları ile saldırdı. Kitlenin direnişi üzerine cemevi üzerindeki ab-

luka kaldırıldı. Ancak cenazenin Kızılay'a gelmesine yine izin verilmedi. Bunun üzerine Sarısülük'ün cenazesi binler eşliğinde memleketi Çorum'un Sungurlu ilçesine bağlı olan Beylice köyüne uğurlanarak, burada toprağa verildi.



MEHMET AYVALI TAŞ

Kartal: 3 Haziran günü İstanbul'un 1 Mayıs Mahallesi'nde Gezi Parkı eylemlerinde bir araç, eyleme katılan SODAP üyesi Mehmet Ayvalıtaş'a çarpmış ve yaşamını yitirmesine yol açmıştı. Ayvalıtaş, 4 Mayıs günü yapılan bir törenle 1 Mayıs Mahallesi'nden Çekmeköy Mezarlığı'na sonsuzluğa uğurlandı. Yapılan anma yürüyüşüne aralarında **Partizan**'in da bulunduğu çok sayıda kurum katıldı.

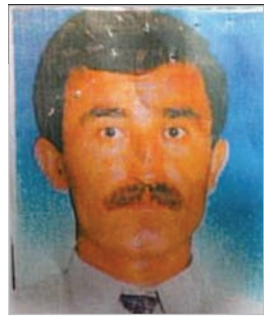


ABDULLAH CÖMERT



3 Haziran gecesi devlet, Antakya halkına yine 2 Haziran gecesinde olduğu gibi azgınca saldırdı. Bu sırada polis, Abdullah Cömert'i katletti. Ertesi gün sabah saatlerinden itibaren halk katliamının yaşandığı alanı doldurmaya başladı. Aralarında **Partizanlar**'ın da bulunduğu on binlerce kişi gün boyu süren çatışmalarda Cömert'in katledilmesine olan öfkelerini haykırdı.

15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi'nin 43. yılını bir başka direniş olan Gezi Parkı direnişinin isyan dalgasıyla geride bıraktığımız bugünler, yine 15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi gibi halkımızın bilincinde unutulmayacak deneyimler bıraktı. Devletin baskı politikalarına karşı bir öfke patlaması halinde sokaklara akan halk, kendine yönelik gaz, tazyikli su, plastik ve gerçek mermili devlet terörüne karşı tencere tavasıyla, sloganıyla, taşıyla karşılık verdi.



İRFAN TUNA

Ankara'da 5 Haziran günü KESK grevi sonrası polisin gerçekleştirdiği saldırı sırasında bölgede bulunan bir dershanede temizlik görevlisi olarak çalışan ve gaza bağlı kalp krizi nedeniyle yaşamını yitirdiği öğrenilen İrfan Tuna, 6 Haziran günü Sincan Mezarlığı'nda toprağa verildi.

15 Haziran akşamı Gezi Parkı'na yönelik saldırıyı protesto etmek amacıyla İstanbul Avcılar'da sokağa çıkan on binlerce insana gaz bombası ve tazyikli su ile gerçekleştirilen polis saldırısı sırasında yoğun gazdan dolayı kalp krizi geçiren Zeynep Eryaşar yaşamını yitirdi.

ZEYNEP ERYAŞAR

15 Haziran akşamı Gezi Parkı'na yönelik saldırıyı protesto etmek amacıyla İstanbul Avcılar'da sokağa çıkan on binlerce insana gaz bombası ve tazyikli su ile gerçekleştirilen polis saldırısı sırasında yoğun gazdan dolayı kalp krizi geçiren Zeynep Eryaşar yaşamını yitirdi.

ARTIK HIÇBİR ŞEY ESKİSİ GİBİ OLMAYACAK!



15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi'nin 43. yılını bir başka direniş olan Gezi Parkı direnişinin isyan dalgasıyla geride bıraktığımız bugünler, yine 15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi gibi halkımızın bilincinde unutulmayacak deneyimler bıraktı. Devletin baskı politikalarına karşı bir öfke patlaması halinde sokaklara akan halk, kendine yönelik gaz, tazyikli su, plastik ve gerçek mermili devlet terörüne karşı tencere tavasıyla, sloganıyla, taşıyla karşılık verdi.

Milyonlar, AKP hükümeti ve Tayyip Erdoğan şahsında faşist TC devletinin işçi sınıfı ve emekçileri açlıkla terbiye etmek, azgın bir polis terörü ile baskı altında tutmak isteyen faşist zorbalığa karşı ayaklandı. Hemen her ilde ve bölgede milyonlar, emeğine, demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkmak, zorbalığa ve faşist baskılara dur demek için alanları doldurdu.

Faşizm, gaz bombaları, tazyikli su, plastik ve gerçek mer-

milerle azgın bir terörle, sahibinin sesi medyasıyla gelişen hareketi, öfkeyi engelleyebileceğini hesapladı. Ancak artık ok yaydan bir kere fırlamış, fay kırılmış ve yığınların biriktirdiği enerji açığa çıkmıştı.

İşte bu eylemler sırasında faşizm, her ne kadar "barışçıl eylemlere, eylemcilere saygı duyuyoruz" gibi beylik laflar edip, direnişi "barışçıl" gösterme çabalarına girişse de; direnişin ilk 20 gününde 5 kişinin yaşamını kaybetmesi, aralarında küçük yaşta çocukların da bulunduğu yüzlerce insanın ağır, binlerce kişinin yaralan-

ması direnişe yönelik yaklaşımı ortaya sermekteydi. Özellikle Ethem Sarısülük'ün eylem sırasında yakın mesafeden polis kurşunuyla katledilmesi, kateden polisin kimliğinin belli olmasına rağmen devlet tarafından saklanması, cenaze töreninin gazlı saldırıyla engellenmesi ve saatler süren çatışmalar sonucu memleketi Çorum'a uğurlanabilmesi; faşist diktatörlüğün gerçek yüzüdür. Ve bu yüzü, gözünü-kulağını sokağa açan milyonlar gördü.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır!

